

கொங்கச்செல்வி

வரலாற்றுப் புதினம்

கொங்கச்செல்வி வரலாற்றுப் புதினம்

பொறிஞர் இராச. வேதாந்தம்

பொறிஞர் இராச. வேதாந்தம்

சென்னை

கொங்கச்செல்வி

இராச.வேதாந்தம்

மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை
25/49, துரைசாமி நகர், கடலூர்-607 001.

நூலைப்பற்றி

(Bibliographical Data)

- நூல் பெயர் : கொங்கச்செல்வி
- ஆசிரியர் : பொறிஞர் இராச.வேதாந்தம்,
பி-4, சுமங்கலா குடியிருப்பு,
36, வேணுகோபாலப்புரம், நங்கநல்லூர்,
சென்னை-61, பேசி : 044-22328629.
- பொருள் : வரலாற்றுப் புதினம்.
- பதிப்பு : முதல் - 10.10.2007.
- உரிமை : ஆசிரியர்க்கு.
- தாள் : சேச்சாயி 14.4 கி.கி.
- எழுத்து : 12 புள்ளி.
- நூல் அளவு : டெமி (Demmy) 1x18
- பக்கம் : XX+176=196.
- விலை : உருபா 60-00.
- வெளியீடு : மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி
அறக்கட்டளை,
25/49, துரைசாயநகர், கடலூர், 607001.
பேசி : 04142-222444, 98408 44600.
- ஒளியச்சு : திரையன் கணினியகம்,
6, ஏ.எல்.சி. வணிக வளாகம், பாரதி சாலை,
கடலூர்-606 001.
பேசி : 94435 77036.
- முகப்பு : ஓவியர் சேது.
- அச்சிட்போர் : சபாநாயகம் பிரிண்டர்சு,
மைலாப்பூர், சென்னை. 6000 004,
பேசி : 044-24984693, 24661807.

பதிப்புரை

முத்த பொறிஞர் இராச வேதாந்தம் அவர்களின் நான்காவது நூல் இது. முன்னர் வெளிவந்த மூன்று வரலாற்றுப் புதினங்களின் தொடர்ச்சியே இப்புதினமும். இந்நான்கு வரலாற்றுப் புதினங்களையும் ஒருவர் படித்து முடிப்பேரே ஆயின், அவர் சங்க கால ஈற்றான சேர, சோழ, பாண்டியர் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை முழுமையாகப் படித்துத் தெளிந்துள்ளார் என்று கொள்ளலாம். அந்த அளவிற்கு இவரின் நூல்கள் அனைத்தும் வரலாற்று உண்மைகளை அரிதின் முயன்று விளக்குவனவாய் அமைந்துள்ளன.

எளிய இனிய தமிழில் எழுத்தோட்டம் இருப்பதால் இந்நூலை யாரும் படித்துப் பயன்பெறல் எளிதாக இருக்கிறது. ஆசிரியர்க்குக் கதையைச் சுவையோடு சொல்வதில் உள்ள ஆர்வத்தினும் வரலாற்றுச் செய்திகளை வகைப்படுத்திச் சொல்வதிலேயே ஆர்வம் மிகையாக இருப்பது நன்கு தெரிகிறது.

ஊழிப் பேரவையால் பாண்டியர் தலைநகர் கபாடபுரம் உருத்தெரியாமல் அழிந்து போகப், பாண்டியப் பேரரசி அங்கயற்கண்ணியின் ஆளுமையின்கீழ் இமயம்வரை ஓரரசாகப் பாண்டியப் பேரரசு ஒளிவிட்டதை விளக்கும் வரலாறாகச் 'சீறிச் சினந்த சேல்வழி' என்னும் முதல் நூல் வெளிவந்தது. தாய் வயிற்றிருந்து தாயம் எய்தித், தமிழகத்தையே தன்னேர் இல்லாத் தரணியாக்கி ஆண்ட கரிகால் பெருவளத்தான் வழிச் சோழ வரலாறு சுவைபடக் 'கல்லணை கண்ட காவலன்' என இரண்டாம் நூலாக வெளிவந்தது. கரிகாற்சோழனின் பெயர்த்தி சேர மன்னனை மணந்து, சேர வளநாடு பார்புகழ்ச் செங்கோல் நடாத்திய வரலாறு, 'நற்சோணை' என மூன்றாம் நூலாக வெளிவந்தது. இப்போது, மூவேந்தர்க்கும் பொதுமையாய் கண்ணகி வரலாற்றை உட்கொண்டு, 'கொங்கச்செல்வி' என இந்நான்காம் நூல் வெளிவருகிறது.

மற்ற நூல்களைப்போலவே, ஆசிரியரின் இந்நூலை வெளியிடுவதிலும் மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம்.

புலவர்-பொறிஞர். சி.செந்தமிழ்ச்சேய்,
தலைவர், மின்வாரியத் தமிழார்வலர்
தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை, கடலூர்-1.

உள்ளே

பதிப்புரை	iii
என்னுரை	v
ஆய்வுரை	viii
அணிந்துரை	xvi
நுழைவாயில்	xix

1	பூம்புகாரில் அறுகை	1
2	அமுத சுரபி	6
3	கயவாகுவின் கயமை	13
4	மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்	20
5	அறிமடமும் சான்றோர்க்கு அணி	27
6	கொல்லிமலை	35
7	கொல்லிப்பாவை	40
8	நெல்லிக்கனி	49
9	உயிர்க்காதல்	56
10	உயர்நட்பு	58
11	மலைநாடு	61
12	காதற்பரிக	64
13	புகார்ச் செல்வன்	69
14	அரசுக் கட்டிலில் தமிழ்	74
15	இருபெரும் புலவர்	78
16	கோவலூர் எறிதல்	85
17	கொடுமையைத் தவிர்த்த கோவூர்க் கிழார்	87
18	அரசியல் சட்பு	90
19	தகடூர் எறிதல்	97
20.	நெடுங்கிள்ளி	104
21.	கடல் பிறக்கோட்டியன்	113
22.	இருணைக்கிய அருட்பேராளர்	118
23.	குணவாயில் கோட்டம்	121
24.	அறுகை-கவுந்தி இறுதி	135
25.	வஞ்சியில் வெஞ்சினம்	138
26.	புறப்பாடு	142
27.	நூற்றுவர் கண்ணர்	154
28.	மீண்டும் விற்கொடி	157
29.	உண்டாட்டு	160
30.	நிலவழகி	163
31.	செங்குட்டுவன்	168
32.	தெய்வ மாபத்தினி	170
33.	கனவு நனவானது	172

என்னுரை

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில், பல பேரரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வேளீர்கள், வீரர்கள், புலவர்கள், சான்றோர்கள், வள்ளல்கள் ஆகியோரைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் விரவிக் கிடப்பதை எல்லோரும் அறிவர். அவை உதிர்ப் பூக்களாய் மிளிர்ந்தாலும், அவற்றை ஒன்று சேர்த்து ஒரு சிறு பூச்சரமாகத் தொடுத்துள்ளேன். அந்தச் சரத்தைக் கட்டும் நாளாக, குன்ற நாட்டுத் தலைவன் அறுகைவேளைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்.

செங்குட்டுவன் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழகத்து மன்னர்கள், வேளீர்கள், வள்ளல்கள் என எல்லோரையும் சந்திக்கச் செய்திட வேண்டும் என்றுதான் எண்ணினேன். அப்படிச் செய்தால் அது மகா காதை ஆகிவிடும். என் வாழ்நாளில் செய்ய முடியாமல் போய்விடுமோ என்றும் அஞ்சினேன். ஆகவே, சிலரது கதையை மட்டும் இணைத்து எழுதி இருக்கிறேன். அதுவும் மிகமிகச் சுருக்கமாக எழுதியுள்ளேன்.

ஆனாலும் செங்கட்டுவனோடு சங்க காலச் சரித்திரம் முடிந்துவிடவில்லை. கிள்ளிவளவன், கணைக்கால் இரும்பொறை, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், செங்கணான் போன்ற சிறந்த வீரம் காட்டிய மன்னர்கள் வாழ்ந்தார்கள். அவை சிறுசிறு கதைகளாகவும் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. இதனோடு சேர்ந்து நீண்ட நெடுங்கதை ஆகவேண்டும் எனபதே என் ஆவல். அந்த ஆசை நிறைவேறும் என்று உறுதியாக நம்புகிறேன்.

ஆனாலும், இந்த நெடுங்கதை, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்-ஞாயிற்றுச்சோழன் மகள் நற்சோணை இருவரின் மகன் செங்குட்டுவன் தன் ஆற்றல் விளங்க ஞாட்புகள் பல உடற்றி பெற்ற வெற்றிகள் பற்றியும், ஈட்டிய பெரும் புகழ் பற்றியும் உச்ச கட்டமாக அவன் இமயம் சென்று,

கனக விசயரை வென்று, அங்கிருந்து கல் எடுத்து, அவர்களையே சுமக்கச் செய்து, கங்கையில் புனித நீராட்டி தழிமுகம் வந்து கண்ணகிக்குச்சிலை செய்து அதை வஞ்சியில் நிறுவிய நிகழ்வுகளைக் கூறுவே எழுத எண்ணினேன்.

கண்ணகியின் கதை இளங்கோவடிகளின் 'சிலப்பதிகாரம்' என்னும் இலக்கியக்கதை. பெரும்பாலான தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிந்த கதை. ஆகவே, அந்தக்கதையை மீண்டும் எழுதாமல் தவிர்த்திருக்கிறேன். பலரால் பேசப்பட்டு, எழுதப்பட்டு, திரைப்படமாகவும் வந்து மக்கள் நெஞ்சில் நிறைந்த கதை. ஆனாலும் செங்குட்டுவனின் இந்தச்செயல் சிலம்பு காவியத்தோடு இணைந்த ஒரு பகுதியாகவே அமைந்துவிட்டது.

கற்புக் கனவரம் கண்ணகியைப் பொற்புடை தெய்வமாய்ப் போற்றி, நடுகல் வைத்து உலகறியச் செய்த செங்குட்டுவனுக்கே ஏற்றம் தர எண்ணி அவனது போர்களையும் வெற்றிகளையும் சொல்லி, இறுதியாக, கண்ணகிக்குக் கோவில் நிறுவிய செயலால் கண்ணகிக்கு உலகப்புகழும், தனக்குப் பெருமையும் சேர்த்த திறத்தோடு முடித்திருக்கிறேன்.

இந்தப் புதினத்திற்குப் பெயர் சூட்டச் சற்றுச் சிந்தனை செய்ய வேண்டியிருந்தது. அறுகை, செங்குட்டுவன், கற்புச்செல்வி கண்ணகி இம்மூவர் பெயர்களும் முன்னின்றன. இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றவளாயினும் கதை நிகழக் காரணமானவனாக என்னால் கற்பிக்கப் பட்டவன் அறுகை. செங்குட்டுவன் புகழ்ச்சிக்குச் சென்றவன்; அதற்குக் காணம் கற்புக்கரசியாம் கண்ணகி. வீரத்தாலும் புகழாலும் இருவரும் ஒப்பானவரே.

ஆயினும் வீரத்தையும் புகழையும்விட, இல்லற இயலில் இன்றளவும் பேசப்படும் அவளுக்கு ஒரு மென்மையான பெயரைச் சொல்லிச் சென்றுள்ளார் இளங்கோவடிகள். "கொங்கச்செல்வி குடமலையாட்டி" என்ற சிலம்பு வரிகளிலிருந்து ஏற்கப்பட்டதுதான் "கொங்கச்செல்வி" என்ற இந்நூற்றலைப்பு.

இந்தப் புதினத்தையும் எப்போதும்போல் நன்கு படித்து, திருத்தங்கள் செய்தும், பொருத்தமான சில தலைப்புகள் தந்தும் உதவிய, தமிழொன்றையே உயிர்த்து வாழும் "செம்மொழிச் செம்மல்" புலவர், பொறிஞர், சி.செந்தமிழ்ச்சேய் அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். முன்புபோல் இந்நூலையும் வெளியிட முன்வந்த மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளையின் பொறுப்பாளர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்நூலை ஆழ்ந்து படித்து ஒரு நீண்ட ஆய்வரை வழங்கிப் பெருமை சேர்த்துள்ள பெருமகனார் கடலூர்க் கவிச்சித்தர் க.பொ.இளம்வழுதி அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றியுடையனாவேன்.

அணிந்துரை அளித்துள்ள இனிய நண்பர் பொறிஞர் சா.வேல்முருகன் அவர்கட்கு உளமார்ந்த நன்றி.

எப்போதும் என் படைப்புக்களைத் தொடக்க நிலையிலேயே படித்துப் பயனுள்ள கருத்துக்களைக் கூறி ஊக்குவிக்கின்ற உயர் பண்பாளர் நண்பர் சீனி. சிவானந்தம் அவர்களுக்கு என் நன்றி.

இந்நூல் ஆக்கத்திற்கு எப்போதும்போல் துணையாய் இருந்தது நற்கருத்துகளைக் கூறி ஊக்கமூட்டிவரும் திரையன் கணினியக நண்பர் திரு. பா.இளம்பரீதி அவர்கட்கு நன்றி.

இந்தப் புத்தகத்திற்கு சிறந்த முறையல் முகப்பு ஓவியம் வரைந்து உதவிய சிதம்பரம் ஓவியர் திரு. சேது அவர்கட்கு என் நன்றி.

என்றும் போல் இந்நூலினையும் அழகுற அச்சிட்டளித்த அருமை நண்பர் திரு. கௌதம சங்கர் அவர்கட்கும் என் நன்றி.

இவண்,

இராச. வேதாந்தம்.

ஆய்வுரை

கிறித்து பிறப்பதற்கு நான்கு நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே 'வரலாறு' என்ற நூலை எழுதிய கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியர் துசிடிடசு (ஐலீஸூஉஹீலீபீயீஉ) போன்றோர், வரலாற்றின் தந்தை என்று புகழப்படும் எரதோடசு (பியீகநீஷீபீஷீயீஸூஉ) போன்றோர், தமிழகத்தில் குறிப்பிடக் கூடியவராகப் பண்டை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எவரும் இலர் என்பதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். ஆனால், பண்டைத் தமிழ் மக்களின் அக புற வாழ்க்கை முறைகளைக் குறிப்பிடுகின்ற தொல்காப்பியம், ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளன.

தனி மனித அருமை, பெருமைகளைப் பேசும் வாழ்க்கை வரலாறுகள்,

“நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலான் மாட்சியில்
பெரியோரை வியத்தலு மீலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினு மீலமே.”

- கணியன் பூங்குன்றனர்-புறம். 192.

என்னும் மனப்பாங்கால் படைக்கப் படாமற் போயிருந்தாலும் நாகரிக வாழ்க்கைப் பண்புகளை விளக்குகின்ற இலக்கண, இலக்கியங்கள் தமிழைத் தவிர, பிற செம்மொழிகள் உட்பட வேறெந்த மொழிகளிலும் இல்லை. தமிழ் இலக்கியங்களே வரலாற்று நூல்களாகவும் விளங்குகின்றன. இவை, தனி மனித வரலாறு ஆகாவிட்டாலும் மாந்த இன வரலாற்று நூல்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் ஆவணங்களாக ஏற்றுக் கொண்டு வரலாற்றை எழுதியவர்கள், தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளை அவ்வளவாக ஏற்றுக்கொண்டோர், எடுத்துக் கொண்டோர் இந்திய வரலாற்றை எழுதவில்லை. தமிழ் எதிர்ப்பும் தமிழர் எதிர்ப்பும் வரலாறு வரைவதிலும் நுழைந்திருக்கின்றன.

தமிழர்களின் வரலாற்றறிவும் ஆர்வமும் இன்னும் எவ்வளவோ வளர வேண்டியுள்ளன. வரலாற்றுப் புதினங்கள் அரிதாகவே படைக்கப் படுகின்றன. வழிப்படுத்த வல்ல வரலாற்றுப் புதினங்கள் படைக்கப்பட வேண்டும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வரலாற்றுப் புதினப் படைப்பில் அடியூன்றியவர் 'கல்கி' கிருட்டிணமூர்த்தி, 'காதல்' அரு. இராம நாதன், 'தீபம்' ந.பார்த்தசாரதி, 'முரசொலி' கலைஞர் கருணாநிதி, சாண்டில்யன் போன்று விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களே. இவர்கள் வரிசையில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் பொறியூர் இராச.வேதாந்தம் அவர்கள்.

கல்வி பயின்ற காலத்தில் ஆசிரியர், மாணவர் உள்ளத்தில் ஊன்றிய தமிழ் உணர்வு பட்டுப் போகாமலும் கெட்டுப் போகாமலும் காத்து நிற்பது எல்லார்க்கும் இயலக் கூடியதன்று. பேராசையைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு, ஒழுக்கத்தையும் உழைப்பையும் உதவும் மனப்பாங்கையும் பேணி முன்னுக்கு வருபவர்களால் மட்டுமே இயலக் கூடியது.

நெஞ்சில் நிறைந்த தமிழுணர்வை வற்றாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டதோடு அமையாமல், வளப்படுத்திக் கொண்டு, மின்வாரியத் தலைமைப் பொறியாளர் பணியை நிறைவு செய்தவுடன் தேக்கி வைத்திருந்த இலக்கிய ஆர்வத்தைத் தீரந்து விட்டிருக்கிறார் இராச.வேதாந்தம் அவர்கள். ஆண்டிற்கு ஒரு நூல் என்று அடுத்தடுத்து மூன்று வரலாற்றுப் புதினங்களைப் படைத்துக் கொடுத்ததன் பின்னர், இவ்வாண்டு கொங்கச்செவ்வியைப் பெற்றெடுத்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

இலக்கிய நுகர்ச்சி இல்லாத எழுத்தாளர்கள் பெருகியும் வரலாற்றுப் புதினங்களைப் படைப்போர் அருகியும் வருவதைப் படைப்பாளிகளும் படிப்பாளிகளும் அறிவர். வரலாற்றுப் புதினப் படைப்பு என்பது, புலி வேட்டையைப் போன்றது. புலி வேட்டைக்குத் துணிவும் வேண்டும், தோள் வலியும் வேண்டும். வரலாற்றுப் புதினம் படைக்கப் பரந்த நூலறிவும் இலக்கியப் பயிற்சியும் இருக்க வேண்டும். இவ்விரு அரிய செவ்வங்களையும் குறைவறப் பெற்றிருக்கும் பொறியூர், கூடுதலாக இனவுணர்வும் மொழியுணர்வும் பெற்றவராகவும் செயற்கரிய செய்ய வேண்டும் என்ற துடிப்பு மிக்கவராகவும் திகழ்கிறார். அதனால்தான், குறைந்த காலத்தில் நான்கு நூல்களை அவரால் படைத்துக் கொடுக்க முடிந்திருக்கிறது.

இரட்டைக் காப்பியங்களில் இருந்து கருவையும் உருவையும் எடுத்துக் கொண்டு, சங்க இலக்கியங்களில் இருந்து தேவையான நிகழ்வுகளைக் கதை ஓட்டத்திற்குப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார். இஃது எளிய செயலன்று; கடின உழைப்பில் விளைந்தது.

நூலின் தலைப்பிலேயே ஆசிரியரின் ஆழமான இலக்கிய ஆய்வின் பரப்புப் புலப்படுகிறது. இளங்கோவடிகளின் காப்பியத் தலைவியின் பெயரைச் சூட்ட விழைந்தவர், எல்லாருக்கும் அறிமுகமான 'கண்ணகி' என்றோ, 'சிலம்புச்செல்வி' என்றோ பெயர் சூட்டாமல், நுட்பம் வெளிப்படக் 'கொங்கச்செல்வி' என்று தலைப்புக் கொடுத்திருக்கிறார். இதன் மூலம் படிப்போரை ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறார்.

“இவளோ, கொங்கச் செல்விசூட மலையாட்டி
தென்தமிழ்ப் பாலை செய்தவக் கொழுந்து
ஒரும மணியாய் உலகிற் கோங்கிய
திரும மணியெனத் தெய்வமுற் றுரைப்ப,”

- சிலம்பு-வேட்டுவ வரி.45-50.

என்ற சாலினியின் புகழ்க் கூற்றிலிருந்து இந்த நூலுக்கான தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்து இருப்பதிலிருந்தே நூலாசிரியரின் இலக்கிய அறிவு எழுஞாயிறென ஒளி வீசுகிறது.

நூலின் முப்பத்து மூன்று தலைப்புக்களால் அலுப்பை ஏற்படுத்தாத அளவில், இலக்கியச் சாயல் தோன்றக் கதையை நடத்திச் சென்றுள்ள பாங்கு மெச்ச வைக்கின்றது.

அன்றாட வாழ்க்கையில் காணும் நிகழ்வுகளையும் மக்களையும் கதை மாந்தர்களாக்கித் தம் விருப்பத்திற்கும் கதை ஓட்டத்திற்கும் ஏற்ப நிகழ்வுகளை அமைத்துப் புதினங்களைப் புனைவதை விடவும் வரலாற்றின் அடிப்படையில் புத்திலக்கியம் படைப்பது அரிய செயலே. வரலாற்றுப் புதினங்களில் கற்பனை, உணவுப் பண்டத்திற்கு உப்பிடுவதைப் போன்று அளவோடு அமைய வேண்டும். கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு பொருத்தமாகக் கதை புனைய, அறிவுத் திறமையும் புலமையும் உழைப்பும் ஒரு சேர வேண்டும். இம்முத்திரமும் கொத்தாக வாய்க்கப் பெற்றவராக இராசவேதாந்தம் திகழ்கிறார்.

தொழில்முறை எழுத்தாளர்களின் ஆர்வத் தூண்டல் எழுத்து நடை இவருக்கு அமையாவிட்டாலும் நல்ல இலக்கிய நடை கை வந்திருக்கிறது. இந்த நடைச் சிறப்பு, புதினத்தை இலக்கியக் கட்டுரை போன்றும் படிப்பாளியை உணரச் செய்திடனும் நல்ல தமிழ்ச் சொற்களாலேயே புதினத்தை நடத்திச் செல்லும் பாங்கைப் பாராட்டித்தான் ஆக வேண்டும்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் படுத்துக் கிடக்கும் செய்திகளை எழுப்பிக் கொணர்ந்து, இந்நூலில் பழக விட்டிருப்பது பாரட்டத் தக்க தமிழ்ப் பணியாகும். தமிழகத்தில் அன்று பன்னிரண்டு நாடுகள் இருந்துள்ளன. பெயர்கள் திரிபடைவதும் மறைவதும் கால நீட்சியால் நிகழ்வதென்பது இயல்பானதே.

சேரலர் நாடு கேரள நாடு ஆனதும் குறும்பர் நாடு தொண்டை நாடானதும் பேரியாறு பெரியாறாகி நீர்த்தகறாறில் நீச்சலடிப்பதும் இவற்றிற்கு எடுத்துக் காட்டுக்களாம். இப்படிப்பட்ட பண்டைத் தமிழ் நிலத்தின் பல நாடுகளையும் இணைத்துக் கதையை நடத்திச் செல்லும் வரலாற்றறிவு வியக்க வைக்கிறது.

பிற்காலத்தில், நாடுகளின் எண்ணிக்கையும் பெயர்களும் மாற்றம் பெற்றன. இன்று உலக நாடுகளின் பெயர்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் அளவிற்கு, நம்மவர்க்கு முன்னதைத் தமிழ்நிலத்தின் நாட்டுப் பெயர்கள் தெரிந்திருக்காது. அவற்றை, இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் அறிந்து கொள்ள முடியும். இலக்கிய ஆய்வு நூற் செய்திகளைச் சுருக்கமாக இப்புதினத்தின் மூலம் அறியக் கூடும். பெருங்கடுங்கோ- காக்கைப்பாடினி நச்செள்ளை உரையாடல் மூலம், யாரை யார் பாடிச் சிறப்பித்தார் என்னும் செய்திகளைக் (பக்கம்-85) குழந்தைகட்கு நிலவைக் காட்டிச் சோறுட்டுவதைப் போன்று கதையோட்டத்திலேயே கற்பிக்கும் நுட்பத்தைப் பாராட்டலாம்.

சங்க இலக்கியங்களை நன்கு அறிந்தவர்க்கும் தமிழ் மன்னர்களின் வரலாற்றை ஆழ்ந்து படித்திருப்பவர்க்கும் புறநானூற்றுப் புலவர் வரிசையில் இடம் பெற்ற குறுவழுதி, இளம்பெரு வழுதி, உக்கிரப் பெருவழுதி, ஒள்வான் பெரும்பெயர் வழுதி, முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, பெருவழுதி என்பாரெல்லாம் தெரிந்திருக்கும். ஆனால், மும்பா நகரில் பாண்டியப் பேரரசி

அங்கயற்கண்ணியின் மூத்த மகன் கரிமுக வழதியை (பக்கம்-117) இந்நூலாசிரியர் மூலமே அறிய முடிகிறது.

புதினத்தில் சொல் விளக்கங்களை இந்நூலில் காண முடிகிறது. பக்கம்-119 இல், மும்பா நகர மக்கள் தங்கள் தானைத் தலைவனைக் கணபதியாகவும் எருமையூரில் பாண்டி மாதேவி ஆங்கயர் கண்ணியைச் சாமுண்டீசுவரி, துர்க்கா தேவியாகவும் கொண்டாடுவதாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. கணம் என்பதற்குப் படைத்தொகுதி என்றும் பதி என்பதற்குத் தலைவன் என்றும் விளக்கம் அளித்துக் கணபதி கடவுளன்று; படைத்தலைவனே என்று தெளிவுபடுத்தி இருப்பது சிறப்பான பகுத்தறிவுப் பரப்புரை ஆகும். இவ்வாறே, இராமன் கதையை இராமாயணம் எனப்பது போல், சீமன் இடம் பெறும் மாபாரதக் கதையைப் 'சீமாயணம்' என்று குறிப்பிடுவதையும் கவைக்க முடிகிறது.

புதினமா? இலக்கியச் செய்திக் களஞ்சியமா? என ஐயுறத் தக்க அளவிற்கு, ஏராளமான செய்திகளை இந்நூல் கொண்டுள்ளது. இமய மலைக்கு முன்று முறை சென்று வந்த ஒரே தமிழ் மன்னன் சேரன் செங்குட்டுவனே என்ற செய்தி ஓர் எடுத்துக் காட்டு.

இவருக்கு முன்னர் எந்த ஓர் இலக்கிய வானமும் எழுதாத செய்திகளை ஆசிரியர் தம் புதினத்தின் வழி புகல்வது வியப்பையும் விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்துகிறது. எடுத்துக்காட்டுக்களாக இரண்டு செய்திகள்.

செருசலத்தில் பிறந்த ஏசு கிறித்து இந்தியாவிற்கு வந்ததாக மதவாதிகளோ, வரலாற்று ஆசிரியர்களோ குறிப்பிட்டது இல்லை. நூலாசிரியர் வேதாந்தம், சுவாலமுகி நகருக்குப் பல மேலை நாட்டார் வந்திருந்ததாகவும் அவர்களில் ஒருவராக ஏசுவும் அங்கிருந்தார் என்றும் இமய மலைப் பகுதியில் தவமிருந்து நல்லறிவு பெற்றதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

கிறித்துவர், மக்கள் தொண்டில் முன் நின்றனரே அன்றித் தங்களைத் தனிமைப் படுத்திக் கொண்டு, தாம் மேம்படத் தவம் இருந்ததில்லை. ஏதும் ஆதாரமின்றி ஆசிரியர் ஏசுவை இமயச் சாரலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்க மாட்டார். புதுச் செய்திகளை முன் வைக்கும் போது, அதற்கான ஆதாரங்களை அடிக் குறிப்பாகக் கொடுத்திருக்கலாம்.

ஒளவையார், அதியமான் அஞ்சி ஆகிய இருவரிடையே காதல் இருந்ததாகக் கூறப்படும் செய்தி மற்றொன்று.

ஒளவையாரை அனைவருமே ஒரு பேரிளம் பெண்ணாகவே உருவகித்துக் கொண்டுள்ளோம். அதற்கு முதற் கரணியம் ஒளவையாரின் மூதுரைகள். நம் எழுத்தாளர்களும் ஓவியர்களும் ஒளவையாரை நமக்கு முதியவராகவே அறிமுகப் படுத்தியது மற்றொரு கரணியம். வாக்குண்டான், நல்வழி போன்ற செய்யுள்களைச் செய்தவரையும் சங்க கால ஒளவையாரையும் ஒருவராகவே பெரும்பான்மையினர் எண்ணுகின்றனர்.

சங்க கால ஒளவையாரும் பேதை, பெரும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை என்னும் பருவங்களைக் கடந்துதான் பேரிளம் பெண்ணாகி இருக்க வேண்டும். அவர் மங்கைப் பருவத்திலே, மடந்தைப் பருவத்திலே புலவராய் இருந்து பாடல்கள் இயற்றி இருக்கலாம்; அதியமான் அஞ்சியைச் சந்தித்திருக்கலாம்.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இயற்கை, பருவ நோயாகக் காதலைத் தூண்டுகிறது. பலர்க்கு அதன் தாக்கம் குறைவாக இருக்கலாமே அன்றி, இல்லாமற் போக வாய்ப்பே இல்லை. காதல், நெஞ்சங்களின் அக மாற்றத்தால் ஏற்படும் தொடர்பு. அது புறச் சூழல்களைக் கருதுவது இல்லை. கோமகனுக்கும் குடிமகனுக்கும் காதல் தோன்றலாம்; தோன்றி இருக்கிறது. அந்தக் கருத்தில், புறநானூற்றுப் பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே நூலாசிரியர், ஒளவை - அதியமான் இடையே காதல் இருந்ததாகக் கூறத் துணிந்திருக்கிறார்.

புறநானூற்றில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள பாடல்கள் எண்ணிக்கை 398 இல் ஒரே ஒரு பாடலை மட்டுமே பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை 97. ஒருவரே அதிகமாக 33 பாடல்களை இயற்றியவராக ஒளவையாரின் பெயர் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகிறது. இவர்க்கு அடுத்தே, 28 பாடல்களை இயற்றிய - நட்புக்குப் பெயர் பெற்ற கபிலர் இடம் பெறுகிறார்.

கபிலர்க்கும் பாறிக்கும் ஏற்பட்டிருந்த அகவுறவு நட்பு என ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டதைப் போன்றே, ஒளவைக்கும்

அதியமானுக்கும் ஏற்பட்ட அகவுறவைக் காதல் எனக் கொள்வதும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதே. அதிலும், ஓளவையின் 33 பாடல்களில் 21 பாடல்கள் அதியமான் அஞ்சியைப் பற்றிய பாடல்களே! மற்றவற்றில், ஒன்று அஞ்சிக்காகத் தூது சென்று பாடியது; மூன்று அஞ்சியின் மகன் பொகுட்டுடழினியைப் பற்றிப் பாடியவை.

அதியமான் அஞ்சி இறந்த பின் அவனைப் பற்றிப் பாடிய மூன்று பாடல்களுள் ஒன்றில்,

“இல்லா கியரோ காலை மாலை
அல்லா கியர்யான் வாழு நாளே,”

எனக் ‘காலையும் மாலையும் இனி இல்லாது போகட்டும்; என் வாழ் நாளும் மறையட்டும்’ என்று இரங்கலின் எல்லைக்கே ஓளவை சென்று பாடி இருப்பதை ஆய்ந்து பார்ப்பார்க்கும் கிட்டுதற்கு அரிய நெல்லிக் கனியை அதியமான் ஓளவைக்கு அளித்த அன்பையும் கருத்தில் கொள்வார்க்கும் ஓளவை - அதியமான் காதலை ஒப்புக் கொள்வதில் கருத்து மாறுபாடு இருக்க இயலாது.

சங்க இலக்கியப் பாடற் கருத்துக்களைக் கொண்டே கதையை நடத்திச் செல்வதில் தேர்ந்தவராக விளங்குகிறார் நூலாசிரியர். ‘உயிர்க்காதல்’ என்னும் தலைப்பில், அறுகையும் ஓளவையும் உரையாடும் போது,

‘காணா தீத்த இப்பொருட் கியானோர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்’ (புறம் - 208)

என்ற பெருஞ்சித்திரனாரின் பாடற் கருத்தையும் ‘நிலவழகி’ என்னும் தலைப்பில், புறநானூற்றில் 86, 258 ஆம் பாடல்களாக இடம் பெற்றுள்ள காவற்பெண்டு, ஓக்கூர் மாசாத்தியார் பாடல்களின் கருத்துக்களையும் ஆண்டு இருப்பதைச் சான்றுகளாகக் காட்டலாம்.

இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டுதற்கு என எத்தனையோ சிறப்புக்கள் இன்னும் குவிந்திருக்கின்றன. அனைத்தையும் மொழிவதாயின், அஃதொரு ஆய்வு நூலாகி விடும். நோக்கச் சிறப்பு யிக்க நூலைப் படைத்த ஆசிரியர்க்கு ஏதேனும் குறை கற்பிக்க வேண்டும் என்றால், எழுத்து நடையை மட்டுமே குறிப்பிடலாம்.

எளிமை என்ற போர்வையில் கொச்சைச் சொற்களை ஆளாமல் எழுதப்பெறும் செழுமையான செந்தமிழ் நடை, நிகழ்காலப் படிப்பாளிகளின் கவைத்திறனுக்கு ஏற்றதாக இருக்க முடியாது. ஆங்காங்கே, வழக்கில் இல்லாத நல்ல தமிழ்ச் சொற்களை ஆசிரியர் ஆண்டுள்ளார். எடுத்துக் காட்டுக்கு, 'ஓட்பு' (பக்கம்-138) என்னும் சொல்லைக் குறிப்பிடலாம். இச்சொல்லுக்குப் 'போர்' என்று பொருள். இதனை எத்தனை போர் அறிவர்?

ஆளப்படாத சொற்கள் வழக்கொழிந்து போவது, மொழிச் சிதைவுக்கு வழிகோளும் என்றாலும் மொழியில் பேச்சு வழக்கு, எழுத்து வழக்கு என்று இருவகை இருப்பதைப் போன்று, எழுத்து நடையிலும் பாட்டுக்கென்றும் கட்டுரைக்கென்றும் புதினத்திற்கென்றும் வெவ்வேறு நடைகளை ஆள்வதுண்டு. நூலாசிரியரின் நடையில் நெகிழ்ச்சியும் ஆர்வத் தூண்டுதலும் அமையுமானால், படைப்பு மேலும் சிறப்பும்.

இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் தத்தம் கருத்துக்களை உள்ளவாறும் உணர்ந்தவாறும் ஆசிரியர்க்கு எழுத்து மூலம் தெரிவிப்பது, அவர்தம் எழுத்துப் பணியை ஊக்கப் படுத்துவதாகவும் இனி எழுதும் படைப்புக்களை வளப்பழரச் செய்வதாகவும் அமையும்.

நூலாசிரியர் பொறிஞர் இராச.வேதாந்தம் அவர்களைப் பாராட்டுவது, தகுதிக்குத் தரும் பரிசு.

கவிச்சித்தர் க.பொ.இளம்வழுதி.

8/38, முத்துச்சாலை,
அண்ணா நகர்,
கடலூர்- 607 001.

“கொங்கச் செல்லி”

- ஒரு கவைஞனின் எண்ணப் பதிவு.

சோழ நாட்டுப் புகாரில் இந்திர விழா நிகழ்ச்சிகளில் தொடங்கிச் சாவகம், ஈழம், பாண்டி நாடு, பரம்பு, கொல்லி, தகடூர், கோவலூர், எருமை நாடு, பாதாமி, மும்பா, சுவாலாமுகி, பெத்தலகேம், பாடலிபுத்திரம் எனப் பல நாடுகளைக் களனாகக் கொண்ட பல நிகழ்வுகளை விரித்துச் செல்லிப் பத்தினி தெய்வம் கண்ணகிக்குக் கோவில் நிறுவி விழா எடுப்பதில் மகிழ்வதாக இவ் வரலாற்றுப் புதினத்தை முடிக்கிறார் ஆசிரியர்.

வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஒட்டிக் கதையை நடத்திச் செல்லும் ஆசிரியரின் திறமும், தமிழின்பால் அவர்க்குள்ள ஈடுபாடும் போற்றற்குரியன. ஒரு பார்வையாளனாகவும் பல நிகழ்வுகளில் நேரடியாகப் பங்கு பெறுபவனாகவும் அறுகைவேள் என்ற பாத்திரத்தை (நூலாசிரியரே?) முன்னிறுத்தி, வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் ஆசிரியர், நல்ல பல தமிழ்ச் சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் இயல்பாகக் கையாண்டிருக்கும் பாங்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்துகிறது.

ஆயினும், நூலைப் படித்து முடித்ததும் கால எந்திரத்தில் பயணம் செய்து பற்பல நிகழ்வுகளைக் கண்டு, களித்து, மிகுதியாக விருந்துண்டு களைப்புற்ற ஒருவனின் நிலை, எனக்கு ஏற்பட்டது. அவ்வளவு செய்திகளை ஒரு சேரக் கோத்து ஒரே நூலில் வழங்கியமை காரணமோ ?

புதினத்திலிருந்து ஒரு சில நிகழ்வுகள் பற்றி:

“கலையோடு ஒன்றிவிடலாம்; ஆனால், கலைஞனோடு (மாதலியோடு) ஒன்றிவிடலாமா?” என்றும், “எண்ணங்கள் மாறிக்கொண்டே போனால் செயல்பாடு தாமதமாகும்” என்றும் கூறுகின்ற ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டியவை.

பல நிகழ்வுகளுக்கான திருப்பு முனையாக, அறுகை வேளின் விலங்குகளுடன் உரையாடும் திறனையும், விரும்பிய போது உதடுகள் அசையாமல் பேசும் திறனையும் ஆசிரியர் அமைத்திருப்பது நல்ல உத்தி.

ஒளவைக்கு நெல்லிக்கனி கொடுத்தான் அதிகமான் என்பது தமிழறிந்த அனைவர்க்கும் தெரிந்த வரலாறு. தமிழ்மீது மட்டுமல்லாது அவள்மீதும் கொண்ட காதலின் பரிசாக அதைத் தந்தான் என்பது புதிது.

கால மாற்றங்களுக்கு ஏற்பவும் ஐயங்களை நீக்கும் முறையாகவும் தொல்காப்பியத்தோடு இணைந்து ஒரு யாப்பிலக்கணம் படைக்க வேண்டுமென மன்னன் பெருங்கடுங்கோ, தனது மாணவி நச்செள்ளையைக் கேட்டுக் கொண்டதாகவும், அப்படி இயற்றப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல் சிதைந்து ஒரு சில பகுதிகளே இப்போது கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன என்ற செய்தி என்னுள் ஒரு வேட்கையை உண்டாக்கிவிட்டது.

நான் மன்னன் இல்லை. ஆனால் நான் நட்பு கொண்டுள்ள புலவர் (பொறிஞர்) செந்தமிழ்ச் சேய் அவர்கள் இப்போது மேற்கொண்டுள்ள அத்தகைய பணியை விரைந்து முடிக்க, அவரிடம், இம்மாதிரியான வேண்டுகோளை வைக்கிறேன்.

மகாபாரதக் கதையின் நாயகன் பீமனே என்றும், அவன் பெயரால் “பீமாயணம்” என்றே பெயரிடப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் ஆசிரியர் கூறுவது சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது.

நாட்டுப்புறங்களில் இன்னும் அழியாமல் உள்ள ஆடு-
புலி ஆட்டத்தின் அமைப்பைப் போரில் வியூகமாக அமைத்தது,
ஆசிரியருக்கு இத்தகைய மரபு விளையாட்டுகளில் உள்ள
ஈடுபாட்டினைக் காட்டுகிறது.

ஆசிரியரின் எழுத்தோட்டத்தில் பல செய்திகள்
வரலாறாக, ஆசிரியரின் கற்பனையாக எனப் பிரித்துப் பார்ப்பது,
வரலாற்று நிகழ்வுகளில் தெளிவில்லாத என்னை
போன்றவர்களுக்கு கடினமான செயல்.

மின்வாரியப் பொறியாளராக மட்டுமே ஆசிரியரை
அறிந்திருந்த, அவருடன் பணியாற்றிய எனக்கு, நீண்ட
நாட்களுக்கு முன்னமே இப்படி ஒரு நல்ல தமிழார்வலரை
இனம்கண்டு கொள்ளாமல் இருந்துவிட்டோமே என்ற ஏக்கம்
எழுகிறது.

மேன்மேலும் பல புதினங்களைப் படைக்க ஆசிரியர்க்கு
நல்ல உடல் நலம் அமைய என் வாழ்த்துக்களையும்
விழைவையும் வெளிப்படுத்தி, இந்த வாய்ப்புக்கு நன்றி
பாராட்டி முடிக்கிறேன்.

அன்புடன்,

பொறிஞர் சா. வேல்முருகன்

14, துரைசாமி நகர்,
கடலூர்- 607 001.

நுழைவாயில்

இந்த வரலாற்றுப் புதினத்திற்கு நுழை வாயில் என்ற பெயரில் ஒரு முன் கதைச் சுருக்கத்தை எழுதவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அறுகை என்பானைப் பற்றியும் அவனைச் சுற்றியும் எந்தவொரு முன் தொடர்பும் இன்றி கதை தொடங்குகிறது. அறுகையைப் பற்றிச் சுறுக்கமாகத் தெரிந்து கொள்வோம்.

குன்றநாடு: அதன் தலைவன் வன்கணைவேள். அண்டை நாட்டு வேளீர் இருவர்-முத்துவேள், மாணிக்கவேள். இருவரும் பாண்டியனின் படைத்தலைவனும் மேகூர் மன்னனுமான பழையனின் துணையோடு குன்றநாட்டு வேளோடு பொருது அவனை நாட்டைவிட்டு விரட்டிவிட்டனர். வன்கணைவேள் தப்பித்துத் தன் மனைவியோடும் மகன் அறுகையோடும் காட்டில் கரந்து வாழ்கிறார்கள். அங்கு அவர்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை (அம்மஞ்சை வேண்மான்) பிறந்தது.

இவர்கள் அரண்மனையில் வாழ்ந்துவந்தபோது, ஒரு சமணத் துறவி இவனின் முகக்குறிப்பைக் கொண்டே இப்படி ஆளுடம் கூறினார்:

“இவனோடு பழகுபவர்கள் உறவினராயினும், நண்பராயினும், பகைவராயினும்- ஒன்று, மரணத்தைத் தழுவுவார்கள்; அல்லது, துறவறம் மேற்கொள்வார்கள். விதிவிலக்கு அவன் தங்கையும் அவளுடைய கணவனுந்தான்.”

இந்தக் கதையில் அவன் பலரைச் சந்திக்கிறான். அகால முடிவு அவர்களுக்கு நேர்கிறது.

தாயும் தந்தையும் இறந்துவிட அறுகையும் அம்மஞ்சூழும் நடனோடிகளாக வாழ நேர்ந்தது.

அறுகைவேள் எனது முந்தைய கதையில், சிறுவனாக இருக்கும்போதே இந்திரவிழாவில் போட்டியில் கலந்து கொண்டு, கொண்கான மன்னன் நன்னனுடைய கோபத்திற்கு ஆளானதால் பெரும் சலசலப்பு ஏற்படக் காரணமானான். இந்தச் சலசலப்பால் அன்று அந்த விழாவில் கலந்து கொண்ட பலருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்துவிட்டான் என்பதை அவனே அறியான் என்பது வேடிக்கையான உண்மை.

விழா முடிந்து திரும்புகையில், நார்முடிச்சேரல், செங்குட்டுவன், இளங்கோ(வடிகள்) நெடுஞ்சாலையில் சந்திக்க நேர்தபோது, மூவரும் அம்மஞ்சூழ்பால் ஈர்க்கப்படுகின்றனர்.

பின்பு, சேரர் வரலாற்றில் பல குழப்பங்களும், மாறுதல்களும் ஏற்படக் காரணமானான்.

பூழியில் சேர இளவரசன் முடி சூடமுடியாமல் குழப்பம் விளைவிக்க எண்ணிய நன்னன் திட்டத்தை முறியடித்து, நாரினால் மகுடமும் களங்காய் போன்ற கணிகளால் மாலையும் செய்து, சிறப்பாக முடி சூட்டு விழா நடக்க உதவி செய்து சேரர்களின் நட்பைப் பெற்றான்

முக்கியத் திருப்பமாகத் தன் தங்கை அம்மஞ்சூழ செங்குட்டுவனைக் காதலிக்கிறாள் என்பதை அறியாமல், அறிவுக் கூர்மையிலும் நாடாளும் திறனிலும் போர் நடத்தும் திறத்திலும் சிறந்தவனாக விளங்கிய இளங்கோவைச்(அடிகள் ஆனவன்) சேர மன்னனாக்கி, அவனுக்குத் தன் தங்கை அம்மஞ்சூழையை மணமுடித்து வைக்க, வடநாட்டு நிமித்தகனாக மாற்றுகுவங்கொண்டு அவன் ஆடிய ஒரு நாடகம், இளங்கோவைத் துறவு பூணவும், தன் தங்கையின் வேண்டுகோளின்படி அவனே (கலைப்பயணி என்ற பெயரில்) நடனோடியாகவும் ஆக நேரிட்டுவிட்டது.

கதை தொடர்கிறது....

பூம்புகாரில் அறுகை

அறுகைவேள் சோழ வளநாட்டின் தலைநகரமான பூம்புகாரை வந்தடைந்தான். ஏறத்தாழ எட்டு ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. அன்றைய இந்திரவிழா நிகழ்ச்சிகள் அவன் மனக்கண் முன்னே ஓடின. சோழமன்னன் நெடுமுடிக்கிள்ளி (கிள்ளி வளவன்) அறுகையை வரவேற்று நன்கு உபசரித்தான்.

குலம் தழைக்கப் பிறந்த இளவரசனின் ஐந்தாவது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடிக் கொண்டு எல்லோரும் மகிழ்ந்திருந்த நேரம் அது. சிறுவன் உதயகுமரன் வெகு விரைவில் அறுகையோடு ஒட்டிப் பழகிவிட்டான். சேரமன்னன் செங்குட்டுவனின் நண்பனும் மைத்துனனுமான அறுகைக்கு அனைவரும் மிக்க மரியாதை கொடுத்தனர். அறுகை உதய குமரனுக்கு நல்ல வீரக் கதைகளும் அறிவுக் கதைகளும் சொல்லி மகிழ்வித்தான்.

இந்தக் கால கட்டத்தில்தான் அரண்மனையில் ஒரு சிறப்பான நாட்டிய அரங்கேற்ற நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அரசவை நடன மாது சித்திராபதியின் மகள் மாதவியின் நடன அரங்கேற்றந்தான் அது. நிகழ்ச்சியும் தொடங்க இருந்தது. அங்கு அறுகையின் இருக்கை கோவலனின் அருகே அமைந்திருந்தது. மன்னர்கள் வரிசையில் அமரக்கூடிய பெருஞ்செல்வந்தர் குலத்தோன்றலாகிய கோவலன், உடனே அறுகையை அடையாளம் கண்டுகொண்டான்.

“அட்டா! என்ன விந்தை இது! ஒரு மாபெரும் கலைஞரா என் அருகில்? ஐயா, நீங்கள் அன்று செய்த தேர் அழியாமல் என்னிடந்தான் இருக்கிறது. அதன் ஆயுள் அன்றைய ஓர் இரவு மட்டுந்தான் என்றீர்களே, கதிரொளி தாக்காமல் கண்ணாடிப் பேழைக்குள் வைத்துக் காத்து வருகிறேன். நீங்கள்

அதை அவசியம் பார்க்க வேண்டும். என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? பூம்புகாரின் பெருவணிகர் மாசாத்துவானின் மகன் நான். என் பெயர் கோவலன் நீங்கள் என்னை அறிந்திருக்க நியாயமில்லை.”

கோவலனின் அன்பான பேச்சும், பழகும் பாங்கும், அறுகையை வெகுவாகக் கவர, விரைவில் அவர்கள் நண்பர்கள் ஆயினர்.

அரங்கேற்றம் முடிந்து மாதவிக்கு மன்னன் பரிசாக அளித்த மாலையை, ஆயிரத்தெட்டுப் பொன் கொடுத்து வாங்கிய கோவலன், மாதவியின்பால் விடுதல் அறியா விருப்பினன் ஆகி அவள் இல்லத்திலேயே தங்கிவிடுகிற நிலைக்கு ஆளானான்.

மாதவிக்கு ஒரு பெண் குழந்தையும் பிறந்தது. குழந்தையின் பெயர் தூட்டு விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தான் கோவலன். அந்தக் குழந்தைக்கு 'மணிமேகலை' என்று, தன் குல தெய்வத்தின் பெயரையே சூட்டினான். அறுகையும் அந்த விழாவில் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்தான்.

கலை வழியில் கருத்துச் செலுத்தும் கோவலனும் மற வாழ்வில் மனம் நிலைத்த அறுகையும் அடிக்கடி கலையா? வீரமா? என்று வாதிடுவதுண்டு. கலைவழியே சிறந்தது என்பதற்குக் கோவலன் அறுகையையே உதாரணமாகக் கூறுவான்.

“அறுகையாரே, நான் தங்களைப் பெரிதும் மதிப்பது தங்களது கலைத் திறனுக்காகவே” என்பான்.

அதற்கு அறுகை, “என் ஒரு பக்கத்தை மட்டும் பார்த்து என்னை எடை போடலாகாது. என் வீர, தீரச் செயல்களையும் பார்த்துத்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும்” என்பான்.

கோவலனும் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமல், “வீரத்தைக் காட்டும் வாய்ப்பு எனக்கு மிகக் குறைவு. ஆனாலும், வீரம் எனக்கு அந்நிய குணம் அன்று” என்று சொன்னதும் அறுகை 'கலகல்'வெனச் சிரித்து, “ஆம், ஆம். காதல் களத்தில் நீங்கள் சிறந்த வீரராக இருக்கக் கூடும்,” என்று கூற, இருவரும் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்திடுவர்.

கோவலன் குடும்பத்தோடு பழகிவிட்ட அறுகை, அவன் கண்ணகியைப் பிரிந்து மாதவியோடு தங்கிவிட்ட செயலைக் கடுமையாகக் கண்டித்திருக்கிறான். அன்றும் இடித்துரைக்கும் நேரம் பார்த்திருந்தான். விழாச் சந்தடிகள் சற்று அடங்கிய நேரம் அது. அறுகையும் கோவலனும் தனிமையில் இருந்தனர்.

“கோவலா! நான் உன் பெற்றோரிடம் பேசும் போதெல்லாம், உன் மனைவி கண்ணகியின் தனிமை பற்றிக் கூறி நெகிழ்ந்து போவார்கள். உனக்கு அறிவுரை சொல்லி உன்னை அழைத்துவரச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஆனால், கண்ணகி மட்டும் எதுவும் பேசுவதில்லை. கலையைப் போற்ற வேண்டும், கலைஞரைப் புரத்தல் வேண்டும் என்ற உன் உயர் குணம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. கலையோடு ஒன்றிவிடலாம்; ஆனால். கலைஞரோடு ஒன்றிவிடலாமா?

கணிகையர் உன்னிடம் செல்வம் உள்ளவரைதான் உன்னை மதிப்பார்கள்; மகிழ்விப்பார்கள். அது வற்றிப் போனால் உன்னைத் தூக்கி எறிந்திடுவார்கள். அவர்களது அந்தச் செயலை யாரும் தவறாக எண்ண மாட்டார்கள். அஃது அவர்களுடைய குல இயல்பு. ஆனால், மனப்பக்குவம் இல்லாத, புலன்களை வெல்ல முடியாத, வீர வாழ்வில் ஈடுபடாத கோழைகள் போன்றோர் செய்யும் செயல் உன்னுடையது. இம்மாதிரிச் செயலை உன் போன்ற சமூகத்தின் மதிப்புக்கு உரியவர்கள் செய்யலாமா? கணிகையரிடம் காணும் இன்பம் நிலையானதாகுமா? பெருஞ்செல்வந்தர் குடியில் தனியனாய்ப் பிறந்து, மேனி வருந்தும் எச்செயலையும் செய்யாமல், வணிகர் குலத்தொழிலையும் மறந்து, இப்படிக்க கணிகையின் காமச் சுகத்தில் திளைத்துக் கிடக்கும் இந்த உன் செயலை, நற்பண்புடையோர் ஏற்றுக் கொள்வார்களா? எண்ணிப்பார்.”

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே போன அறுகையை அலட்சியப் படுத்துவதுபோல் கோவலன் பார்வை வீதியின் மீதே நிலைத்திருந்ததைக் கண்டு அறுகை மனதில் சினங் கொண்டான்.

அச்சமயம், திடீரென மக்கள் கூக்குரல் அங்கே எழுந்தது. அவர்கள் அனைவரும் ஆளுக்கொரு பக்கமாய் அச்சத்துடன் ஓடினர்.

மதங்கொண்ட யானை ஒன்று தன் கண்ணில் பட்டவற்றை எல்லாம் துதிக்கையால் தூக்கி வீதியில் வீசியெறிந்து, வெகுண்டு அங்குமிங்குமாய் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

அந்த நேரம் வயோதிகர் ஒருவர் வீதியின் குறுக்கே தள்ளாடியபடி நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். கண்முடித் தனமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த யானை, அந்த முதியவரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது; நெருங்கியேவிட்டது.

தன் துதிக்கையால் முதியவரை வளைத்துவிட்டது. ஒரு கணம் போதும் முதியவரைத் தூக்கி எறியும் நிலை!

கூழ்ந்திருந்த மக்களில் எவரும் யானையின் முன் செல்ல முயலவில்லை.

இமைப்பொழுதில் நிலைமையைக் கணித்த கோவலன், தாவிச் சென்று யானையின் முன்னால் நின்றான். முதியவரை மிகத் திறமையுடன் மீட்டுத் தன்னோடு அணைத்தபடி, யானையை நோக்கி ஏதோ ஓசை எழுப்பினான்.

சினத்தோடு வந்த யானை தடுமாறி மயங்கியது. பின்னர்த் துதிக்கையைத் தூக்கிப் பிளிறியது. சற்றுநேரத்தில் அது மிகவும் அமைதியாகித் திரும்பிச் சென்றது. அப்போது அங்கு வந்த அரசாங்கக் காவலர்கள் கோவலனுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு யானையை ஓட்டிச் சென்றனர்.

இவ்வளவும் ஒரு சில கணங்களுக்குள் நிகழ்ந்து முடிந்துவிட்டன. அறுகை தன் இயல்பு நிலைக்கு வந்தவனாக, எதிரே இருந்த கோவலனை ஒரு புதிராகப் பார்த்தான். பூரிப்பால் நெஞ்சோடு தழுவிக் கொண்டான்.

“கோவலா! உன்னை வீரமற்றவன் என்று கூறிய என்னை மன்னித்துவிடு. என் போன்ற வீரார்க்கு இந்த யானையை அடக்குதல் இயலாத செயல் அன்று. ஆனால் அது போர்க்களத்தில் நிகழ்வது. எனக்கும் விலங்குகளோடு பேசத் தெரியும். ஆனால் நீயோ யாரும் சிந்திக்கும் முன்னே செயல்பட்டு முதியவரைக் காத்து விட்டாய். யானைக்கும் எந்தத் தீங்கும் இழைக்கவில்லை.

நாங்கள் போரில் யானைகளைக் கொல்லும் வீர மறவர்தாம்; ஆனால் நீயோ, அமைதி நிலவும் நாட்களில், எதிர்பாராது நிகழும் நிலையை எதிர்கொண்டு எளியவரையும் விலங்கையும் ஒரு சேரக் காத்த கருணை மறவன். ஆம். கடக்களிறு அடக்கிய கருணை மறவன் நீ. நீ கலைஞன் மட்டுமல்லன், நுண்ணறிவும் கொண்ட மாவீரனுங்கூட." என்று நெஞ்சாரப் பாராட்டினான்.

அறுகை சற்று நேரம் தனிமையில் இருக்க நேரிட்டது. அப்போது, "ஐயா" என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். அங்கே, மாதவி நின்றிருந்தாள். அறுகை தன் வெறுப்பைப் பார்வையிலேயே காட்டி, வெளியே போய்விட எழுந்தான்.

"ஐயா, இருங்கள். கோவலர் யானையை அடக்கிய நிகழ்ச்சிக்கு முன் நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்க நேர்ந்தது. என்னைப்பற்றித் தாங்கள் மட்டுமன்று, வேறு யாராய் இருப்பினும் அப்படித்தான் நினைப்பார்கள்; பேசுவார்கள். நான் பிறந்த குடியின் நிலை அது. இந்த எண்ணங்களை மக்களின் மனதிலிருந்து மாற்ற என் காலத்தில் என்னால் முடியாமல் போகலாம். ஆனால் என் மகள் மூலமாக என் உள்ளத்தை உலகம் அறியச்செய்வேன்.

இத்தனை பெரியவர்களின் வாழ்த்துக்களைப் பெற்ற இவள், என் மகள் இல்லை. ஆம், மணிமேகலை மாபெரும் பத்தினியாம் கண்ணகியின் மகள். இவளை, கற்புச்செல்வி கண்ணகியின் மகளாகவே எண்ணி வளர்ப்பேன். இது, மணிமேகலையின் மீது ஆணை."

மாதவியின் கண்களில் வீசிய ஓளியும், குரலில் ஒலித்த உறுதியும் அறுகையை உலுக்கி உருக்கின.

"தாயே, என் கணிப்புகள் எல்லாம் தோற்றே விடுகின்றன. என்னை மன்னித்துவிடு. கண்ணகிபோல் நீயும், உன்னினும் உன் மகளும் சிறப்பு எய்த என் வாழ்த்துக்கள்." என்றபடி தலை குனிந்தவாறே அறுகை அவ்விடம் விட்டு அகன்றான்.

அதன் பிறகு அவனை யாரும் சோழ மண்ணில் பார்க்கவில்லை.

அமுதசுரபி

காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து சாவகத் தீவிற்குப் புறப்பட்ட வாணிக நாவாய் ஒன்றில், முதன் முறையாக அறுகை கப்பற் பயணம் மேற்கொண்டான். அதே கப்பலில் தொண்டுள்ளம் கொண்ட ஆபுத்திரன் என்பானும் சாவகத் தீவிற்குச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

சாவகத்தீவில் கடும் பஞ்சமென்றும், அங்கு மக்கள் உணவு கிடைக்காமல் பசியால் வாடுவதாகவும் கேள்விப்பட்டு அவர்களின் பசித்துன்பம் தீர்க்கும் பொருட்டு ஆபுத்திரன் தன்னிடமிருந்த அமுதசுரபியோடு புறப்பட்டு இருந்தான்.

ஈழ மன்னன் கயவாகு பாண்டியர்களின் நண்பன். பன்னெடுங் காலமாய் இவ்விரு நாடுகளும் மண உறவு கொண்டிருந்த நாடுகள். கயவாகு, பாண்டியர்களின் பகைவர்களான சோழர்களுக்கு மறைமுகமாகப் பெரும் இடைஞ்சல்களைக் கொடுத்து வந்தான்.

மேலைக் கடற்கரையில் முன்பு நெடுஞ்சேரலாதனால் ஒடுக்கப்பட்ட யவனர் சிலர் ஈழம் சென்று குடியேறினர். அவர்கள் கடற்கொள்ளையராக மாறிவிட்டதைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரும் அவர்களை ஆதரித்து ஊக்குவித்துச் சோழர்க் கடற்பகுதியை ஆக்கிரமித்துச் சோழ வணிகர்களுக்குப் பெருந் தொல்லைகள் கொடுத்து அவர்களின் பொருள்களைக் கொள்ளையடித்து அவர்களுடைய கடல் வாணிபத்தைக் குலைத்து வந்தான்.

கீழைக்கடல் தீவுகளில், சாவகத்தீவு பெரும் வாணிக மைய நாடாகத் திகழ்ந்து வந்தது. சீனம், கடாரம் போன்ற நாடுகளில்

விளைகின்ற, தயாரிக்கின்ற அரும்பொருட்களை விற்கும் வணிகச் சந்தையாகச் செல்வச் சிறப்போடு அத்தீவு புகழ் பெற்று விளங்கியது.

கடல் ஊழியால் அத்தீவில் கடும் பஞ்சம் அப்போது ஏற்பட்டுவிட்டது. மற்ற நாடுகளிலிருந்து வணிகர்கள் வந்தாலும், உள் நாட்டினர் வருமானமின்றி வாடவே செய்தனர். அங்கு மக்கள் பசித்துன்பத்தால் வாடுகின்றனர் என்று கேள்விப்பட்டு, அவர்கள் துயர் துடைக்கத் தன் அமுதசுரபியை எடுத்துக்கொண்டு ஆபுத்திரன் செழிப்பான சோழ நாட்டைவிட்டு வறுமையில் வாடுபவர்களின் பசித்துன்பம் தீர்த்து அம்மக்களின் உயிர்காக்கக் கிளம்பி இருந்தான்.

அவனது உயரிய நோக்கத்தை அறிந்து அறுகையும் மற்ற பயணிகளும் ஆபுத்திரனை வெகுவாகப் பாராட்டினர். விரைவிலேயே அவர்கள் நண்பர்கள் ஆகிவிட்டனர்.

அப்போது, நடுக்கடலில் கடற் கொள்ளையர் இவர்களது கப்பலை நோக்கித் தாக்க வந்தனர். அவர்களிடமிருந்து தப்ப, அருகிலிருந்த மணிபல்லவத் தீவில் ஒதுங்கினர்.

துரத்திச் சென்ற கொள்ளையர் கடற்கரையில் கண்டகாட்சி...! வியூகம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டு, வரும் பகைவரை எதிர்க்க அணியமாய் இருந்ததைக் கண்டு அதிர்ந்தனர்.

கடற் கொள்ளையர்க்குத் தரைப் போரில் அவ்வளவாகப் பயிற்சி கிடையாது. யாரோ படை நடத்த வல்ல சிறந்த வீரன் அந்தக் கப்பலில் இருக்கக் கூடும் என்றஞ்சிக் கொள்ளையர் மோதலைத் தவிர்ந்துத் தங்கள் கலத்திற்குத் திரும்பிவிட்டனர்.

மாலுமிகளும் வணிகர்களும் அறுகையைச் சூழ்ந்து கொண்டு வெகுவாகப் பாராட்டினர். அவன்தான் அந்தப் போர் வியூகத்தை அமைத்துக் கொள்ளையரை எப்படி எதிர்க்க வேண்டுமென்று பயணிகட்கு ஆணைகள் இட்டு நிறுத்தி வைத்திருந்தான் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

திரும்பிவிட்ட கொள்ளையர் மீண்டும் தாக்க வரக்கூடும் என்பதால், அந்தத் தீவிலேயே இரண்டு நாட்கள் கூடாரமிட்டுத் தங்கித் தீவையும் சுற்றிப் பார்த்துச் செல்லலாம் என்று முடிவு செய்தனர்.

ஆபத்திரனும் அறுகையும் நெருக்கமான நல்ல நண்பர்கள் ஆகிவிட்டனர். ஆபத்திரன் தன் புத்த மதக் கொள்கைகளையும் அறுகை தன்னுடைய சமண மதக் கொள்கைகளையும் பற்றிப் பெருமை பாராட்டிப் பேசி மகிழ்வார்.

ஆள் அரவமே இல்லாத அந்தத் தீவில், புத்த பீடிகை ஒன்றும் அதன் அருகே பொய்கை ஒன்றும் இருப்பதைக் கண்டு ஆபத்திரன் பேருவகை கொண்டான். அங்கேயே இருந்து சிறிது நேரம் தியானம் செய்துவிட்டு வருதாக அறுகையிடம் கூற, அவனும் ஆபத்திரனைத் தனியே விட்டுவிட்டு அகன்றான்.

அன்று இரவு தங்கிவிட்டு, மறுநாள் காலையில் கப்பல் புறப்பட அணியமாகியது. கப்பல் தலைவன் அறுகையைப் பார்த்து, “தலைவா, புறப்படலாமா?” என்று கேட்க, அவனும் “எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா?” என வினவினான். அனைவரும் வந்துவிட்டதாகத் தலைவன் கூறவும் கப்பல் புறப்பட அனுமதி அளித்தான். நங்கூரம் நீக்கப்பட்டுக் கப்பல் கூம்பு (பாய்மாம்) விரித்துப் புறப்பட்டது.

அமைதியான பரந்து விரிந்த கடலையும், தெளிவான திறந்த நீலவானத்தின் அழகையும் அதன் மறுபக்கமான கடுமையான மற்றும் கொடுமையான சக்தியையும் கண்டு, நினைந்து நினைந்து, வியந்து வியந்து, அறுகை தன் எண்ணங்களை ஓட்டினான். இரவானதும் தெளிவான வானத்தில் தோன்றி மின்னுகின்ற விண்மீன்களும் கோள்களும் எப்படி எல்லாம் மாறுகின்றன எனபன போன்றவற்றைத் தான் சிறு வயதில் கற்றவற்றை நினைவு கூர்ந்து ஒப்பு நோக்கி, இயற்கைதான் எப்படி இயல்பாக ஓர் ஒழுங்கு முறையில் தோன்றி, நகர்ந்து, இயங்கி, மறைந்து, காலம், பருவம் இவற்றை உருவாக்குகின்றன என்று எண்ணிய அவன் மனம் இயற்கையோடு ஒன்றிப்போயிற்று. அவனுடைய ஆழ்மனச்

சிந்தனை அவன் முகத்தில் ஓர் அமைதியைத் தோற்றுவித்து அழகினைக் கூட்டுவித்தது.

பயணம் மேற்கொண்ட அனைவரும் அறுகையைத் தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, அவன் கடற் கொள்ளையரை எப்படி அஞ்சியோடச் செய்தான் என்பதையும் இதுபோன்ற இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில் எதிரிகளை எப்படி எதிர்கொண்டு போரிடுவது என்பன போன்றவற்றையும் அவனிடம் வினவி, அவன் கூறும் பதில்களைக் கேட்டு அவனைப் போற்றிப் பாராட்டி அவனைத் தங்கள் வழிகாட்டியாகவே ஏற்றுக் கொண்டனர்.

புகழ்ச்சி, பாராட்டுரை போன்றவற்றால் பெரிதும் மயக்கத்திலிருந்தாலும் அறுகை தன் மனதை ஏதோ நெருடுவதை உணர்ந்தான். ஆம், ஆபுத்திரன் எங்கே? ஏன் அவன் தன் கண்களில் தென்படவில்லை? இங்கும் எங்காவது தியானத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டானா?

அறுகை மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுத் தெளிந்தான்.

“ஆபுத்திரன் எங்கே?” என்று நண்பர்களிடம் கேட்டான்.

எவருக்கும் தெரியவில்லை. சற்று நேரத்தில் ஒருவரை ஒருவர் அதே கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டனர். மீகாமனைக் கேட்டபோது அவன் அதிர்ந்து போனான். அவனுக்கும் தெரியவில்லை.

எல்லோரும் நெஞ்சம் துணுக்குற்றனர். முகமும் வாடிவிட அனைவரும் குற்றவாளிகளைப் போல் அங்குக் காட்சியளித்தனர். கப்பல் தலைவன் முற்றிலுமாக நொடிந்தே போய்விட்டான்.

அறுகை பேசினான்,

“நம்முடன் வந்த ஒருவர் இப்போது இல்லையென்றால் என்ன பொருள்? அவரை எங்கோ தவற விட்டுவிட்டோம்.

என்ன கொடுமை இது? என் அனுமானம் சரியானால் நாம் அவரை மணிபல்லவத் தீவில்தான் தவற விட்டிருப்போம்”

கப்பல் தலைவன், “ஐயோ! என்ன கொடுமை இது? தலைவரே, நம்முடன் வந்த ஒருவரை நடுவழியில் விட்டுப்போவது என் மாலுமி தர்மத்திற்கு எதிராகும். நான் கப்பலைத் திருப்புகிறேன்; மணிபல்லவம் செல்வோம். ஆபத்திரரோடுதான் மேற்கொண்டு பயணத்தைத் தொடர வேண்டும்,” என்றான்.

அனைவரும், “ஆம், ஆம்.” என்று ஒரு மனதாக ஒரே குரலில் ஒப்புதல் தெரிவித்தனர். கப்பல் திரும்பியது.

ஆனால், இயற்கை அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை.

இருண்டு திரண்ட மேகங்கள் திடீரென நாற்புறமும் சூழ்ந்தன; சரமாரியாய்ப் பொழிந்தன. பேய் மழையைத் தொடர்ந்து வந்தது சூறைக்காற்று.

புயலில் சிக்கிய கலம் சாய்ந்து சாய்ந்து தள்ளாடியது. முடிந்தவரையில் கப்பலைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்ளத் தன் திறமையை முழுதும் பயன்படுத்தி நிலை நிறுத்த முயன்றான் கப்பல் தலைவன். அந்தக் கடுமையான சூறாவளியின் வலிமைக்கு முன் அவன் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் சிறிதும் எடுபடவில்லை.

மேலும் கடுமைகாட்டிய சூறாவளி, கப்பலை எங்கெங்கோ அலைக்கழித்து இறுதியில் கப்பலைக் கவிழ்த்தேவிட்டது. கப்பலும் மூழ்கிப்போனது. ஆபத்திரனை விட்டுவிட்டு வந்த இவர்களுக்கு இதுதான் தண்டனையா?

அறுகை மட்டும் ஒரு மிதக்கும் கட்டையை அணைத்தபடி ஈழக் கரையோரம் மாந்தையில் ஒதுங்கினான். மற்றவர்கள்?

ஒருவரும் தப்பவில்லை அத்தனை பேரும் கடலின் கோரப் பசிக்கு இரையானார்கள். அறுகையைத்தவிர தப்பியவன்

இன்னொருவன். ஆம்... ஆபுத்திரன்தான். ஆனால் அவன் மணிபல்லவத் தீவில் தங்கிவிட்டான். அவன் நிலை? மணிபல்லவம் செல்வோம்.

---0---

தியானத்திலிருந்து மீண்ட ஆபுத்திரன், கப்பல் இருந்த இடம் நாடிச் சென்றான். ஆனால், முற்றிலும் புதிய இடமாகையால் அவனுக்குத் திசையில் சற்றுத் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. குழம்பிப் போனான். மாலை நேரம் போய் இருளும் சூழ்ந்துவிட்டதால், சரியான வழியை அவனால் அனுமானிக்க முடியவில்லை. குருட்டுப் போக்கில் செல்ல விரும்பாமல் அன்றிரவு அங்கேயே தங்கிவிட்டான். மறு நாள், நன்கு தெளிந்து சரியான திசையறிந்து கப்பல் நின்றுருந்த கடற் கரையை நாடிச் சென்றான்.

ஆனால், அங்கே! எந்தக் கப்பலும் தென்பட வில்லை. தவறான இடத்திற்கு வந்துவிட்டோமோ என்று துணுக்குற்றான். ஆனால், தொலை தூரத்தில் அவன் பயணித்து வந்த கப்பல் பாய் விரித்து நீந்திச் சென்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்த நாவாய், கூப்பிட்டாலும் கேட்கக் கூடிய தொலைவைக் கடந்துவிட்டிருந்தது.

அதிர்ந்து போனவன் அப்படியே அமர்ந்து விட்டான். சாவகத் தீவிற்குச் சென்று அங்குள்ள மக்களின் பசித் துன்பத்தைப் போக்க எண்ணிப் புறப்பட்ட அவனை அந்த மணிபல்லவத் தீவில் முடக்கிப் போட்டது எது? ஏன்?

யாராவது உதவிக்கு வருவார்களா? அல்லது தன்னை விட்டுச் சென்ற நாவாயே தன்னைத் தேடி திரும்ப வருமா? ஏங்கிக் காத்திருப்பதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை! ஆபுத்திரன் காத்திருந்தான்.

ஆனால், வந்தது நாவாயன்று; கடும் புயல்தான்! இரண்டு நாட்கள் கடும்புயலில் சிக்கித் தடுமாறித் தனியனாகப் போராடித் தன்னைக் காத்துக்கொண்டான். அமுதசுரபி தன்

கையை விட்டுப் போகாமல் காக்கவே அவன் பெரிதும் முயல வேண்டி இருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் வீசிய தூறாவளி இருவரையும் பிரிக்க முடியாமல் ஓய்ந்தது. ஆபத்திரனும் தன் சக்தியெல்லாம் இழந்து சோர்ந்தான்— தரையில் சாய்ந்தான்.

தன்னால் யாருக்கும் உதவ முடியவில்லையே என்ற ஏக்கத்திலும் சோகத்திலும் அவன் அன்ன ஆகாரம் அருந்தாமல் உண்ணா நோன்பிருந்தான். இனி, மீள்வோம் என்ற நம்பிக்கை இழந்து விட்டபோது, யாருக்கும் உதவாத தன் உடலில் உயிர் இருப்பதை ஆபத்திரன் விரும்பவில்லை. எத்தனை பேர் வந்தாலும் குறையாது அன்னம் சுரக்கும் அமுதசுரபி அவன் கையில்... ஆனால், அவன் பட்டினியால் வாடினான். நாட்கள் நகர்ந்தன.

இறுதியாக, தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து புத்த பீடிகையை வலம் வந்தான். மனமுருகித் தொழுதான். அருகிலுள்ள பொய்கையை அடைந்து, அதில் அமுதசுரபியை மூழ்கவிட்டான்.

“ஆண்டுக்கொரு முறை இதே நாளில் இந்தப் பொய்கையின் மேற்பரப்பில் தோன்றி, கருணையும் தொண்டுள்ளமும் கொண்ட நல்லவர் எவரேனும் வந்தால், அவர் கையில் சேர்வாயாக” என முணுமுணுத்தபடி, ஆணையிட்டுத் தன் இன்னுயிர் நீத்தான்.

கயவாகுவின் கயமை

ஈழம் தொன்றுதொட்டுப் பாண்டியரோடு மண உறவும் நட்பும் கொண்டிருந்த நாடு. ஒரு சமயம் அவர்கள் பாண்டியரோடு இணைந்து சோழர் குலத்தை அழித்தனர். ஆனால், தப்பிப் பிழைத்த கரிகாலனால் பின்னர் அவர்கள் அனைவரும் பழி வாங்கப்பட்டனர். ஈழப் போர்க் கைதிகளை அடிமைகளாக்கி அவர்களைக் கொண்டு காவிரிக்கு அணையும் இரு புறமும் கரையும் கட்டியதை பரம்பரையாக வந்த ஈழ வேந்தர்கள் யாரும் மறக்கவில்லை.

அதனால், ஈழநாட்டிற்கும் சோழநாட்டிற்கும் தீராப் பகை நிலவி வந்தது. சோழர்கள் வலுவான நிலையில் இருந்ததால் சோழர்களின் ஆளுகையை அவர்களால் நேரடியாக எதிர்க்க முடியவில்லை. சோழரின் ஆதிக்கம் சற்றே குறைந்திருந்தாலும் அவர்களோடு மண உறவு கொண்டிருந்த சேரர் ஆதிக்கமே மேலோங்கியிருந்ததால், ஈழ வேந்தர்கள் அவ்வப்போது எடுத்த பழி வாங்கும் முயற்சிகள் அனைத்தும் முறியடிக்கப்பட்டன.

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான், நெடுஞ்சேரலாதனால் தண்டிக்கப்பட்ட யவனர் சிலர் கடற்கொள்ளையராக மாறினர். அவர்களை ஈழ மன்னன் கயவாகு மறைமுகமாக ஆதரித்துச் சோழ வணிகர்களுக்குப் பெருந்தொல்லை கொடுத்து வரச் செய்தான். அரசியல் முறையாகக் கயவாகுவின் மேல் நேரடியாகக் குற்றம் சுமத்த முடியாத நிலை. அதனால்தான் அவன் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கச் சேர, சோழ மன்னர்களால் முடியாமல் போயிற்று.

இந்தப் பின்னணியில்தான், அறுகை அந்நாட்டுக் கடற்கரையில் ஒதுங்கினான். அந்த இடந்தான் மகாதிட்டை

என்று வழங்கப்பட்ட மாந்தைத் துறைமுகமாகும்.

தள்ளாடியபடி நடந்து, அடர்ந்த காட்டினூடே ஒரு சோலையை அடைந்தான். அங்கே கிடைத்த கனிகளைப் பறித்து உண்டு பசியாறி, அருகிலிருந்த அருவியில் நீரைப் பருகியவனைக் களைப்பு ஆட்கொண்டது. ஒரு பெரு மரத்தடியில் படுத்தவன் சற்று நேரத்திலேயே அயர்ந்து உறங்கிவிட்டான்.

ஏதோ அரவம் கேட்டு அறுகை கண் விழித்தான். சற்றுத் தொலைவில் பலர் நடந்து செல்லும் 'சர சர' ஓசை மட்டும் கேட்டது. அடர்ந்த காடாகையால் நடந்து செல்பவர் யார் எனத் தெரியவில்லை. எனினும் தன் பட்டறிவால் நடந்து செல்வது விலங்குகள் அல்ல; மனிதர்கள்தாம் என்று உணர்ந்து கொண்டான்.

ஏதோ உள்ளுணர்வு உந்த, எந்த ஓசையும் எழுப்பாமல், ஓசை வந்த திசை நோக்கி நடந்தான். இருபது தப்படிகளே சென்றிருப்பான், ஒரு புதரின் செடிகளை விலக்கிப் பார்த்தான்.

அங்கே... ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட யவனர்களும் ஈழ வீரர்களும் கூடியிருந்தனர். மேடை போன்றிருந்த ஒரு பாறையை ஆசனமாகக் கொண்டு அதன் மேல் வேடன் ஒருவன் தாடியும் முண்டாசுமாகக் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான்.

அவன்தான் அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவன் போலும். அவன் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களைப் பார்த்து, ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். அறுகை, அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பதில் கவனம் செலுத்தினான்.

கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவன் தலைவனை நோக்கி,

“அரசே! மன்னிக்க வேண்டும். கரை ஏறிவிட்ட அவர்களைத் தாக்கத் தரையை நோக்கிச் சென்றபோது, நாங்கள் சற்றும் எதிர் பாராத வகையில் கரையிலிருந்த கப்பல் பயணிகள் எங்களை எதிர்க்க வகுத்திருந்த வியூகத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனோம். யாரோ ஒரு திறமை மிக்க படைத்தலைவன் ஒருவன் அவர்களுடன் இருந்திருக்க வேண்டும். காலங்காலமாய் முரட்டுத்

தாக்குதலையே அறிந்திருந்த நாங்கள் அந்த வியூகத்தை உடைக்க முடியாது என்று உணர்ந்து திரும்பிவிட்டோம். மன்னர் மன்னிக்க வேண்டும்.” என்று அடக்கத்துடன் கூறினான்.

அவன்தான் கொள்ளையர் தலைவன் போலும். ஆனாலும் ‘அரசே’ என்று விளிக்கப்பட்டவன் யார்? மேடை மேல் அமர்ந்திருந்த அந்த அரசன் பேசினான்.

“உண்மையில், நீங்கள் செய்ததுதான் சரியான செயல். மற்றவர் எதிர் பாராதபோது அவர்களைத் தாக்கி அழிப்பவர் நீங்கள்; ஆகவே, மோதத் தயாராய் இருந்த கூட்டத்தோடு மோதி நீங்கள் வீணாக அழிந்துவிடக்கூடாது. நீங்கள் ஒதுங்கி வந்ததே நல்லது—சிறந்தது.

எனினும், சோழ வணிகர்கள் இந்தக் கடற் பகுதியில் நிம்மதியாகப் பயணம் செய்திடக் கூடாது. அவர்களை ஆங்காங்கே மடக்கித் தாக்கி அலைக்கழித்து அவர்களுடைய வலிமையை இழக்க வைக்க வேண்டும். பின்னர்தான் நேரடித் தாக்குதல். இதுவே எமது திட்டம். இது தொடரட்டும். பாண்டியர்களின் பகைவர்கள் நமக்கும் பகைவர்களே.”

சிறிது நேரத்தில் கூட்டம் கலைந்தது. சிந்தித்துக் கொண்டே தன் நடை பயணத்தைத் தொடர்ந்தான் அறுகை. ‘இவன் யார்? சோழரின் பகைவன்; பாண்டியரின் நண்பன்.’

களையிழந்து, பொலிவிழந்து, மெலிந்து, கறுத்து, தாடி வளர்ந்து, நடை தளர்ந்து வந்த அந்தப் புதியவனை மாந்தைப் பட்டின மக்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர். அவர்களில் ஓர் இளைஞன் மட்டும் அவனை நெருங்கி வந்து பார்த்து, “ஐயா, யார் நீங்கள்?” என வினவினான்.

“நான் ஒரு நாடோடிக் கலைப்பயணி. நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்க்கும் ஆவலில் கப்பற் பயணம் மேற்கொண்டேன். பெரும்புயலில் சிக்கி உடைமைகளையும் பொருட்களையும் இழந்து உயிர் மட்டும் பிழைத்து இந்நாட்டில் கரை ஒதுங்கினேன்.”

அறுகை பதில் கூறினான்.

இரக்க குணம் படைத்த அந்த இளைஞன் அறுகையைத் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்று தன் பணியாளர்களிடம் அவனை நன்கு உபசரிக்கக் கட்டளை யிட்டான். பணியாட்களும் அவனை நீராடச் செய்து, முகத்தாடியெல்லாம் நீக்கி, நல்லுடை உடுத்தச் செய்து, நல்ல உணவு அருந்தச் செய்து, அயர்வு நீங்க உறங்கச் சொல்லி, அவனைத் தனிமையில் விடுத்துப் போயினர். எவ்வளவு நேரம் உறங்கினானோ, அறுகைக்கே தெரியாது.

கண் விழித்தவுடன், எழுந்து, முகம் கழுவி, சற்றுத் தெளிந்து, சாளரத்தின் வழியே வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனின் கவனம், பின்னால் யாரோ வரும் அரவம் கேட்கவும், திரும்பினான். அவனை அங்கு அழைத்து வந்த இளைஞன்தான் அறுகையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

அருகில் வந்த இளைஞன், அறுகையைச் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் வியப்புத் தோன்ற, விழிகள் விரிந்தன. “ஐயா, நீங்களா?” என்றான்.

அறுகை ஏதும் புரியாமல் விழித்தான். “இந்த ஈழத்தில் என்னை அறிந்த ஒருவன் இருக்கின்றானா? எப்படி?” என்று சிந்தனை ஓடியது.

அந்த இளைஞனே விடை சொன்னான்.

“ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் நடந்த இந்திரப் பெருவிழாவில் தாங்கள் செய்த மணித்தேரின் அழகு, சிறுவனான என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது. உங்கள் உருவமும் முகமும் என் மனதில் நன்கு பதிந்துவிட்டன. ஆனால், யாண்டுகள் பலவாகிவிட்டதாலும், தாடி வளர்ந்திருந்த முகமும் பஞ்சைக் கோலமுமாய் இருந்ததாலும் அடையாளம் புரிந்து கொள்ள முடியாமற் போயிற்று. ஐயா, தாங்கள் யாரென்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?”

“ஐயா, நான் ஒரு நாடோடிக் கலைஞன். அதற்கு மேல் என்னைப்பற்றி சொல்லிக் கொள்வதற்கு ஏதுமில்லை.”

பதில் சொன்ன அறுகையின் சிந்தனை அந்த இளைஞனைச் சுற்றியே நிலைத்தது.

‘இவனை எங்கோ பார்த்திருக்கிறோம்...எங்கே? இவன் குரலையும் எங்கோ கேட்டிருக்கிறோம்... எங்கே?’

அவனது உள் மனம் இப்போது விழித்துக்கொண்டது. தாடியுடன் வேட்டுவன் உடையில் காட்டில் நாம் கண்டவனா? ஆம்... அவனேதான். ஆனால், பாண்டியனின் நண்பன், சோழர்களின் பகைவன் என்றானே; அப்படியானால்... இவன் யார்?’ அவனது சிந்தனை ஓட்டம் தடைபட்டது.

அப்போது அங்கு வேகு வேகமாக நுழைந்த ஒருவன், யாரையும் கவனிகாமல் நேரே அந்த ஈழ இளைஞனின் அருகில் சென்று, “மன்ன...” என, ஏதோ சொல்லத் தொடங்கியவன், புதியவன் ஒருவன் அங்கு இருப்பதைக் கண்டு நிதானித்தான்.

ஈழ இளைஞன், “என்ன வன்னிநாதா! என்ன செய்தி?” என்று இடைமறித்தான்.

“மாந்தைப்பட்டினத்திற்கு நம் மன்னர் வரப் போகிறாராம். ஊரெல்லாம் இதே பேச்சுதான்..ஐயா.”

“மன்னர் மாந்தை நகருக்கு வருவது வழக்கந்தானே? முடிந்தால் நாமும் அவரைப் பார்ப்போம்.” என்றவனின் இதழோரம் மின்னி மறைந்த புன்னகையைக் கணநேரத்தில் கண்டுவிட்டான் அறுகை.

‘ஆ! இவன் ஈழமன்னன் கயவாகுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பாண்டியரின் நண்பன், சோழரின் பகைவன், அப்படியானால்... அந்தக் கடற்கொள்ளையர் யார்? அதையும் இவனே சொல்லிவிட்டானே; ‘சோழரை அலைக்கழித்து, அவர்களை வலுவிழக்கச் செய்ய வேண்டும்’.

சேர நாட்டில் கலகம் விளைவித்த யவனர்களைச் சோழர்களின் உறவினனான நெடுஞ்சேரலாதன் அடக்கித் தண்டித்தான். அவர்களில் ஒரு குழுவினர் கடற் கொள்ளையர்

ஆகிவிட்டனர். அவர்களோடு தன் வீரர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளையர்ப் படை ஒன்றை உருவக்கித் தன் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக் கயவாகு முடிவெடுத்திருந்தானா? அதன் ஒரு தாக்குதலைத்தான் நான் தடுத்துவிட்டேன் போலும்.

எத்துணைத் திறமையான வஞ்சகத் திட்டம்? வெளிப் பகையாக இல்லாமல் மறைமுக எதிரியாகவே செயல்படுகிறான். இதனைச் சோழர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமே... முடியுமா?"

“நண்பரே! என்ன சிந்தனை?”

கயவாகுவின் குரல் கேட்டு அறுகை தன் நிலைக்கு வந்தான்.

“ஆங், ஈழ மன்னர் இங்கு வருகை தரும்போது, அவரைப் பார்க்க நான் ஆவலாய் இருக்கிறேன். முடியுமா?”

“ஆஃகா, உறுதியாகப் பார்க்கலாம். ஆஃகாஃகா.” என்று அந்த இளைஞன் மீண்டும் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பின் உட்பொருளை அறுகை அறிவான் என்பதைக் கயவாகு அறிய மாட்டான்.

அன்று முழுவதும் வன்னிநாதனின் தனிக் கவனிப்பில் அந்தப் பயணியர் விடுதியிலேயே இருந்தவனை, வெகு அமைதியாக விருந்தோம்பி, வெளியில் எங்கும் செல்லாதவாறு பார்த்துக் கொண்டான் வன்னிநாதன்.. இரவும் வந்து போயிற்று. அறுகை தூங்கி எழுந்தான்.

“என்ன வன்னிநாதரே, உங்கள் மன்னரைப் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டதே. அவர் வந்தாரா? வரவில்லையா?”

“மன்னர் வந்து, இருந்து விரைவிலேயே திரும்பிச் சென்றுவிட்டாராம்.”

“அட்டா, இப்படியா தூங்கியிருப்பேன்? மன்னரைப் பார்க்கும் நல்ல வாய்ப்பை இழந்துவிட்டேனே!”

ஏதும் அறியாதவன்போல் கூறிவிட்டு, “சரி, சரி. நான் என் நாடோடிப் பயணத்தைத் தொடருகிறேன். உதவி செய்த நண்பரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்; அவர் எங்கே?” என வினவினான். அவன் எதிர் பார்த்தபடியே பதிலும் வந்தது.

“ஐயா, அவர் முக்கிய வேலையாகப் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார். தங்களின் வழிப்பயணத்திற்கான காசு மூட்டை ஒன்றைக் கொடுத்துச் சென்றிருக்கிறார். இதோ, பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்,” என்று பணமூட்டை ஒன்றைக் கொடுத்தான்.

மன்னர்களுக்குள்ள எல்லா நற்குணங்களும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தும், இப்படிச் சோழரை வெறுக்கவும் அவர்களுடைய வலிமையை அறியாமல், அவர்களை அழிக்கவும் இவன் துடிக்கின்றானே’ என்று மனதில் வருந்தியவாறு, பணப் பையை வாங்கிக்கொண்டு வன்னிநாதனிடம்,

“சரி, நான் என் பயணத்தைத் தொடருகிறேன்.” என்று விடைபெற்றான்,

“ஐயா, இன்றைக்குப் பாண்டிய நாட்டிற்கு ஒரு மரக்கலம் புறப்படுகிறது; அதில், உங்களை அனுப்பி வைக்கிறேன்,” என்றான் வன்னிநாதன்.

“ஐயா, ஈழ நாட்டினரின் விருந்தோம்பல் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது. நன்றி.” எனக்கூறி விடை பெற்றுக்கொண்டான்.

ஆயினும், ‘கயவாகுவின் கயமைத்தனத்தை நான் அறிந்து கொண்டதை வேறு யாரும் அறியவில்லை. கயவாகுவின் சதித்திட்டத்தை எவ்வாறு தடுப்பது?’

ஆழ்கடலில் மரக்கலம் மிதப்பதுபோல் அவன் மனம் சிந்தனைக் கடலில் மிதந்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்

சில நாட்களில் அறுகை பாண்டிய நாட்டின் கொற்கைத் துறைமுகத்தை வந்தடைந்தான். பாண்டிய நாட்டின் வளத்தையும் பொருநை நதியின் எழிலையும் கண்டு வியந்தபடி இறுதியாகப் பாண்டியரின் கோநகராம் மதுரைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

கபாடபுரத்தைப் பற்றியும் அஃது ஊழிப் பெருக்கில் அழிந்து போன வரலாற்றையும் எண்ணினான். பாண்டிமாதேவி அங்கயற்கண்ணியால் நிறுவப்பட்ட மதுரை நகரின் அழகையும் அந்த மாதேவி அகிலத்தையெல்லாம் ஆண்ட சிறப்பையும் எண்ணி எண்ணி வியப்பில் ஆழ்ந்தான்.

அன்றும் இன்றும் தமிழ் ஆய்வையும் காப்பையும் அதன் வளர்ச்சியையும் தம் பொறுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, உலகமே வியக்கும் வண்ணம் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பைப் புகழின் உச்சியில் அரியணையில் அமர்த்திப் பாண்டியர் அடைந்த பெருமையை யார்தான் மறுக்க முடியும்?

இலக்கிய உலகில் சிறந்து விளங்கிய பல்லாயிரம் பாடல்கள், பன்னூறு நூல்கள் எல்லாம் ஊழிக்கிரையாகி அழிந்ததை அறிந்து அறுகை நெஞ்சம் வெந்து வாடினான். அவனால் வேறென்ன செய்ய முடியும்? ஆயினும், தமிழ்த் தொண்டு தொடர, புதுப்பாடல்கள் நூல்கள் ஆக்கப்பட்டு அவை முறையாகத் தொகுக்கப்பட்டு வருவது அறிந்து பேருவகை கொண்டான்.

அறுகை மதுரை நகரைச் சென்றடைந்த அன்று, தமிழ்ச் சங்கக் கூட்டம் நடைபெறுவதாக இருந்ததைக் கேள்விப்பட்டும் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டான். சங்க மாளிகை இருந்த இடம் தேடி நடந்தான். மாளிகையை அடைந்தபோது அங்கே— புலவர் பெருமக்களும் ஆய்வறிஞர்களும் பொது மக்களும் மண்டபத்தில் குழுமி இருந்தனர். அறுகையும் அந்தக் கூட்டத்தில் ஒருவனாக அமர்ந்து அவை நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்கலானான்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் தலைமையில் கூட்டம் நடந்தது. பாண்டிமாதேவி மன்னனின் அருகில் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். புலவர்கள் கூட்டத்தில் யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கண்களைச் சுழற்றிப் பார்த்தவனின் கண்களில் மூத்த பெரும் புலவர் பரணர் தென்பட்டார்.

அவை நடவடிக்கைகளிலிருந்து அவன் கவனம் சிதறியது. கயவாகுவின் கயமையை அவர் மூலம் சேர வேந்தன் செங்குட்டுவனுக்குத் தெரியப்படுத்த முடிவெடுத்தான். தன் மீது அவருடைய கவனத்தை ஈர்க்கும் முயற்சியில் மனம் செலுத்தினான். வாதம் எதிலாவது வலிய நுழைந்து, அனைவரது கவனத்தையும் கவர்ந்திட முடிவெடுத்தான்.

அன்றைய அவையில் அறிமுகமில்லாத புலவர் ஒருவர், சிறிய ஓலைச்சுவடிக் கட்டு ஒன்றைக் கொண்டு வந்து, “இது, வாழ்க்கை நெறிகளைக் கூறும் நூல். இதைப் பெரும் புலவர்கள் கூடியிருக்கும் இந்தத் தமிழ்ச் சங்கத்தில், ஆய்ந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.” எனப் பணிவோடு கூறினார்.

பரணர் கேட்டார், “ஐய, தங்கள் கையில் உள்ளதுதான் தாங்கள் எங்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிக் கொண்டு வந்திருக்கும் நூலின் சுவடிகளா? அங்ஙனமாயின், அஃது ஒரே ஒரு நீண்ட பாடலா? அன்றி, பல பாடல்களின் தொகுப்பா?” எனக் கேட்க, அப்புலவர் சொன்னார்,

“ஐயா, இஃது ஒரு முழுமையான நூல்.”

அவையில் சிரிப்பலை எழுந்தது.

பரணர், “மன்னியுங்கள். சிரிப்புக்கு இங்கு இடமில்லை. ஐய, தங்கள் கையில் இருக்கும் சுவடிக் கட்டு மிகச் சிறியதாக இருப்பதால் அவர்கள் நகைத்துவிட்டனர். பொருத்தருள்க.”

“புலவர் பெருமானே, அவர்கள் நினைப்பது சரிதான். இந்நூல் முழுவதும் குறள் வெண்பாக்களால் ஆனது. அதனால்தான் இந்நூலின் பருமன் சிறிதாயிருக்கிறது. இதில் ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது பாக்கள் உள்ளன.”

பாண்டியன் வியந்தான். “அப்படியா? எங்கே ஒரு பாடலைக் கூறுங்களேன், கேட்போம்.”

புதிய புலவர், “இதோ, மன்னர்க்கு அறிவுரை;

‘இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானும் கெடும்.’

தவறு கண்டவிடத்து அதைச் சுட்டி அறிவுறுத்தித் திருத்தும் சான்றோர்கள் துணையில்லாத மன்னன், கெடுப்பதற்கு வேறு யாரும் இல்லாவிட்டாலும் அவன் கெடுவது உறுதி.”

பாண்டியன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான்.

“ஆஃகா, எத்தனை நுணுக்கமான செய்தி! இந்நூலை ஆழ்ந்து ஆய்ந்திட வேண்டும். புலவர் பெருமக்களே! ஆய்வுக் குழுவின் அறிஞர் பெருமக்களே! இந்நூலைப் பார்த்துப் பல படிகள் எடுத்துத் தர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்; அனைவர்க்கும் கொடுங்கள்; பின்னர் ஒரு நாள் குறிப்பிட்டு இதைப்பற்றி ஆய்வு நடத்துவோம். அனைவரும் அருள் கூர்ந்து வருகை புரிய வேண்டும். இன்று, இனி வேறு பொருள் பற்றி விவாதிக்கலாம்.”

பின்னாளில், இந்தக் குறட் பாவிற்கு பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனே உதாரணமாக ஆகப்போகிறான் என்பதை அவனோ அன்று அவையிலிருந்த மற்றவர்களோ நினைத்துக் கூட பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

சிலம்பு பற்றிப் பேச்சு வந்தது. தன்னுடைய பகைவர்கள் முத்துவேள், மாணிக்கவேள் இவர்களுக்குப் பெண் வேடமிட்டுக் காலில் சிலம்பணிவித்து விரட்டிய நிகழ்ச்சி மனதில் எழுந்ததை அறுகையால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பைத் தற்செயலாகக் கவனித்தான்; திடுக்கிட்டான். பூம்புகாரில் கண்ணகியின் கால்களில் இருந்த சிலம்புகளின் நினைவு வந்தது. அப்படியாயின், மற்றொன்று பாண்டிமாதேவியின் கால்களில்!—வியந்தான்.

மக்களால் கடைபிடிக்கப் பட்ட, சில பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றிப் பேச்சு எழுந்தது. கன்னிப் பெண்கள் தங்கள் கால்களில் அணியும் காற்சிலம்பைத் திருமணத்திற்கு முன் அகற்றி விடுவார்கள். அதற்கென்று சில சடங்குகளும் செய்வார்கள். இதை நமது புலவர் பெருமக்களும் பாடி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த வழக்கம் இப்போது பின்பற்றப்படுவதில்லை. அது மகளிர் எல்லா பருவத்திலும் அணியும் அணிகலனாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுவிட்டது. காலத்தின் மாற்றங்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதே சரியாகும். அடையாளத்திற்காக முன்னர் அணியப்பட்டது, பின்னர் அவங்காரத்திற்கென ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது.

இதேபோன்று இன்னொரு மாற்றம்; இஃது ஆடவர்க்குரியது. ஆம், ஆண்கள் தங்கள் கால்களில் கழல்கள் அணிகிறார்கள்; அதை வீரக் கழல்கள் எனப் பெருமிதத்தோடு கூறிக் கொள்கிறார்கள். அது செல்வச் செழிப்பைக் காட்டுவதாக இல்லாமலிருந்தால் சரிதான்.

எல்லோரும் நகைத்தனர்.

வீரர்களுக்கு அழகு சேர்ப்பது விழுப்புண்தான்; ஆபரணமன்று என்பதை நம் ஆடவர் நன்கு உணர்ந்தே இருக்கிறார்கள். எனவே, காலப்போக்கில் வீரக்கழல்களை அவர்கள் அறவே ஒதுக்கிவிட்டாலும் வியப்பதற் கொன்று மில்லை.

மீண்டும் சிரிப்பலை.

பின்னர், புலவர்கள் ஒவ்வொருவராய்த் தாங்கள் இயற்றிய பாடல்களைச் சொல்லச் சொல்ல, அவை நுண்மையாக விளக்கி ஆய்வு செய்யப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. அறுகையின் மனம் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. புலவர்களின் வாதங்களில் அவனால் நுழைய முடியவில்லை. அப்போதுதான் அந்த எதிர் பாராத அதிர்ச்சி அவனைத் தாக்கியது.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் திடீரென எழுந்து, “அவையோர்களே! யாம் உங்களுக்கு ஒருவரை அறிமுகப் படுத்தப் போகிறோம்,” எனக்கூறி ஒரு வீரனிடம் ஏதோ சொல்லிச் சில சைகைகள் காட்டினான். அந்த வீரனும் அறுகையின் அருகே வந்து,

“ஐய, வேந்தர் பெருமான் தங்களைத்தான் அழைக்கிறார்.”

அறுகை திடுக்கிட்டுப் போனான்.

கயவாகு என்னை அறிந்து கொண்டானா? என்னைப் பற்றிய செய்தியை முன்பே பாண்டியனுக்கு அனுப்பி விட்டானா? அறுகை எண்ணத்தில் மூழ்கினான்.

“கலைஞரே, உங்களைத்தான்; வாருங்கள்,” என்றான் பாண்டியன்.

காவலன் வழி காட்ட, வியப்பின் விளிம்பில் ஓர் எந்திரம்போல் அவன் பின்னால் சென்றான். பாண்டியன் பேசினான்:

“பூம்புகாரில் சில ஆண்டுகட்கு முன் நடந்த இந்திரப் பெருவிழாவில், இவர் நிகழ்த்திய அதிசயம் இன்னும் என் கண்களிலேயே இருக்கின்றது. அணாதேர் ஒன்றில் வந்தார். அது பொன்மணித் தேரோ என்று எல்லோரும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது, அஃது, இலை, ஓலை, பசங்காய்கள், செங்கனிகள், பன்னிற விதைகள் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட நல்ல கனித்தேர் என்று காட்டி அனைவரையும் வியப்பிலாழ்த்தினார்,” என்று கூறிவிட்டு,

“ஐயா, நீங்கள் ஏன் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் இருக்க வேண்டும்? நேரே எம்மிடம் வரவேண்டியதுதானே?” என்று வினவினான்.

அறுகைக்கு அப்போதே மூச்சு வந்தது.

“இத்துடன் அவை கலையட்டும்” என்று மன்னன் ஆணையிட்டுவிட்டுக் காவலர் புடை தூழ, அறுகையையும் தன்னோடு அழைத்துச் சென்றான். போகும்போது, பெரும் புலவர் பரணரைத் தான் அவரைக் காணவேண்டும் என்று குறிப்பால் உணர்த்திச் சென்றான். பரணரும் மெல்லத் தலையசைத்தார்.

பழைய நினைவுகளை நெடுஞ்செழியனும் அறுகையும் பரிமாறிக் கொண்டனர். அதே இந்திர விழாவில், நெடுஞ் செழியன் வாட்போரில் பரிசு பெற்றதை, விழா முடியும் தருணத்தில் வந்த தன்னால் காண முடியாமற் போனதற்கு அறுகை வருந்தினான்.

அறுகை அங்கு விருந்தினனாகத் தங்கி ஓரிரு நாட்கள் ஆன பொழுது, சேர நாட்டுத் தூதுவன் ஒருவன் அங்கு வந்து தான் ஏற்று எடுத்து வந்த செய்தியினைத் தெரிவித்தான்.

“சேர வேந்தர் செங்குட்டுவர் அனுப்பிய செய்தி இது. வடபுல வேந்தர் சிலர் ஒன்று கூடித் தமிழ் நாட்டின் மீது படை தொடுக்கத் தக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர். தமிழ் வேந்தர்கள் தொன்று தொட்டுக் கடை பிடித்து வரும் மரபின்படி, இம்முறை பாண்டிய மன்னர், கூட்டுப் படைக்குத் தலைமை தாங்கிப் போர் நடத்திட வேண்டும். தமிழர்படை எல்லையோரத்தில் அணியமாக இருந்தாலும், தலைமை தாங்கப் போகும் பாண்டிய வேந்தர், படைகளுக்குப் போர்முறை பயிற்சி அளிக்க வேண்டியிருப்பதால், முன்னதாகவே படைப் பொறுப்பினை ஏற்றிட விரைந்து வந்திட வேண்டுமென்று வேண்டிச் சேர மன்னர் தங்களிடம் தூதுவனாக என்னை அனுப்பியிருக்கிறார்.”

உடலும் உள்ளமும் உணர்ச்சி மயமான நெடுஞ்செழியன், “இந்த இனிய செய்தி கேட்டு, யாம் மிக்க இறும்புது எய்துகிறோம். தமிழ்ப்படை நடத்திடக் கிடைத்த வாய்ப்பைப் பெறுதற்கரிதானப் பெரும் பேறாய்க் கருதிச் செயல்படுவோம் என்று சேரப் பேரரசரிடம் சொல்” என்றான். (பின்னர், இப்போரை நடத்தி, ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் எனப் பெயர் கொண்டான்.)

சேர நாட்டுத் தூதுவன் வந்திருந்தபோது, அறுகை அவன் கண்ணில் படாமல் ஒதுங்கியே இருந்தான்.

சில நாட்கள் சென்ற பின், பாண்டியனிடம், “வேந்தே, கலை ஆர்வத்தால் நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்க்கும் யாத்திரிகனாகப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறேன். என் பயணத்தைத் தொடரத் தாங்கள் விடை தந்தருள வேண்டும்.” எனக் கூறி விடை பெற்றுக்கொண்டான்.

பரணரிடமும் விடை பெற வேண்டி அவருடைய தாள் பணிந்து எழுந்தான். அந்தக் குறுகிய நேரத்தில், அவன் ஏற்கனவே சங்கேத வடிவில் எழுதி வைத்திருந்த சிற்றோலையை அவர் தூக்கிவிடும்போது யாரும் ஐயுறா வண்ணம் அவர் கையில் சேர்த்துவிட்டான். “முக்கியச் செய்தி; என் தங்கையிடம் சேர்ப்பித்துவிடுங்கள்,” என்று முணுமுணுத்துக் கூறினான்.

அறிமடமும் சான்றோர்க்கு அணி

அறுகை, சோழ நாட்டிற்கும் சேர நாட்டிற்கும் செல்லாமல், பறம்பு மலை இருந்த திசை நோக்கித் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். இருந்தாலும் அவன் மனம் தமிழ்ச் சங்கத்தையும் அந்தப் புதிய புலவர் அறிமுகப்படுத்தக் கொண்டு வந்த நூலைப் பற்றியும் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. குதிரையின் சீரான நடை அவன் சிந்தனைக்குத் தாளம் போடுவதுபோல் இருந்தது.

அந்தப் புலவரோடு அவன் தனிமையில் பேசும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். விந்தை என்னவென்றால், அந்த நூலை எழுதியவர் அவரல்லராம்; அவருடைய ஆசிரியர்தானாம்! வீராக்குரிய ஒரு பாடலை அவர் கூறக் கேட்டு மெய்சிலிர்த்துப் போனான். அஃதென்ன பாடல்?

‘கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்.’

இஃதன்றோ வீரனுக்கு இலக்கணம்!

அக்காலத்தே கங்கை நதிக்கரையில் அமைந்து இருந்த பாடலிபுத்திரப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இணையாக நடுநாட்டில் கெடில நதிக்கரையில் அமைந்திருந்த புகழ்பெற்ற தென் பாடலிபுத்திரப் பல்கலைக் கழகத்தில் பன்மொழி ஆராய்ச்சிகள் பல பெரும் புலவர்களாலும் அறிஞர்களாலும் மேற்கொள்ளப் பட்டிருந்தன. (அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் கெடில நதிக்கரையில் ஒரு பாடலிபுத்திரம் எழுந்திருந்தது. சமண மதத்தைப் பேணி வளர்த்த அப்பெரும் பதியில் சான்றோர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அங்கிருந்த சமணப் பள்ளியில் பன்மொழிப் புலவர் பலர் பணியாற்றினர். செந்தமிழ்க்கல்வி செழித்தோங்கித் தழைத்தது— பார்க்க பக்கம் 60, (7) , திருப்பாதிரிப்புலியூர் பக்கம் 44, ஆற்றங்கரையினிலே—ரா. பி. சேதுபிள்ளை)

இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் பெரும்புலவர்கள் கூடி, படித்து, விவாதித்து அவரவர் அறிவுத் திறனுக்கேற்பப் பொருள் அறிந்து கூறி, மக்கள் மத்தியில் அறிவார்ந்த எளிய இனிய இப்பாடல்களைப் பாடிப் பரப்பி வந்திருக்கிறார்கள். பல இடங்களில், பல புலவர்களும் இப்பாடல்களைக் கேட்டு, வியந்து, மகிழ்ந்து போற்றி இருக்கிறார்கள். ஆகவேதான், இந்த நூலைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் அரங்கேற்றி, ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நம்பிக்கையுடன் வந்தாராம்.

தமிழ்ச் சங்கத்தில் இந்த நூல் விவாதத்திற்கு எப்போது வருமோ? எப்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமோ? ஆனால், அதற்கு முன்னர் அதில் உள்ள பாடல்கள் மக்கள் மத்தியிலும், பல புலவர்கள் மத்தியிலும் எடுத்தாளப்பட்டு வந்ததும் பல்லாண்டுகட்கு முன்னதாகவே சிறு வயது மாணவர்களால் பயிலப்பட்டு வந்ததும் அதன் சிறப்பைக் கூறாநிற்கும்.

இப்படியாக, பாண்டியனின் அரசவையில் நடந்தவற்றை எல்லாம் மனதில் நினைத்துக்கொண்டு சென்ற அறுகையின் சிந்தனை சிதறியது; அவன் தன்னிலை அடைந்தான்.

சாலையின் குறுக்கே பாதிவரை படர்ந்திருந்த முல்லைக்கொடி ஒன்று, கொழுகொம்பு தேடி வாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். அவ்வழியே செல்லும் வண்டிகளோ அன்றி விலங்குகளோ அதனை மிதித்து அழித்துவிடக்கூடும் என்றெண்ணினான். குதிரையைவிட்டுக் கீழே இறங்கிக் கவனித்தான். அக்கொடியைக் கையில் எடுத்துச் சாலையின் ஓரமாகத் தரையில் விட்டுவிட்டுத் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

சற்றுத் தொலைவுகூட சென்றிருக்க மாட்டான். பின்னால், பல குதிரைகள் ஓடிவரும் ஓசை கேட்டது. ஆனால், சில நொடிகளில் குளம்படி ஓசை சட்டென்று நின்றுவிட்டது. ஓடி வந்த குதிரைகள் ஏன் நின்றுவிட்டன என்று அறியும் ஆவலில் அறுகை சட்டென்று திரும்பினான். அங்கே... ஒரு தேரும், சில குதிரை வீரர்களும் நின்றிருந்தனர். தோரில் வந்தவன் கீழே இறங்கினான்.

இறங்கியவன், சாலையோரமாகக் கிடந்த முல்லைக் கொடியைக் கூர்ந்து கவனித்தான். முல்லைக் கொடியைக் கவனமாகக் கையில் எடுத்தான். அறுகை திடுக்கிட்டான். சமணக் கொள்கையைக் கடைபிடிப்பவன் ஆயிற்றே! அந்தத் தேர்வீரன் அந்த முல்லைக்கொடி சாலையில் போவோர் வருவோர்க்கு இடையூறாக இருக்கக்கூடும் என எண்ணி அதை வெட்டி எறிந்து விடுவானோ? தன் குதிரையைத் திருப்பி, முல்லைக்கொடி இருக்கும் இடம் நோக்கி விரைந்தான். ஆனால், அவன் அங்குப் போய்ச் சேருமுன் அந்த நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்து முடிந்துவிடுகிறது.

தேரில் வந்த வீரன், அந்தத் தேரைக் காட்டி ஏதோ சொன்னான். தேர்ப்பாகன் தேரை மெல்லச் சாலையோரமாக, முல்லைக்கொடி அருகே கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். தேர் வீரன், தன் கையிலிருந்த முல்லைக் கொடியைத் தேரின் மீது இரண்டு மூன்று சுற்றுகள் சுற்றிப் படர விட்டான்.

என்ன விந்தை! அந்தக் கொடியும் தனக்குக் கிடைத்த ஆதாரத்தைப் பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. அருகில் வந்துவிட்ட அறுகை, அக்காட்சியைக் கண்டு, வியப்பில் ஆழ்ந்து போனான்.

அறுகை குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கினான்; தேர் வீரனை நோக்கி நடந்தான். மற்ற குதிரை வீரர்கள், அறுகை தேர்வீரனை நெருங்க விடாமல் தடுக்கும் எண்ணத்தோடு நகர, தேர்வீரன் அவர்களைச் சைகையால் தடுத்தான்.

விரைந்து வந்த அறுகை தேர் வீரனின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு உணர்ச்சி பொங்க,

“ஐயா, ஐயா, உங்கள் தேரையே இந்த முல்லைக் கொடி படர்வதற்காக விட்டுவிட்டீர்களே! நீங்கள் நினைத்திருந்தால், ஏதாவது மரக்கிளைகளை வெட்டி வரச் செய்து, நட்டு, கொடிகளைப் படர விட்டிருக்கலாமே! ஆனால், உங்களுடைய இந்தச் செயல் எனக்கு விந்தையிலும் விந்தையாக உள்ளது.” என்று நெகிழ்ந்து கூறினான்.

“தம்பி, கொடி படர்வதற்குக் கொழுகொம்பு இன்றித் தவிக்கிறது. உடனடியாக அதற்கு ஆதாரம் தர எண்ணினேன். தேரை விட்டுவிட்டேன். நீ கூறியதைப் போலவும் செய்திருக்கலாம். இவர்களிடம் மரக் கிளைகளை வெட்டிக் கொண்டுவந்து இதற்கு ஆதாரமாக நிறுத்திடுங்கள் என்று கூறிவிட்டுப் போய்விடலாம். அவர்களும் அருள் எண்ணம் வந்து, பசுமரத்தை வெட்டுவானேன்? பட்ட மரத்தை வெட்டலாமே, என்றும் எண்ணலாம். அதைத் தவறு என்று கூற முடியாது.

எண்ணங்கள் மாறிகொண்டே போனால், செயல்பாடு கால நீட்டிப்பாகும் அல்லது அற்றே போய்விடும் வாய்ப்பும் உள்ளதல்லவா? ஆகவே, எதையும் நினைத்தவுடன் நிறைவேற்றிட வேண்டும். தாமதித்தால் அந்த எண்ணம் தளர்ந்துபோய், இறுதியில் நிறைவேறாமலே போய்விடக்கூடும். இன்று செய்ய வேண்டியதை இன்றே செய்ய வேண்டும்; அதையும் இன்னே செய்திடவும் வேண்டும்.”

தேர் வீரனின் பேச்சிலிருந்து, அவனது ஆழ்ந்த சிந்தனையும் நொடியில் முடிவெடுக்கும் நேர்த்தியும் முடிவுக்குப் பின்னால் அவனது ஈர நெஞ்சமும் இரக்க குணமும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

“வாடும் கொடியைக் கண்டு வாடி, அதனை வாட விடாமல் வாழ வைத்த உங்கள் உயர்ந்த உள்ளம் வாழ்க! பெருந்தகையீர்! தாங்கள் யாரென நான் அறிந்து கொள்ளலாமா?”

அருகிலிருந்த வீரன், “இவர் பறம்பு நாட்டின் மன்னர்.” என்று மெல்ல அறிவித்தான்.

“ஆ! வள்ளல் வேள் பாரியா தாங்கள்? நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அஃது எவ்வளவு உண்மையென இப்போது நேரிலேயே கண்டுகொண்டேன்.”

“தம்பி, நீ யார்?”

“நான் கலை ஆர்வம் கொண்டு நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்க்கும் கலைப் பயணி. இந்தக் கொடி வாடிக் கிடந்ததை நானும் பார்த்தேன். சாலையின் பாதி தூரம் வரை படர்ந்திருந்தது. விலங்குகளாலும் வாகனங்களாலும் அதற்கு ஊறு நேராவண்ணம் சாலையின் ஓரத்தே எடுத்து விட்டுவிட்டு இப்போதுதான் சென்றேன். ஆனால் நீங்கள் உங்கள் தேரையே கொடுத்துவிட்டீர்கள்.”

“ஏதேது, நீ தேரில் வந்திருந்தால் இம்முல்லைக் கொடிக்கு உன் தேரை விட்டிருப்பாய் போலிருக்கிறதே!”

“இல்லை மன்னவா, உதவும் எண்ணம் எனக்கு உண்டென்றாலும், இதுபோல் தேரையே வழங்கும் பேரெண்ணம் பாரி ஒருவருக்குத்தான் தோன்றும்; அதனைச் செயல்படுத்தவும் அவரால்தான் முடியும்.”

அறுகையின் அறிவார்ந்த பேச்சால் அகம் மகிழ்ந்த வேள்பாரி, நட்புப் பாராட்டி அவனைத் தன்னுடன் தன் பறம்பு மலைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

மலையுச்சியில் கோட்டையைச் சுற்றிலும் உயர்ந்த மதில் அரண், செல்வச் செழிப்பை வெளிப்படுத்தும் தலைநகரம், மலையைச் சுற்றி மூங்கில் காட்டரண் —இப்படி அமைந்திருந்த நகரில் மக்கள் அமைதியாக வாழ்ந்தார்கள் என்பதில் விந்தை ஏது?

அரண்மனையில் பாரியின் ஆருயிர் நண்பரும் புலவருமான கபிலர் பெருமானின் நட்பும் கிடைக்க, அறுகை அகமகிழ்ந்து போனான். அரண்மனையைச் சுற்றி உரையாடிக் கொண்டே அவர்கள் உலா வருவதுண்டு. மாடங்களில் ஏராளமான பச்சைக் கிளிகள், ‘கிக்கீ’, ‘கிக்கீ’, என்று கத்திக்கொண்டு பறந்து திரிவதை அறுகை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான்.

காட்டில் அவன் வாழ்ந்த இளவயது நினைவுகள் இயல்பாகவே வரத்தொடங்கின. அந்நாளில், விளையாட்டாகப் புள்ளினங்களோடு பேசும் திறமையை வளர்த்துக்

கொண்டிருந்தவன் அவன். அவன் முன்னே கூச்சலிட்டுப் பறந்து திரியும் கிளிகளைக் கண்டவுடன், மெல்லச் சிறுசிறு ஒலிகளை எழுப்பினான்.

என்ன ஆச்சரியம்! பறந்து திரிந்த கிளிகள் அவனை நாடிப் பறந்து வரத் துவங்கின. அவனைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்து மகிழ்வோடு கூவின. பத்து, இருபது எனத் தொடங்கி நூற்றுக் கணக்கான கிளிகள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டன. அவை அவனோடு கொஞ்சி மகிழ்ந்தன. இக்காட்சியைக் கண்ணுற்ற கபிலர், வியப்பில் ஆழ்ந்து நம்ப முடியாமல் நிலைத்து நின்றுவிட்டார்.

“தம்பி, ஈதென்ன விந்தை? இத்தனை காலம் நான் இங்கு இருந்து வருகிறேன்; ஆனால், இவற்றோடு நான் இப்படிப் பழகியதே இல்லை. இஃது உன்னால் மட்டும் எப்படி முடிந்தது?”

“பெரியீர், நான் சிறு வயதில் பல ஆண்டுகள் காட்டில் வாழ்ந்தவன். சூழ்நிலையும் தேவையும் சேர, மனிதர்களைப் போல் பல் வேறு குரல்களில் பேசவும், விலங்குகள் பல் வேறு உணர்ச்சிகளைக் காட்டும் ஓசையையும், புள்ளினங்கள் தங்கள் எண்ணங்களைத் தெரிவிக்க எழுப்பும் ஒலிகளையும் கூர்ந்து கவனித்து, அவற்றோடு மகிழ்ந்து உரையாடவும், சில நேரங்களில் தற்காப்புக்காக மாற்று எதிர் ஒலிகளை எழுப்பவும் கற்றுக்கொண்டேன்.

நீண்ட நாட்கள் ஆகிவிடவே, அந்தக் கலை நினைவில் இருக்கிறதா என்று சோதித்துப் பார்த்தேன்; நான் அவற்றை மறந்துவிடவில்லை. மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.”

அவருக்கு விடை இறுத்தவாறே வேறு மாதிரியான ஒரு ஒலியை எழுப்பினான். அந்தக் கிளிகள் மகிழ்ச்சியோடு விடைபெற்றுச் செல்வதைக் கபிலரும் உணர்ந்தார்.

“தம்பி, இந்தக் கலையை எனக்கும் கற்றுக் கொடுப்பாயா?”

எவ்வளவு பெரிய புலவரானால் என்ன? நல்லதொரு கலையை, அவரினும் மிகவும் இளையோனான தன்னிடம் கற்க விரும்பியது அறுகைக்கு ஆச்சரியமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது.

ஆர்வ மிகுதியால், அறுகை சொல்லிக் கொடுத்த அந்தக் கிள்ளை மொழியை கபிலர் வெகு விரைவிலேயே கற்றுத் தேர்ந்தார். கபிலர், தான் வளர்க்கும் கிளிக்கு தமிழ் பேசக் கற்றுக் கொடுக்க, அதுவும் மழலையாகப் பேசி, அனைவரையும் மகிழ்ச்சியிலும் வியப்பிலும் ஆழ்த்தியது.

பிற்பலத்தில் கபிலர், அந்தக் கிளிகளின் உதவியோடுதான் ஒரு முற்றுகைப் போரையே கலங்காமல் எதிர் கொண்டு ஒரு வரலாற்றுச் சாதனையை நிகழ்த்திக் காட்டினார்.

அங்குத் தங்கியிருந்தபோது கபிலர், திருக்கோவலூர் மன்னன் மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பற்றி மிகவும் பாராட்டிப் பேசிச் சில பாடல்களைச் சொன்ன போது, காரியைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அறுகைக்கு மேலோங்கியது. தன் பயணத் திட்டத்தில் காரியைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டான்.

இருவரும் மாலை நேரங்களில் கிளிகளோடு கொஞ்சிப் பேசி அவற்றுக்குப் பழங்கள், கொட்டைகள் தின்னக் கொடுத்து மகிழ்விப்பார்.

பாரி, கபிலர் இவர்களுக்குத் தனயனாகவும், பாரியின் மகள்கள் அங்கவை, சங்கவை இவர்களுக்குத் தமயனாகவும் அறுகை பாசத்தோடு பழகி வந்தான்.

இந்நாளில்தான், பாரியின் அரண்மனைக்கு ஓளவை வந்தார். கபிலரோடு பழகியவர் என்பதாலும் வயதில் சிறுவராயினும் புலமையில் பெரியவர் என்பதாலும் பாரி அவருக்குப் பெரு மதிப்பு அளித்து வரவேற்றுச் சிறந்த முறையில் விருந்தோம்பினான்.

இரு பெரும் புலவர்களோடு ஒருசேரப் பழகும் பெரும் பேறு பெற்ற அறுகை பேருவகை அடைந்தான். அறுகையும் ஔவையும் முன்பு இந்திரவிழாவில் அனைவருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்தவர்களாயிற்றே. அங்கே, இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், இளங்குட்டுவன் ஔவையை வெகுவாகப் புகழ்ந்து பாராட்டிப் பேசியபோது அவரைச் சந்திக்க முடியாமற் போனதற்கு அப்போது அறுகை வருந்தியதுண்டு.

ஆனால், ஔவை அறுகையைப்பற்றி நன்கு அறிந்தே இருந்தார். அறுகையின் ஏக்கம் நீங்கியது; மகிழ்ந்தான். அதைப் பற்றி இருவரும் நினைவு கூர்ந்து ஒருவரை ஒருவர் பாராட்டிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஔவை நீண்ட நாட்கள் அங்குத் தங்கி இருக்கவில்லை. அறுகை, இன்னும் சில நாட்கள் இருக்கலாமே என்றதற்கு, “நீங்கள் கலையார்வத்தால் பயணியானவர்; யாம் புலமை ஆர்வத்தால் பயணியானோம். இருவருக்கும் பெரிய வேறுபாடு ஏதும் இல்லை.” என்று கூறி, அனைவரிடமும் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார்.

மேலும் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த அறுகையும் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

பாரி, அறுகைக்கு வலிமை வாய்ந்த மின்னும் மேனிகொண்ட கருமை நிறக்குதிரை ஒன்றைப் பரிசாக அளித்தான்.

கொல்லிமலை அவனை ஈர்த்தது.

கொல்லிப்பாவை

ஓரியும் அறுகையும் குதிரையின் மீது பயணித்தவாறு, பேசிக்கொண்டே சென்றனர். அறுகையும் வழக்கம்போல் தன்னை ஒரு கலைஞனாகவும் நாடு சுற்றும் கலைப் பயணியாகவும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

கொல்லிமலையின் எல்லைப் பகுதியில் அந்த அடர்ந்த காட்டுக்குள்ளே அமைந்திருந்த ஒரு மலர்ச்சோலையை இருவரும் வந்து அடைந்தனர். 'ஆஃகா, எத்துணை அழகான குளிர்ச்சோலை?' என்று வியந்தவன், அடுத்த கணம் அதிர்ந்தான். ஏன்?

ஒரு பெண்ணின் விநோதமான சிரிப்பொலி கேட்டதுதான் காரணம். அடி வயிற்றில் மெல்லிய அதிர்வும், நெஞ்சில் சிறிது அச்சமும், மீண்டும் கேட்க வேண்டும் என்று ஆவலையும் தூண்டியது அந்தச் சிரிப்பொலி.

அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். இந்த அடர்ந்த காட்டுக்குள்ளே, இந்த மலர்வனத்திலே, உள்ளத்தை ஊடுருவும் சிரிப்பொலி... வியப்புடன் ஓரியைப் பார்த்தான்.

"தம்பி, வா; அந்தச் சோலைக்குள் போகலாம்."

போனார்கள். சோலையின் உள்ளே... கண்டோரை மயங்க வைக்கும் ஒரு மங்கை; அந்த மங்கை சிரித்தாள். அறுகை தன்னை அறியாமலேயே மயங்கினான். அந்த உருவத்தை நோக்கி ஆவல் பொங்க நடந்தான்.

"தம்பி, அதுதான் கொல்லிப் பாவை. எமது நாட்டின் எல்லைக் காவல் தெய்வம். அஃது ஒரு சிலை."

பாணர் குடும்பம் அது. கைகளில் யாழ், புல்லாங்குழல், தாரை, தப்பட்டைபோன்ற இசைக்கருவிகளை வைத்திருந்தனர். பாணர்களும் விறலியருமாக எட்டு பேர்கள் இருந்தனர். அருகில் வந்தவர்களுள் வயதில் மூத்த பெரியவர்தான் அறுகையைப் பார்த்துப் பேசினார்.

“தம்பி, நீங்கள் இந்த வழியாகத்தானே வந்தீர்கள்?” அவன் வந்த திசையைக் காட்டிக் கேட்டார்.

“ஆம், ஐயா.”

“அப்படியானால் நாங்கள் கண்ட காட்சியை நீங்களும் பாரத்திருப்பீர்களே?”

“ஐயா, எந்தக் காட்சியைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?”

“அம்பொன்று பாய்ந்து யானை ஒன்றையும், அதன் பின்னர்...”

“ஓ! அதைச் சொல்கிறீர்களா? அது மேலும் ஒரு புலியையும், ஒரு காட்டுப் பன்றியையும், அதை அடுத்துக் கூரிய கொம்புகளையுடைய புள்ளிமான் ஒன்றையும்...”

“ஆனால் இவைகளைத் துளைத்துச் சென்ற அம்பு எங்கும் காணப்படவில்லையே!”

“நானும் உங்களைப்போல்தான் தேடினேன். இந்த ஆலமரத்தின் மறு பக்கம் வந்து பாருங்கள். இதோ, இந்தப் புற்றின் வளைக்குள் பாதி நுழைந்துள்ள உடும்பைத் தைத்தபடி நின்றுவிட்டிருக்கிறது அந்த அம்பு.”

அவர்கள் பார்த்தார்கள். ஆம், புற்றில் உடும்பு நுழையுமுன் அம்பு தைத்து இறந்து கிடந்தது. அனைவரும் வியந்தார்கள்.

“ஆ!! அவன் எப்படிப்பட்ட கொலையாளி! ஆனாலும், இதை நம்ப முடிகின்றதா? ஒரே நேர்க்கோட்டில் இத்தனை விலங்குகள் அகப்படுமா? அப்படியே அமையப் பெற்றாலும்,

அவற்றை ஒரே அம்பு ஊடுருவிச் சென்று கொல்லும்படியாக யாராலாவது செலுத்த முடியுமா?”

“ஐயா பாணரே, இஃது இயல்பாய் எப்போதும் நிகழக் கூடிய செயல் அன்றுதான். ஆனால், நூறாயிரத்தில் ஒன்று எங்காவது நிகழக் கூடும். அதைத்தான் நீங்கள் உங்கள் கண்ணெதிரே கண்டுகொண்டு இருக்கிறீர்கள். இந்த அம்பைப் பாருங்கள். அமைப்பில் மெல்லியதாக இருந்தாலும் சிறந்த கொல்லனால் பல முறை எண்ணெய் இட்டு உறுதியாக்கப்பட்டு எளிதில் வளையாதவாறு செய்யப்பட்டுள்ளது. இற்றும் போகாது. அம்பின் முனையைப் பாருங்கள்; முல்லை அரும்பின் (மொட்டின்) வடிவத்தில் முனை கூர்மையாக எதையும் ஊடுருவும் வகையில் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதைக் கையாளக் கூடியவன் ஓர் எளிமையான வேட்டுவனாக இருக்க முடியாது. வில்லாண்மை மிக்க ஒரு மாபெரும் வீரனாக மட்டுமே இருக்கக்கூடும்.”

“ஆ! அப்படிப்பட்ட வீரரும் இருக்கக் கூடுமா?”

“அந்த வீரரை நேரில் காணும் பேற்றைச் சில நாழிகைப் பொழுதில் தவற விட்டுவிட்டேன். ஆனால், பலர் மூலம் பல முறை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர் கொல்லிமலைத் தலைவர் வல்வில் ஓரியாகத்தான் இருக்க முடியும்.”

“ஆ. ஆ. அந்தக் கொடை வள்ளலைக் கண்டு பாடி ஆடி மகிழ்வித்துப் பரிசு பெறலாம் என்றுதான் கொல்லி மலையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்.”

அதே நேரம், அந்தப் பக்கமாக வந்த குதிரை வீரன் ஒருவன் அவர்கள் கூட்டமாக இருப்பதைக் கண்டு, தன் குதிரையைவிட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தான்.

அறுகை, அவன் தூளியில் இருந்த அம்புகளைப் பார்த்தான்; உடனே இறந்து கிடந்த உடும்பின் உடலில் தைத்திருந்த அம்பையும் பார்த்தான். இரண்டையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். அதை அந்தக் குதிரை வீரன் கவனித்துவிட்டான். தான் யாரென்பதை அவன் அறிந்திருக்கக் கூடும் என்று

உணர்ந்து, கண்ணசைவால் தன்னைத் தெரிந்ததாக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் என்று குறிப்புக் காட்டினான். அறுகையும் அவன் ஓரியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று உறுதிப் படுத்திக்கொண்டு அமைதி காத்தான்.

“ஐயன்மீர், நீங்கள் எல்லாம் யார்? எதற்காக இங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” வந்தவன் கேட்டான்.

“ஐயா, என் பெயர் பரணர்; நாங்கள் வள்ளல் ஓரியைப் பார்த்து, புகழ்ந்து பாடிப் பரிசு பெறலாம் என்று எண்ணிக் கொல்லிமலைக்குப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறோம்.”

“என்ன பரணரா? அவர் சேர அரசரின் அவைப் புலவர் ஆயிற்றே?” அறுகை கேட்டான்.

“அதை அறிந்துதான் என் பெயரை வன்பரணர் என்று மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஓ! நல்ல பெயர். சரி, என்ன பேசிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?”

“இதோ, இந்தத் தம்பியும் நாங்களும் ஒரே அம்பு அடுத்தடுத்து ஒரு யானை, ஒரு புலி, ஒரு காட்டுப் பன்றி, ஒரு புள்ளிமான் இவற்றின் உடல்களை ஊடுருவிக் கொன்றுவிட்டு, இறுதியாக, இதோ இந்த உடும்பின் உடலில் தைத்து நிற்பதைக் கண்டு வியந்து போனோம். இவ்வளவு கொடிய கொலையாளி யார் என்று கேட்டால், அவர் கொலையாளி அல்லர்; மாபெரும் கொடையாளி வல்வில் ஓரி என்று இந்தத் தம்பி கூறுகிறார்.”

இதைக் கேட்டு, வந்தவன் நாணினான்.

‘ஓரி’ என்று பெயரைச் சொன்னபோது, அந்தப் புதியவனின் புரவி களைத்தது.

வந்தவன் ஓரி; அவன் குதிரையின் பெயரும் ‘ஓரி.’ தன் பெயரை யாரோ சொல்கிறார்களே என்றுதான் ஓரியின் குதிரை களைத்தது. ஆனால் ஓரி, தான் யாரென்பதைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்ப வில்லை.

சற்று நேரத்திற்குப் பின்னர் வந்து சேர்ந்த தன் வீரர்களுக்குச் சில பணிகளைக் கொடுத்தான் ஓரி.

அவர்கள் மன்னர் வேட்டையாடிய மானைத் தீ மூட்டி, உணவாக்கி அவர்கள் எதிரே வைத்தனர்., ஓரி, அதை அனைவர்க்கும் கொடுத்துத் தானும் அவர்களோடு சேர்ந்து உண்டான். மேலும், வீரர்கள் தம்மொடு கொண்டு வந்திருந்த மதுவினை அனைவர்க்கும் கொடுத்து, அருந்தச் செய்து மகிழ்வித்தான். அறுகை மகிழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டான்; ஆனால், விருந்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. சமணனாயிற்றே!

மது அருந்திய அந்தப் பாணர் கூட்டம், மகிழ்ச்சியின் எல்லையில் தங்கள் இசைக் கருவிகளை இசைத்து, ஓரியைப் புகழ்ந்து பாடித் திளைத்தனர். அதற்கேற்ப விறலியரும் மெல்லசைவு, விரைவசைவுகளால் கூத்துக்கள் ஆடி, அவர்களும் மகிழ்ந்து, மற்றவர்களையும் மகிழ்வித்தனர். ஓரி, தான் அணிந்திருந்த பொன் அணிகளையும் முத்து மாலைகளையும் கழற்றி அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். இந்தக் காட்டில் அவர்களை நல்லபடி விருந்தோம்ப முடியவில்லையே என்று வருந்தினான்.

எதிர் பாராமல் காட்டில் சந்தித்தாலும், காலம் நீட்டிக்காமல், அந்தப் பரணர் குடும்பம் மகிழ், அங்கேயே உணவளித்துப் பசியாற்றியதோடு, பரிசிலும் தந்து, மீண்டும் தன்னை வந்து பார்க்க அழைப்பும் விடுத்ததையும் கண்டு, அறுகை அளப்பிலா வியப்புடன் ஓரியைப் பார்த்தான். அறுகையின் அறிவுக் கூர்மையைப் பாராட்டிய ஓரி, அவனைத் தன்னோடு கொல்லி மலைக்கு வருமாறு அழைத்தான்.

கரும்பு தின்னக் கூலியா? மாபெரும் வள்ளலோடு பழகும் வாய்ப்பை நழுவ விடுவானா? அழைப்பை ஏற்று, ஓரியுடன் புறப்பட்டுவிட்டான். ஓரியின் அழிவின் வித்து அன்றுதான் அங்குதான் வேர் விடத் தொடங்கியது!!

கொல்லிமலை

சாலையோரம் பரந்தடர்ந்து நிழல் நிறைந்த ஒரு ஆல மரத்தடியில் ஓய்வெடுக்க எண்ணிய அறுகை, குதிரையினின்றும் கீழிறங்கி, அதைத் தட்டி ஓட்டி விட்டான். குறிப்பறிந்த அந்தக் குதிரை, மேயவும் நீரருந்தவும் சென்றது.

அறுகை மரத்தடியில் சற்றே சாய்ந்து, கண்ணயர்ந்தான். கனவுபோல் பழைய நினைவுகள் மனத்திரையில் ஓடின.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன், இது போன்ற ஒரு நெடுஞ்சாலை மரத்தடியில்தான் நார்முடிச்சேரல், செங்குட்டுவன், இளங்குட்டுவன் ஆகியோரை அவன் சந்தித்தான். தன் வாழ்க்கையின் திசையையே மாற்றிவிட்ட சந்திப்பு அது!

துறவு மேற்கொண்டுவிட்ட இளங்குட்டுவன் எப்படி இருக்கிறானோ? தன் தங்கையும் செங்குட்டுவனும் எவ்வாறு இருக்கின்றார்களோ? தன்னால்தானே அங்கு அரசியல் குழப்பம் ஏற்பட்டது? காவுந்திமறி இப்போது எப்படி இருக்கிறானோ? என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறானோ?

காதல் நினைவுகள் நிழலாதத் தொடங்கிய போது, அறுகை கண் விழித்துத் தன் உணர்வு பெற்றான். எந்த உறவுகளையும் நினைவுகளையும் மறந்திட எண்ணி, நாடோடி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டானோ, அந்த நினைவுகள் அடிமனதில் தங்கி, மீண்டும் தலையெடுத்துத் தன் புலனடக்கத்தைச் சற்று அசைத்துவிட்டனவே! தடுமாறினான் அறுகை.

யாரோ சிலர் நடந்து வரும் ஓசை கேட்டு, அந்தத் திசையில் பார்த்தான். பார்த்தவுடனேயே அவர்கள் யார் என்பதை அறுகை புரிந்து கொண்டுவிட்டான்.

“என்ன? சிலையா? நம்ப முடியவில்லையே! உயிருள்ள பெண்ணுருவமாகத் தோன்றிக் காதல் போதை ஊட்டும் எழில் நிறைந்த மங்கையாகத் தோற்றமளிக்கிறதே! இதைச் சிலை என்கிறீர்களே; சிலை சிரிக்குமா?”

“எங்கள் காவல் தெய்வம் சிரிக்கும்; பேசவும் செய்யும்.”

“சிலை பேசுமா? விந்தையாக இருக்கிறதே.”

“ஆம். அது சிலைதான். ஆனால், சக்தியுள்ள காவல் தெய்வம். அதன் சக்தி நம்மைப் போன்ற எளியவர்க்கு விளங்காது. பட்டறிந்தவர் யாரும் மீண்டதில்லை. இதை யாரும் நம்பவும் மாட்டார்கள்; என்றாலும் அதுதான் உண்மை.”

அச்சமயம் சிலை பேசியது.

“மன்னா! அவர் உம் நண்பராய் இருக்கக் கண்டு, யாம் மௌனமானோம். அவருக்கு எம் வாழ்த்துக்களைச் சொல்லுங்கள்.”

அந்த மென்மையான இனிய குரல், அறுகையை மகிழ்வித்தது; சற்றே மயக்கவும் செய்தது.

“தம்பி, எம் காவல் தெய்வம் உன்னை நண்பனாக ஏற்றுக் கொண்டது. முன் பின் அறியாமல் துணையின்றி வந்தவர்கள், அதன் சிரிப்பில் மயங்கி, பேச்சில் துவண்டு, காதல் பித்தம் தலைக்கேறி, சுருண்டு அதன் காலடியிலேயே உயிரை விட்டிருக்கின்றனர். அது காவல் தெய்வம் மட்டுமன்று; காதல் தெய்வமும் கூட!”

:

சொன்ன ஓரியின் உதட்டின் ஒரு பக்கம் சுழித்து ஓடிய சிறு புன்னகையை அறுகை நொடிப் பொழுதில் கண்டுவிட்டான். அறுகையின் மனத்தில், ‘ஓரி நம்மை எள்ளி நகைக்கிறானோ?’ என்ற எண்ணம் ஏனோ தோன்றி மறைந்தது.

அவன் மனதில் நினைவுகள் பின்னோக்கி ஓடின. இதுபோன்று அவன் உருவாக்கிய வண்ண மலர்ச்சோலையில், சிறுவனாக வாழ்ந்த நினைவுகள் அவன் மனதில் மலர்ந்தன.

ஓடிய மனத்தின் இடையே பொறி தட்டியது. ஓரியின் புன்னகையின் பொருள் என்னவென்றும் அவனுக்குப் புரிந்தது.

அறுகை காட்டில் வாழ்ந்தபோது, புள்ளினங்கள், விலங்குகள் ஆகியவற்றோடு நட்பாகப் பேசும் கலையைக் கற்றிருந்தான் என்பது தெரிந்ததே. பலவித குரல் ஒலிகள் எழுப்பி, அவற்றை அச்சுறுத்தவும் செய்வான். அதேபோன்று, மனிதர்களைப் போலப் பலவித குரல்களில் பேசவும் கற்றிருந்தான். மறையொலில் (அசரீரியாக) பேசிப் பிறரை அச்சுறுத்துவான். யாருடனாவது பேசிக்கொண்டு இருக்கையில், மூன்றாவது ஆள் ஒருவர் பேசுவதைப்போல் ஊடே ஊடே அவனே பேசுவான். ஆனால், இவன்தான் பேசினான் என்று யாரும் கண்டு பிடிக்க முடியாது. அஃதொரு கலை. அஃது அவனுக்கு இயல்பாகவே வாய்த்திட, அவனும் அதை இளமையிலிருந்தே நன்கு பயின்றிருந்தான்.

அப்படியானால்... கொல்லிப் பாவை பேசியது? ஒரு கால் ஓரியே...? இருக்க முடியாது. மன்னன் எப்போதும் இங்கேயே இருந்திட இயலாது. இதன் மர்மத்தை எப்படியும் கண்டு பிடித்திட வேண்டும்.

“என்ன தம்பி? கொல்லிப் பாவையின் மயக்கத்திலிருந்து நீ இன்னும் மீளவில்லையா?”

ஓரியின் குரல் அவனைத் தன்னிலைக்குத் திருப்பியது. நல்ல வேளை; சிந்தனைக்குக் காரணத்தையும் அவனே எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டான். நாணத்தில் சிக்கியவன் போல் மெல்ல நகைத்தான். பின்னர், இருவரும் கொல்லிமலைக் கோட்டைக்குச் சென்றனர். மலையின் இயற்கை எழிலையும் வளத்தையும் அறுகை வெகுவாகப் பாராட்டினான். ஓரியும் மகிழ்ந்தான்.

ஏழு நாட்கள் விருந்தாளியாக இருந்தவன், ஓரியின் ஆட்சிமுறை, வீரம், கொடைத்திறம், பண்பு நலன் அனைத்தையும் கண்டு, குறுநில மன்னர்களுள் மிகச்சிறந்தவன் இவன் என்று மதித்து மனதிற்குள் போற்றினான்.

ஒரு நாள், ஓரி அறுகையைத் தன் கொல்லன்

பட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்று, அங்குத் தனக்காகவே தனிச் சிறப்புடன் சிறந்த முறையில் அம்புகள் செய்யப்படுவதைக் காட்டினான். அம்புகளின் பொதுவான அமைப்பினின்றும் அவை சற்றே மாறுபட்டிருந்தன. சாதாரண அம்புகளைவிடச் சற்று மெலியதாக, ஆனால் மிகவும் உறுதியாக இருந்தன.

அம்பின் முனை, முல்லை மொட்டுப்போல் உருண்டு திரண்டு, எடை கூடுதலாகவும் உறுதியுடனும் இருந்தது. அடிப்பகுதி சிறகுகள், இறகுகள் இவற்றால் இணைக்கப் படாமல் மெல்லிய எஃகுத் தகடுகளை இறகு போன்ற வடிவில் அமைத்து, எடை மிகக் குறைவாக இருக்கும்படி செய்யப்பட்டிருந்தது. நாணில் பொருத்தும் கீழ்ப்பகுதி எஃகுத் தகடுகள் பொருத்தப்பட்ட இடத்திற்கு இரண்டு விரற்கடை நீளம் இருந்தது.

அறுகை ஓர் அம்பைத் தன் கையில் எடுத்து, அதன் திடத்தன்மையைச் சோதிக்க எண்ணி, அதன் இரு முனைகளையும் கவனமாகப் பற்றி வளைத்துப் பார்த்தான். ஊஃகும், சிறிது கூட வளைந்து கொடுக்கவில்லை.

“நண்பரே, பின் பக்கத்தை எச்சரிக்கையாகக் கையாளுங்கள்; ஏமாந்தால் விரலை வெட்டிவிடும். அவ்வளவு உறுதி வாய்ந்த எஃகுத் தகடுகள் அவை.”

“விசையுடன் ஓர் அம்பைச் செலுத்தினாலே ஐந்தாறு பகைவர்களை ஊடுறுவிக் கொன்றுவிடும் போலிருக்கிறதே! இவற்றை எப்படிச் செய்கிறீர்கள்?”

“இஃது ஒரு தொழில் முறை மறையுள்.” (இரகசியம்)

“நான் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதா?”

“வேறு யார்க்கும் தெரிவிப்பதில்லை என்று வாக்குறுதி அளியுங்கள்; உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்.”

“உறுதியாக இந்த இரகசியத்தைக் காப்பாற்றுவேன்.”

அங்கே ஒரு தனிக் கூடத்தில், இரண்டு கொல்லர்கள். அவர்கள் இருக்குமிடத்தில் புதிதாகச் செய்யப்பட்ட அம்புகள் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அவை திண்மை ஏற்றப்பட்டதா என்பதைச் சோதிக்க ஓர் அம்பை எடுத்து, அதைச் சற்றே வளைத்துப் பார்த்தான். மெல்லிய கம்பியானதால் அது வெகு எளிதில் வளைந்துவிட்டது..

“இவற்றுக்கா வளைக்க முடியாத அளவு திண்மை ஏற்றப்படுகிறதா?”

“நீங்களே பாருங்கள்.”

அம்புகளை ஒவ்வொன்றாக நெருப்பு உலையில் பழுக்கக் காய்ச்சி, அது வெண்மை நிறம் அடைந்தவுடன், அருகில் இருந்த எண்ணெய்த் தொட்டியில் -அஃது எண்ணெய்யா அன்றி வேறு திரவமா? -போட்டனர். ‘சுரீர்’ என்ற சத்தம்- பெரும்புகை- பிறகு அது அடங்கிவிட்டது.

இந்த அம்பின் வலிமையை முழுவதுமாக நம்பிய ஓரி, தற்காப்புக் கேடயங்களை உறுதியாகச் செய்வதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. தன்னம்பிக்கை வெற்றிக்கு இட்டுச் செல்லும் வழிகாட்டி என்றால், அளவுக்கு மீறிய தன்னம்பிக்கை அழிவுப் பாதையை திறந்துவிடும் திறவுகோல் என்ற அடிப்படை உண்மையை மறந்ததனால் நேரப்போகும் விளைவுகளை ஓரி உணரவே இல்லை,

***** ***** *****

ஓரிரு நாட்களில், ஓரியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, அறுகை தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான். ஆனால்... மனதில் தேங்கிவிட்ட அந்த மர்மத்திற்கு விடை காண வேண்டாமா?

கொல்லிப் பாவை இருக்கும் பூங்காவனம் நோக்கித் தன் குதிரையைச் செலுத்தினான். இரண்டு கல் தொலைவிலேயே குதிரையை விட்டுவிட்டு ஒரு சாதாரண விவசாயிபோல் தோற்றமளிக்கும் வகையில் மாற்றுவம் பூண்டு, கால்நடையாகச் சென்றான்.

கொல்லிப் பாவையின் எல்லைப் பகுதிக்குள் வந்துவிட்டான். பாவை சிரித்தது. இந்தச் சிரிப்பை முன்பே கேட்டவன் ஆயினும் சற்றுத் தடுமாறித்தான் போனான். பின்பு தெளிந்து ஒன்றும் நடவாததுபோல், பாவை இருக்கும் இடத்திற்கு வெகு அருகாமையில் இருந்த ஒரு பெரு மரத்தடியில், ஓய்வெடுக்கத் தரையில் அமர்ந்தான். பாவை மீண்டும் சிரித்தது. எந்த ஒலியும் கேளாதவன்போல், துண்டைத் தரையில் விரித்தான்.

“யாரது அங்கே?” பாவை கேட்டது.

அறுகையின் முகத்தில் எந்தவிதமான அசைவோ மாற்றமோ இல்லை. அவன் தன்பாட்டுக்கு அப்பாவிபோல், தான் விரித்த துண்டின் மேல் படுத்துக்கொண்டான்.

“இளைஞனே! வா இங்கே; என்னைப் பார்.”

குரலைத் தொடர்ந்து, யாரையும் ஈர்க்கும் ‘கலகல’ சிரிப்பொலி.

‘இந்தச் சிரிப்பைக் கேட்பவர், ஏன்தான் மயங்க மாட்டார்கள்?’ அதன் காலடியில் வீழ்ந்து காதல் கழிவிரக்கம் கொண்டு ஏன் மாய்ந்து போகமாட்டார்கள்?’ அறுகை எண்ணிப் பார்த்தான்.

சிறிது நேரம் கழிந்தது.

“ஐயா, யார் இங்கே படுத்திருப்பது?”

ஒரு மனிதக்குரல். அறுகை மிகவும் எச்சரிக்கை அடைந்தான். தன் பொய்த் தூக்கத்தைத் தொடர்ந்தான். பின்னர், யாரோ தட்டி எழுப்பியபோது திடுக்கிட்டு எழுந்தான்.

“இப்போதுதான் படுத்தேன்; அதற்குள் யாரையா எழுப்புவது? ஐயா, இங்குப் படுக்கக்கூடாதோ?”

அப்பாவிபோல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு அறுகை கேட்டான்.

“ஐயா, இஃது ஆபத்தான இடம். மன்னர் ஓரியின் காவல் தெய்வம் கொல்லிப் பாவையின் எல்லைக்கு உட்பட்ட பூங்கா. இங்கிருந்து உடனே போய்விடு.”

அந்தப் புதியவன் பேசினான்; ஆனால், அவன் உதடுகள் சிறிதும் அசையவில்லை. குரல் மட்டுமே தொலைவிலிருந்து வருவது போல் - அதாவது அசரீரிபோல் - கேட்டது. அறுகைக்கு இப்போது எல்லாம் புரிந்துவிட்டது. அறுகை எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் பேசினான்.

“ஐயா, நீங்கள் என்னை எச்சரிப்பதுபோல் உங்கள் முகபாவத்திலிருந்து தெரிகிறது. ஆனால், என்ன சொல்கிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. எனக்குக் காது கேட்காது. சற்று நிறுத்தி விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள். உதட்டசைவைக் கொண்டு நீங்கள் பேசுவதைப் புரிந்து கொள்வேன்.”

“ஓஃகோ, காது கேட்காதா? இந்தக் கொல்லிப் பாவை, இந்தப் பக்கம் வரும் மாற்றாரைத் தன் பேச்சாலும் சிரிப்பாலும், மயக்கிக் கொன்றுவிடும். ஆகவே, இவ்விடம் விட்டு உடனே சென்றுவிடும்.”

அந்தப் புதியவன் தன் பழக்கத்தின் காரணமாகத் தன்னை மறந்து பாவைச்சிரிப்பொன்றை வெளிப்படுத்தி விட்டான்.

தன் தவற்றைச் சட்டென்று புரிந்து கொண்டு தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட அந்த மனிதன், ‘செவிடன்தானே, கேட்டிருக்க மாட்டான்,’ என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொள்வதுபோல் முணுமுணுத்தான். இதைப் போன்றதொரு நிலையில், அவன் இதற்கு முன்னர்ச் சந்தித்து இருந்தது இல்லையாதலால், அவன் மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று புரியாமல் தடுமாறினான்.

அறுகை பேசினான்:

“ஐயா, நீங்கள் சொன்னதை நான் புரிந்து கொண்டது சரியென்றால், இந்தச் சிலை தன் சிரிப்பால் மனிதனைக் கொன்றுவிடும்; அப்படித்தானே.”

“இது சிலையன்று; தெய்வம்— காவல் தெய்வம்.”

கோபம் அவன் பேச்சிலே கொப்பளித்தது. மேலே தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்,

“உங்களுக்குக் காது கேட்காது. அதனால் உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.”

“அப்படியா சொல்கிறீர்கள்?”

அறுகை அவனை ஏளனமாகப் பார்த்தபடி மெல்லப் புன்னகைத்ததான். அவன் அப்படிப் புன்னகைத்து முடிந்ததும் கொல்லிப் பாவை ‘கலகல’ வெனச் சிரித்தது. அந்தச் சிரிப்பொலி காட்டிலே மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தது. அதைக் கேட்ட புதியவனின் முகம் பயத்தால் வெளிறியது. ‘எப்படி? எப்படி இது சாத்தியம்?’ என்று எண்ணி மிரண்டு போனான்.

அறுகை பொங்கி வரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, “ஐயா, என்ன ஆயிற்று? ஏன் இந்தப் பதட்டம்? பாவையின் சிரிப்பை இதற்கு முன்னர்க் கேட்டவர்தானே தாங்கள்?” என்று கேட்டான்.

அவன் பதில் சொல்வதற்குள், கொல்லிப் பாவை கணீரென்று பேசியது.

“வீரனே! வந்திருப்பவன் உன்னினும் வல்லவன். அவனை வணங்கி அவனது வாழ்த்தை வேண்டிப் பெற்றுக் கொள்.”

வீரன் அறுகையை அச்சத்தோடு பார்த்தான். நிலைமையை அவ்வீரன் புரிந்து கொள்ள, அறுகை மெல்லத் தலையை அசைத்துக் குறிப்பால் உணர்த்தினான். வீரன் அதிர்ந்து போய்விட்டான்.

“ஐயா, இந்த ‘மறைமொழிக்கலை’ எனக்கு நன்றாகவே வரும். அதனால்தான் என்னை அச்சுறுத்த உங்களால் முடியவில்லை. அதுமட்டுமின்றி எனக்குக் காது நன்றாகவே கேட்கும். உங்களை வெளியில் வரவழைக்கவே இந்த நாடகம் ஆடினேன்.”

“ஐயா, இந்த மறையுள் வெளியில் தெரிந்து விட்டால், பாவையின் சக்தியின்மையும் தெரிந்துவிடும். அதன் பிறகு அது காவல் தெய்வமாக இல்லாமல், வெறும் கற்சிலையாகவே கருதப்படும்.”

“கவலைப்படாதீர்கள். இதை நான் யாரிடமும் சொல்லமாட்டேன். ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு இந்தக் கலையைப் பயன் படத்துவதுகூட புதுமையான முறைதான். அதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே. நான் நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்க்கும் பயணம் மேற்கொண்டிருக்கிறேன். அடுத்துத் தகடூர் செல்ல வேண்டும். நல்ல வழியொன்று சொல்லுங்கள்.”

“நண்பரே, இன்று நான் பட்டறிந்ததையும், உங்களையும் என் வாழ்நாளில் மறக்கவே மாட்டேன்; மறக்கவும் முடியாது. நல்லது; வழி சொல்கிறேன். அதோ தெரிகிறதே, அதுதான் கஞ்சமலை. இவ்விடத்திலிருந்து அஃது இருபது கல் தொலைவு இருக்கும். அந்த மலையை ஏறி மறு பக்கம் இறங்கினால் தகடூரை எளிதில் அடைந்திடலாம். மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டிவரும். ஆனால், மலைப்பாதைப் பயணம் மிக்க கடினமாக இருக்கும். சமவெளியாகச் சுற்றிச் சென்றால், எட்டு நாட்களுக்கு மேல் ஆகும். உங்கள் பார்வையே சொல்கிறது, நீங்கள் மலை வழியாகத்தான் செல்வீர்கள் என்று.”

நன்றி சொல்லிவிட்டுக் குதிரை மீதேறிப் போனவனை வியப்போடும் அச்சத்தோடும் பார்த்துக் கொண்டே நின்றிருந்தான் அந்தக் கொல்லிமலை வீரன்.

நெல்லிக்கனி

ஒரு திங்களுக்கும் மேலாகிவிட்டதால் அந்தக் குதிரை அவனோடு நன்கு பழகிவிட்டது. மின்னுகின்ற கருமை நிறம்; நன்கு வளர்க்கப்பட்டு, திடமான, உறுதியான கம்பீரமான உடலமைப்பைக் கொண்டிருந்த அதனைக் காண்போர் அதன் அருமையைக் கவனிக்காமல் போக மாட்டார்கள்.

இயல்பாகவே, விலங்குகளின் மொழியையும் அவற்றின் அசைவுகளின் பொருளையும் நன்கு அறிந்திருந்த அறுகை, அந்தக் குதிரை அவன் வார்த்தைகளால் சொல்வதையும் சைகைகளால் உணர்த்துவதையும் புரிந்து கொண்டு செயல்படுவதைக் கண்டு, பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தான் என்றால், அந்தக் குதிரையும் தன் அசைவுகளையும் தான் எழுப்பும் உணர்ச்சி ஒலிகளையும் அவன் புரிந்து கொள்வதை உணர்ந்து, அவனினும் மிகமிக மகிழ்ந்தது; சோர்வின்றி ஒத்துழைத்தது.

அறுகையும் அந்தக் குதிரையும் கீழ்க்கண்டவாறு பேசிக் கொண்டனர்.

“உனக்கு ஒரு பெயர் வைக்க வேண்டுமே! கரிய நிறமுடைய உன்னைக் கரியன் என்றழைக்கட்டுமா?”

“ஊஃஃஃ”

“அப்படியானால், இருள் நிறங்கொண்ட உன்னை இருளன் என்றழைக்கட்டுமா?”

“ஊஃகூம்”

“இதுவும் பிடிக்கவில்லையா? சரி, கரிய மேசத்தைக் கார் மேகம் என்போம்; உன்னைக் காரி என்றழைக்கட்டுமா?”

“ஆ! இந்தப் பெயர் ஏற்பாக இருக்கிறது.”

மகிழ்ச்சியாகத் தலையை ஆட்டியது அந்த அழகுக் குதிரை.

“ஆக, இனி, உன் பெயர் ‘காரி’ சரியா?”

“மிக்க சரி.”

துள்ளிக் குதித்துத் தன் ஒப்புதலைத் தெரிவித்துத் தலையை ஆட்டியது.

இதையெல்லாம் எண்ணி இனித்தவாறு, அறுகை தன் இளவலாக, நண்பனாக எண்ணிப் பழகும் குதிரையை— காரியை மலை மேல் ஏறும்படி ஊக்கினான். காரியும் நன்கு பழக்கப்பட்ட பாதையில் நடப்பதைபோல் எளிதாக முன்னேறியது.

வேற்று விலங்குகள் காட்டில் இருப்பதை உணர்ந்தால், அந்த விலங்கின் தன்மைக்கேற்பக் குரல் கொடுத்து அறிவிக்கும். அறுகையும் அந்த விலங்கின் தன்மைக்கும் தீவிரத்திற்கும் ஏற்ப, நட்பாகவோ அச்சுறுத்தலாகவோ எதிர்க் குரல் எழுப்பி, அவற்றை விலகச் செய்து, தன் பயண வழியில் முன்னேறினான். மலை உச்சியை அடைய இன்னும் கூப்பிடு தொலைவே இருந்தபோது, அறுகையும் அவனது குதிரையும் ஒரே நேரத்தில் திடுக்கிட்டு விரைத்துப் போயினர்.

ஒரு புலியின் கொடூரமான உறுமலைத் தொடர்ந்து, “ஆஅ!” என்று ஒரு மனிதனின் மரண அவரல் கேட்டது. சற்றும் தாமதியாமல் புலிக்கு எதிர்ப்புக் குரல் கொடுத்தான். சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது.

மனித சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி எச்சரிக்கையுடன் மெதுவாக முன்னேறினான். மலையின் உச்சியில்... ஒரு மனிதன் குருதி வெள்ளத்தில் புரண்டு புரண்டு “ஆ..ஆ..” என்று வேதனையில் சுதறிக் கொண்டிருந்தான். அருகில் யாரும் இல்லை. அடிபட்டுக் கிடந்த அந்த மனிதனின் அருகில் வந்து குதிரையைவிட்டுக் கீழே இறங்கினான். அந்த மனிதனை நெருங்கிப் பார்த்தான்.

அந்த மனிதன் நீண்ட தாடி மீசையோடு ஒரு துறவிபோல் காணப்பட்டான். மேல் மூச்சுக் கீழ் மூச்சு வாங்க, உயிர்ப் போராட்டத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இருந்தான். அவன் அறுகையைப் பார்த்தான். அவனைத் தன் அருகில் வரும்படி சைகை செய்தான்.

நெருங்கிக் குனிந்த அறுகையிடம், “தம்பி, நீ யாரோ? எவரோ? அறியேன். நான் கூறுவதைச் சற்றுக் உற்றுக் கேள். என் உயிர் விரைவில் பிரிந்துவிடும்.” என்றான்.

சற்றுமுற்றும் பார்த்த அறுகையை அந்தப் பெரியவர் அருகே அழைத்துப் பேசினார்,

“சற்று நில் தம்பி; என்னைக் காப்பாற்றும் எண்ணம் இருந்தால், அதை மறந்துவிடு. நான் சொல்வதை மட்டும் கவனமாகக் கேள். அதோ அந்த மரத்தைப் பார். அஃது ஓர் அற்புத நெல்லி மரம். அது பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் பூத்துக் காயாகிக் கனி கொடுக்கும். அதுவும் ஒரேயொரு கனிதான் கொடுக்கும்.

பூவிட்டுப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியாக மூன்று திங்கள்கள் ஆகிவிடும். கனி, காம்பு இற்றுத் தானாக விழ வேண்டும். அதை வலிய பறிக்கக் கூடாது. தானாக விழுந்தாலும் அது சிதைந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். விழும் நேரம் அறிந்து துகிலினால் தொட்டில் ஒன்று கட்டி அதில் விழுமாறு செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்படி அடைந்த கனியை, ஒருவரே முழுமையாக உண்டால், அவர் இவ்வுலகில் நீண்ட காலம் உயிர் வாழ்வார்.

இவற்றையெல்லாம் அறிந்த நான், இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பே இந்த மரத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து விட்டேன். இந்தக் கனிக்காக இங்கேயே தவமும் இருந்து கொண்டிருந்தேன். இப்போதுதான் அது பூ விட்டிருக்கிறது. அதைக் கண்ட நான் மகிழ்ச்சியில் என்னையும் சுற்றுப் புறத்தையும் மறந்து, துள்ளிக் குதித்து ஓடி ஆடித் திரிந்தேன்.

‘இன்னும் மூன்றே திங்ககள்தாம்; என் நீண்ட நாளைய ஆசையும் தவமும் நிறைவேறப் போகின்றது’ என்று எண்ணிக் கண்ணிருந்தும் குருடாகிப்போய், தூங்கும் புலி ஒன்றை இடறி மிதித்தும் விட்டேன். விளைவு? இதோ நான் இறக்கப் போகிறேன்.

அந்த நெல்லிக்கனி பழுத்துக் கீழே விழுந்து சிதைந்து யாருக்கும் பயன்படாது போய்விடுமே என்றுதான் இறக்கும் தறுவாயிலும் கலங்கினேன். நல்ல வேளை! மனித நடமாட்டமே இல்லாத இந்தக் காட்டு மலை முகட்டுக்கு நீ வந்து சேர்ந்தது விந்தைதான். அந்தக் கனியைக் கீழே விழாதவாறு நான் கூறியதுபோல் காப்பாற்றி எடுத்து உண்டு நீண்ட காலம் நீ வாழ்வாயாக.

தம்பி, இனி என் உயிர் பிரிந்தாலும் எனக்கு வருத்தம் இல்லை. உனக்காவது பயன்படுமே என்பதில்தான் என் மகிழ்ச்சி! நீ நீழி வாழ்க.”

அவர் தலை சாய்ந்தது. இவ்வளவு நீண்ட பேச்சை, இடை இடையே மூச்சு வாங்கி, நிதானித்துக் கரகரத்த குரலில், அவ்வப்போது திக்கித் திக்கித் திணறித் திணறி, உயிரை நெஞ்சில் தேக்கிப் பிடித்தபடி, அவர் கூறி முடித்திருந்தார்.

இந்த எதிர் பாராத நிகழ்ச்சியால் அறுகை பெரிதும் விதிர்த்துப் போனான்.

கனி பழுக்க இன்னும் மூன்று திங்கள்கள் ஆகும். இந்தக் கனிக்காக, இரண்டு ஆண்டுகள் தவமிருந்து காத்திருந்த துறவி,

அது கிடைக்கப் பெறும் நல்ல நேரத்தில் இறந்துபட்டதற்காக அறுகை பெரிதும் இரங்கினான்.

'என்னால் மூன்று திங்கள்கள் இங்கேயே தங்கி இருக்க முடியுமா? முடியாது. நாடு சுற்றிப் பழகிவிட்ட எனக்கு ஒரே இடத்தில் இந்தக் காட்டில் தனியே இருக்க முடியாது. இருந்தாலும் இந்தக் கிடைத்தற்கரிய அருங்கனியை பயனற்றுப் பாழாகிப் போக விட்டுவிட்டால் அஃது அறிவீனம். மனித சமுதாயத்திற்குத் தெரிந்தே செய்யும் குற்றமாகிவிடும். சரி, தகடூர் சென்று, அங்குத் தங்கி முதலில் திங்கள் ஒரு முறை வந்து பார்த்துவிட்டுக் கனியுங்காலம் நெருங்கும்போது, துகிலால் தூளி கட்டிப் பின் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம். கனி தொட்டிலில் விழுந்த பிறகு, எடுத்து உண்ணலாம்.' என்று சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

இறந்த மனிதனைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் ஒரு திறந்த வெளியில் போட்டுவிட்டுத் தன் குதிரை மேல் ஏறித் தகடூரை நோக்கி இறங்கத் தொடங்கினான். பின்னால் வானத்தில் வல்லூறுகளும் கழுகுகளும் காக்கைகளும் பெரும் குரலெடுத்துக் கூவிக் கொண்டு பறப்பதைப் பார்த்தான். நரிகள் ஊளையிடும் ஓசையும் ஓநாய்கள் எழுப்பும் ஓலங்களும் அவன் காதுகளில் விழுந்தன.

சாவா மருந்துண்டு நீண்ட காலம் வாழ்ந்திட எண்ணிய மனிதனின் உடல் இன்னும் சற்று நேரத்தில், காக்கைகளுக்கும் கழுகுகளுக்கும் ஓநாய்களுக்கும் நரிகளுக்கும் உணவாகப் போகிறது. என்ன உலகம்! என்ன வாழ்க்கை! என்ன மானிடனின் ஆசை! மலையிலிருந்து மறு பக்கம் கீழே இறங்கித் தகடூர் வந்தடைந்தான்.

தகடூர் மக்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்தபோது, ஊரெங்கும் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் வீரம், கொடை, பண்பு நலன்கள் இவற்றை வெகுவாகப் புகழ்து பேசுவதை அறிந்தான். தான் முன்னர்ச் சந்தித்த வேள் பாரி, வல்வில் ஓரி இவர்களைப் போன்றே அதிகனும் வள்ளல்கள் வரிசையில் வைத்துப்

போற்றும் மக்களின் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு வியப்பெய்தினான். அதனால் அவனை நேரில் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் மேலோங்கியது.

மிகவும் களைத்துப் போன அறுகையும் அவனது புரவியும் இளைப்பார இடந்தேடி இறுதியில், ஒரு சத்திரம் கண்ணில் தென்பட, அங்குச் சென்றனர். பொறுப்பாளரிடம் அறுகை தன்னை ஒரு பயணி என்று அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டு அங்கேயே தங்கி, குதிரைக்குத் தகுந்த உணவளித்துப் பின்னர்த் தானும் உணவருந்தி, ஓய்வெடுத்து உறங்கலானான்.

மறுநாள், ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்க, குதிரை மீதேறி மெள்ளச் செலுத்தினான். சிறிது தொலைவே சென்றிருப்பான், ஓரிடத்தில் சோலை தழ்ந்த அழகிய குடில் ஒன்று அவனைக் கவர்ந்தது. அருகே சென்றான்.

அந்தக் குடிலைச் சுற்றிலும் முள் வேலி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நுழை வாயிலின் குறுக்கே, வழி திறக்க, மூட, இழுத்துச் செருகும் உறுதியான மரச் சட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வாயிலில் இரு வீரர்கள் வேலேந்திக் காவல் இருந்தனர். வாயிலருகே, குதிரை மேலிருந்தவாறே வேடிக்கைப் பார்த்தவனை கண்ட காவல் வீரர்களில் ஒருவன்,

“ஐயா, யார் நீங்கள்? யாரைப் பார்க்க வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“காவலரே, நான் இந்த ஊருக்குப் புதியவன். இந்தக் குடிலில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று தெரியாத நிலையில், நான் யாரைப் பார்க்க வந்ததாகக் கூற முடியும்? அனுமதி கிடைத்தால், யார் உள்ளே இருந்தாலும் பார்க்க விரும்புகிறேன்.”

“அப்படியா? இங்கேயே இருங்கள்.” என்று குடிலுக்கு உள்ளே போனவன், சற்று நேரத்தில் திரும்பினான்.

“ஐயா, அனுமதி கிடைத்து விட்டது. நீங்கள் உள்ளே சென்று பார்க்கலாம்.”

“உள்ளே இருப்பவர் யார்?”

“அனுமதிதான் கிடைத்து விட்டதே! யார் இருந்தாலும் பார்க்க விரும்புவதாகத் தானே சொன்னீர்கள்? உள்ளே சென்று நேரிலேயே பார்த்துவிடுங்களேன்.”

காவலனின் குறும்புப் பேச்சைக் கேட்டு அறுகை மெல்லச் சிரித்துவிட்டுக் குடிவை நோக்கிச் சென்றான்.

“கனிதேர் ஆக்கியக் கலைஞரே, வருக.” வரவேற்றவரைப் பார்த்துத் திகைத்துவிட்டான். அறிவுச் சுடர் வீசும் விழியும் எழில் உருவும் கொண்ட அந்த இள நங்கை...

“ஓளவை!”

“ஆம் நண்பரே ஓளவைதான். அமருங்கள்.”

உயிர்க்காதல்

அறுகையும் ஓளவையும் உணவருந்திவிட்டு ஓய்வாக உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

“முதன் முதலில் யாம் அஞ்சியைக் காணத் தகடூர் அரண்மனைக்குச் சென்றபோது, மன்னனைக் காண வேண்டும் என்று வாயில் காவலன் மூலம் செய்தி அனுப்பினோம். வாயிற்காவலன் கூறிய அடையாளங்களை வைத்து, எம்மை ஓர் இளம் விறலி என்று எண்ணியிருப்பான் போலும். பரிசை எதிர்பார்த்து வந்திருப்பவள்தானே என்ற எண்ணத்தில் என்னைப் பார்க்காமலேயே காவலன் மூலம் பரிசிலை அனுப்பி வைத்திட்டான். இச்செயல் எம்மை அவமதிப்பதாகக் கருதி, வெகுண்டு, எம்மைப் பார்க்காமலும் எம்மை யாரென்றே தெரிந்து கொள்ளாமலும் மன்னன் அனுப்பிய பரிசிலைப் பெற மறுத்துக் காவலன் மூலமாகவே திருப்பி அனுப்பிவிட்டோம். பின்னர்ச் செய்தியறிந்த அஞ்சி, எம்மை நேரில் சந்தித்துப் பிழை பொறுக்க வேண்டியதோடு, முறைமையோடு எம்மை அவனது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

நாட்டை ஆள்வோர்க்கு ஆயிரம் பிரச்சனைகள் இருந்திருக்கும். எனவே, யாம் சினம் கொண்டதும் தவறுதான் என நினைத்த அக்கணமுதல் அஞ்சியோடு நட்புப் பாராட்டத் தொடங்கிவிட்டோம். இருவரும் நல்ல நண்பர்கள் ஆனோம். எம்மை அரசவைப் புலவராக்கி, அவனும் மகிழ்ந்து எம்மையும் மகிழ்வித்தான். காலப்போக்கில், நட்பு காதலாகியது. இருவர் உள்ளமும் இணைந்தது என்றாலும் எம் உள்ளக் காதலை அஞ்சிக்கு இதுகாறும் யாம் தெரிவிக்கவில்லை. உங்களிடந்தான் இப்போது கூறுகிறோம்.

இப்போதுள்ள நிலைமையே வேறு. ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்துக் கொள்கிறோம். பரிசு கொடுத்தால் எங்கே தன்னைவிட்டுப் போய்விடுவாரோ என்று அவன் அஞ்சி பரிசினை அளித்தல் இன்றிக் காரத்தை நீட்டிக்கிறான். பரிசு பெற்றுக்கொண்டால் எங்கே பிரிந்திடுவோமோ என யாமும் அஞ்சுகிறோம். அவன் எம் மேல் கொண்ட விருப்பம் முதல் நாளைப் போலவே கொஞ்சமும் மாறாதிருக்கிறது. அவன் தரப்போகும் பரிசு--அது காதலாக இருந்தாலும் -- யானையின் கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக் கையகத்தது, பொய்யாகாது என யாமும் காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம்..”

ஔவை கூறியவற்றை அறுகை கவனமாகவும் பொறுமையாகவும் கேட்டான். ஒருவர்க்கு ஒருவர் தமது காதலைத் தெரிவிக்கத் தயங்கியது அவனுக்கு விந்தையாக இருந்தது. காதலை அறமாகப் போற்றும் நாட்டில் இன்று இவர்கள் இப்படியுமா இருப்பார்கள்?

“ஔவையே, நீங்கள் அஞ்சியின் மீது கொண்ட காதலை அவனுக்குத் தெரிவித்து நானே தங்கள் தோழனாக(பாங்கனாக) இருந்து அறத்தொடு நிற்க அனுமதிப்பீர்களா?”

அறுகை கேட்டான்.

“இப்போது வேண்டாம் நண்பரே, காலம் கனியட்டும்; எங்கள் காதல் நிறைவேறும். அதுவரை யாம் பொறுமை காத்திடுவோம். அண்மையில் இருந்து கொண்டே காத்திருப்பதிலும் ஓர் இனம் புரியாத இன்பம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.”

ஔவையின் காதல் நிறைவேறியதா?

ஔவையிடம் விடை பெற்றுக்கொண்ட அறுகை, தகடூர் அரண்மனையை நோக்கித் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

உயர் ரூபு

அறுகையும் அஞ்சியும் நேருக்கு நேர் சந்தித்துக் கொண்டனர். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் இந்திர விழாவில் பார்த்த நினைவுகள் இருவருக்குமே வந்தன. நேரடி அறிமுகம் இல்லாததால், அப்போது இருவரும் பேசிக்கொள்ள வாய்ப்பில்லாமல் போயிற்று. இந்தச் சந்திப்பில் இருவருமே புரிந்துகொண்டு புன்னகை பூத்தனர்.

“வேந்தே, இப்போது நான் கலை ஆர்வம் மிகவும் கொண்டு, பல நாடுகளையும் சுற்றிப் பார்க்கப் பயணம் மேற்கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது உங்கள் நாட்டில் இருக்கிறேன். ஆம், நான் ஒரு கலையார்வப் பயணி.”

“நன்று, கலைஞரே. நீங்கள் எமது நாட்டில் எமது விருந்தினராக எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் தங்கி இருக்கலாம். இந்நாட்டில் தங்களுக்கு எல்லா உரிமைகளும் வழங்கப்படும்.”

அதிமானின் சிறப்புகளைப்பற்றி, அவன் நிறையவே கேள்விப்பட்டிருந்தான். ஆனாலும் அவை மிகமிகக் குறைவே என்று அவனோடு நெருங்கிப் பழகிய சில நாட்களில் தெரிந்து கொண்டான். தான் கேள்விப்பட்டதைவிடப் பன்மடங்கு மேம்பட்டவனாகவே இருந்ததைக் கண்டு பெருமிதம் கொண்டான். வள்ளல் தன்மை மட்டுமின்றி, ஆட்சி, வீரம் முதலிய மற்ற பண்பு நலன்களும் அதிகமானிடம் மிகவும் போற்றுதற்குரியதாகவே இருந்தன.

தொண்டைமானும் மலையமானும் அவன் மீது காழ்ப்புணர்ச்சி கொள்ள நேர்ந்தது, அஞ்சியின் குறையா? அல்லது மன்னர்களுக்கே இலக்கணமான கறையா?

அதிகமானின் பண்பு நலன்களில் மனம் பறிகொடுத்த அறுகையின் மனதில் சட்டென்று அந்த எண்ணம் தோன்றிப் பளிச்சிட்டது. ஆம்; அந்த நெல்லிக்கனியின் நினைவுதான் அது.

நாடுகள் சுற்றும் தன்னைவிட, நாட்டை ஆளும் வேந்தன்— அதிலும் அதிகனைப் போன்ற சிறந்த வள்ளல் அக்கனியை உண்டால், நல்லோரும் நாட்டு மக்களும் நிறைந்த பயனடைவர். அக்கனியை உண்டு நெடுங்காலம் வாழ எல்லாத் தகுதிகளும் கொண்டவன் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியே என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அதிகனிடம் சொன்னான்:

“மன்னா, உங்கள் நாட்டின் எல்லைக்கு உட்பட்ட கஞ்சமலையின் உச்சியில் ஒரு நெல்லி மரம் இருக்கிறது....”

காட்டில் அன்று நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அத்தனையும் ஒன்று விடாமல் சொல்லி முடித்தான். நெல்லி மரம் இருக்கும் இடத்தைத் துல்லியமாக அடையாளம் சொல்லி விவரித்தான்.

“மன்னா, நீண்ட காலம் வாழவைக்கும் அருங்கனி என்னைத் தேடி வந்தது. நானும் அதை உண்டு நீண்ட காலம் வாழவே ஆசைப்பட்டேன். ஆனால், உங்களோடு பழகிய பிறகு, என் எண்ணம் முற்றிலுமாக மாறிவிட்டது. ஆம்; அக்கனியை உண்பதற்கு என்னிலும் எவ்வாற்றானும் மிக்க தகுதி படைத்தவர் தாங்கள்தான்! நல்ல இதயம் கொண்டவரும் வள்ளலுமாகிய தாங்கள்தான் அதை அடைய வேண்டும். அதன் மூலம் இந்த உலகம் பயன் பெற வேண்டும்.”

அதிகமான் அவனை நெஞ்சாரத் தழுவிக் கொண்டான். நாத் தழுதழுக்கப் பேசினான்.

“நண்பரே, நீங்கள் நட்பின் உச்ச எல்லைக்கே போய்விட்டீர்கள். இப்பொழுது எனக்குக் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரு வழுதியின் பாடல்— ஓளவை முன்னர்ச் சொன்னது— நினைவுக்கு வருகிறது. அதில் ஒரு பகுதி, ‘...இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும் தமிழர் உண்டலும் இலரே...’ அதில்

அவர் குறிப்பிட்டது, பகிர்ந்து உண்பது பற்றி. ஆனால், நீங்கள் ஒரு படி மேலே போய், முழுமையாகத் தமிழராய் உண்ண வேண்டிய கனியை, எனக்களிக்க முன் வந்துள்ளீர்கள். தன்னலமற்ற உங்கள் புகழ் உலகம் உள்ளளவும் நிலைத்து நிற்கும்.”

“மன்னா, நான் தங்கள் இதயத்தில் மட்டும் நிலைத்திருந்தால் போதும். இந்த நிகழ்ச்சியில் என்னை இப்போதே மறந்துவிட வேண்டும். எக்காலத்தும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எந்தக் காரணத்திற்காகவும் எவரிடத்தும் இந்நிகழ்ச்சியில் என் பெயர் இணைக்கப்படக் கூடாது.”

அறுகை உறுதிபட வேண்டினான்.

சில நாட்கள் சென்று அறுகை அதிகனிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளும்போது, “கனி, கீழே விழா வண்ணம் அடிக்கடி சென்று பார்த்து, சேதமுறாமல் உண்டு, இவ்வையம் பயனூற நீண்ட காலம் நீள் புகழோடு வாழ்வீர்களாக. வாழ்க பல்லாண்டு.” என்று வாழ்த்திவிட்டுப் பறப்பட்டான்.

மலைநாடு

தென்பெண்ணை ஆற்றின் கரையோரமாகவே பயணம் செய்து, மலைநாட்டின் கோநகரான கோவலூரை அறுகை அடைந்தான்.

செல்வம் கொழிக்கும் கோவலூர், தென் பெண்ணை ஆற்றங்கரையின் தென்பால் அமைந்த மலையமாண்களின் அழகிய தலைநகர் அது. அதன் தலைவன் வள்ளல்கள் வரிசையில் வைத்துப் போற்றப்படும் மலையமான் திருமுடிக்காரி, மூவேந்தர்களுக்கும் மற்ற குறுநில மன்னர்களுக்கும், போர்க்காலங்களில் படை உதவி செய்தும், சில நேரங்களில் தானே நேரடியாகப் படை நடத்தியும், பல வெற்றிகளை அவர்களுக்கு ஈட்டித் தந்திருக்கிறான்.

அதற்காக, அம்மன்னர்கள் வழங்கிய மதிப்பரிய பொருட்கள், செல்வங்கள் அளவற்றன, பகை நாட்டில் கோட்டைகள், ஊர்கள் ஆகியவற்றை அழிக்கும்போது, கவர்ந்து வரும் செல்வங்களும் அவன் நாட்டின் செல்வச் செழிப்பிற்குக் காரணம் ஆகும். தன்னை நாடி வந்து பாடி மகிழ்வித்த புலவர்களுக்கும், ஆடி மகிழ்வித்த விறலியர்க்கும் யானை, தேர், புரவி, பொன்னணிகள், முத்து மாலைகள், மணி ஆரங்கள் என வாரி வழங்கியதும் இந்தச் செல்வங்களைத்தாம். வரையாது கொடுக்கும் பெரு வள்ளலான அவனுக்குக் 'காரி' என்ற பெயர்தான் எவ்வளவு சிறப்பாக அமைந்துவிட்டது! இப்படியெல்லாம் எண்ணி வியந்தான் அறுகை.

குன்றுகள் சூழ்ந்த நாடு அது. அஞ்சியின் நாட்டை ஓட்டியுள்ள குன்றுகளில் சில, யாருடையவை என்ற எல்லைச் சிக்கல்களுக்கு இடமளித்து, இருவருக்கும் இடையே அவ்வப்போது போர் எழுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தன.

இதுவே அவர்கள் பகையாளிகளாக தொடர்ந்து இருக்க நேர்ந்தமைக்கு மூல காரணம் ஆயிற்று. மூவேந்தர்களும் தொண்டைமாளும் அவனோடு நட்பாக இருக்க, அதிகமான் மட்டும் அவனை வெறுத்தது வேதனைக்கு உரியது.

“கூலிக்குப் படை கொடுத்து வாழும் குறுநில மன்னன் காரி, எனக்கு இணையானவனா?” என அதிகன் அவனை ஏளனமாகப் பேசுவான்.

கலைஞன் என்ற முறையில் அறுகை காரியை வெகு எளிதாகச் சந்திக்க முடிந்தது. விரைவிலேயே நட்புக் கொண்டு நெருங்கிப் பழகினார். அதிகமான் பற்றிய பேச்சும் இடையே எழுந்தது.

“இருவரும் பகைமையை மறந்து நண்பர்களாக மாறக்கூடாதா?”

அறுகை ஆதங்கத்தோடு கேட்டான்.

“என்னை அவன் ‘கூலி மன்னன்’ என்று ஏளனம் செய்தும் பழித்தும் பேசி வருகிறான். அவனிடம் நான் பணிய வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறான். என் நாட்டின் பகுதியான மலையை அவனுடையது என்பதோடு, அதை அவனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்கிறான். என்னைப் பணிய வைக்கக் கனவு காண்கிறான். இந்தக் காரி நல்லவர்க்கு மெல்லிய தூறல் மழை; ஆனால், பகைவர்க்கு இடிமுழக்கத்துடன் கொட்டுகின்ற பேய் மழை. அவனுடைய தகடுரை அழிக்காமல் விடமாட்டேன்.”

இடியெனச் சீறினான் காரி.

அவனை அமைதிப்படுத்த, “மன்னவா, சினம் காக்க. நாம் வேறெதுவும் பேசுவோம்.” என்றான் அறுகை. தன் குதிரையோடு அன்புடன் பழகுவதையும் அதனுடன் ஒரு குழந்தையைப்போல் கொஞ்சிப் பேசுவதையும் கண்ட காரி, அதைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தான்.

“நண்பரே, உங்கள் குதிரை உங்களோடு ஒரு தம்பியைப்போலவும், செல்ல குழந்தை போலவும் பழகுவது எனக்கு விந்தையாய் இருக்கிறது.”

“அதைவிட விந்தையொன்று கூறுகிறேன். இந்தப் புரவியின் பெயர் கூட தங்களின் பெயர்தான். ஆம், இதன் பெயர் ‘காரி’தான்.”

“அஃதெப்படி?”

முன்னால் நடந்தவற்றை நிரல்படக் கூறிக் கொண்டு வரும்போது, பெயர் ஒற்றுமை காரணமாக ஓரியைப் பற்றியும் அவனது வில்லாண்மை பற்றியும் அவனது குதிரையின் பெயரும் ஓரி என்பதையும் சொன்னான். ஆர்வ மிகுதியால், கொல்லிப்பாவை பற்றிய மறையுளையும் அதைத் தான் கண்டு பிடித்ததையும் பெருமை பொங்கக் கூறிவிட்டான். ஆனால், அதன் பின்விளைவுகளைப் பற்றி அவர்கள் இருவரும் அன்று உணர்ந்தார்களா? இல்லை.

“அரசே, நானோ நாடு சுற்றும் வேட்கையில் புறப்பட்டவன். இக்குதிரையை மேலும் அலைக்கழிக்க விரும்பவில்லை. அதுமட்டுமின்றி, உங்களோடு பழகிய பின் உங்கள் பெயரால் இக்குதிரையை அழைக்கத் தயக்கமாய் இருக்கிறது. நீங்கள் விரும்பினால், இந்தப் புரவியை— என் தம்பியை— உங்களிடம் ஒப்படைத்துச் செல்கிறேன். அவனோடு எப்படிப் பழகுவது என்பதை விரிவாகவும் தெளிவாகவும் சொல்லித் தந்துவிடுகிறேன். அவனும் அன்பாகப் பழகுவான். உங்கள் கருத்துக்கேற்ப நடந்து கொள்வான். உங்கள் பெயரை நீங்களே கூவி அழைத்துக் கொள்ளலாம்.” என்று சிரித்தபடி கூறினான்.

எல்லோருக்கும் வாரி வழங்கிய காரி, இந்தப் புரவியைப் பரிசாக ஏற்க முன் வந்தபோது, அறுகை மிகவும் மகிழ்ந்து போனான்.

மேலும் சில நாட்கள் தங்கியிருந்துவிட்டுக் காரி கொடுத்த செல்வங்களுடன் அவன் கொடுத்த இரு புரவிகள் பூட்டிய தேரில், எருமை நாட்டை நோக்கித் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

இனித் தமிழகம் திரும்பி வருவோம்.

காதற்பரிக

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி, கஞ்சமலைக்கு அடிக்கடி தனியாகச் சென்று வரத் தொடங்கினான்.

ஏன்? எதற்கு? அரண்மனையில் உள்ளோர் குழம்பினர்.

ஓய்வு மாளிகையில் ஓளவையோடு தங்கி, அவள் கூறும் பாடல்களைக் கேட்டு, மகிழ்ந்து வந்த நிலைமை மாறி, அவள் எழிலில் மயங்கி, காதலால் கசிந்துருகும் நிலைக்கு ஆளானான் அதிகமான் என்பதைப் பலரும் அறிந்திருந்தனர். காலம் கனிந்து, ஓளவையின் காதலில் உருகி மகிழ்ந்திருந்த அவன், ஓளவையின் குடிலுக்குச் செல்கிறான் என்றே எல்லோரும் நினைத்திருந்தனர். திங்கள் ஒரு முறை என்றது மாறி, முழுநிலா, இருள்நிலா எனக் குறைந்து, இரு திங்கள்கள் முடிந்ததும், தொடர்ந்து அங்கேயே தங்கிவிட்டான். ஆனாலும் அவன் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை கஞ்ச மலைக்குச் சென்று வரத் தவறவில்லை.

அறுகை குறிப்பிட்ட நெல்லிக்கனி, கனியும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. அந்த மரத்தின் கொம்பில் வெகு திறமையுடன் ஏறி, அக்கனி கீழே விழுந்துவிடா வண்ணம், ஒரு துகிலினால் தொட்டில் கட்டிவிட்டான். கனி, தானே கீழே விழ வேண்டும்; ஆனால் சிதைந்துவிடக் கூடாது. அறுகை சொன்னதை அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக் கொள்வான் அதிகமான்.

ஏறத்தாழ மூன்று திங்கள்கள் ஓடிவிட்ட நிலையில், இறுதியாகக் கனியின் கோடு அதனைத் துணித்தது. அப்பழம் துணித் தூளியில் விழுந்து காற்றில் ஊஞ்சல் ஆடியது. அதிகமான் அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டான். மரத்தின் மேல் ஏறிப் பழம் சற்றும் சேதமுறா வண்ணம் அந்தத் தூளியைக் கழட்டித் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு வெகு கவனமாகக் கீழே இறங்கினான்.

தூளியிலிருந்து கனியை எடுத்துப் பார்த்தான்.

'இதை உண்டால் நீண்ட காலம் வாழலாம்!' சிலிர்த்தன அவன் உள்ளமும் உடலும்.

'சிறந்த மன்னனாக, அன்புருவான மனிதனாக, மக்கட்கு நன்மை பயப்பவனாக வாழ வேண்டும்; அப்போதுதான், இந்த அருங்கனியை உண்ட பயன் முழுமையாகும். தீய எண்ணங்களை நீக்கி, நல்லின்பங்களையே நாடித் துயக்க வேண்டும். பல தலைமுறைகள் தன்னால் வாழும்; தானும் பல தலைமுறைகளோடு வாழலாம்.' என்று நினைக்க நினைக்க அவன் மனம் விம்மியது; மெய் சிலிர்த்தது.

'தகடூர் கோட்டைக்குச் சென்று, நீராடி, மனம் மற்றும் உடல் தூய்மையுடன், இதை உண்ண வேண்டும். அறுகையே! நீயும் நீழி வாழ்க,' என்று பலவாறாக எண்ணியபடி, ஓய்வு விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தான். களைப்பு உடலில் இருந்தாலும் அதையும் மீறி அவன் உற்சாகமாக இருந்தது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. ஓய்வு விடுதிப் பணியாளரும் ஓளவையும் அவன் முகத்தில் என்றும் காணாத புத்தொளி வீசக் கண்டு, அவனை வியந்து நோக்கினார்.

நெல்லிக் கனியை நன்றாகக் கழுவி, ஒரு பேழையில் வைத்துவிட்டுக் குடிலின் பின்புறமிருந்த ஓடையில் நீராடச் சென்றான். குளிர்ந்த நீரில் இறங்கி நீராடிக் கொண்டிருக்கும் போது அவன் மனதில் புதிய எண்ணங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

'தகடூர் சென்றுதான் கனியை உண்ண வேண்டுமா? நன்கு நீராடிய பிறகு, மனத்தைப் பக்குவப் படுத்திக் கொண்டு, இங்கேயே உண்டு விடலாமே! இந்த மனம் ஏன்தான் இப்படி அவசரப்படுகிறதோ? நிலை தடுமாறி ஏன் இப்படி அலை பாய்கிறதோ? பக்குவப்படாத மனம் அப்படித்தான் அலையும் போலும்.'

உடை மாற்றிக்கொண்டு வந்தவனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியோடு தடுமாற்றமும் தோன்றியது.

"மன்னா! ஏதாவது மனக் குழப்பமா?" ஓளவை கேட்டாள்.

"உம்....."

ஓளவை ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு இருந்தாள். ஆனால், அதிகன் செவிகளில் எதுவும் ஏறவில்லை. அவன் மனதில் திடீரென்று ஓர் அதிர்ச்சி! அவன் ஓளவையை ஆழமாகப் பார்த்தான். அதில் அவனது உள்ளக் காதலையும் மீறி ஓர் ஆழ்மனப் பற்றும் தீவிர பக்தியும் ஒளிர்ந்தன. ஏனோ அந்த நேரம் ஓளவையின் நற்றமிழின் மீது கொண்ட பற்றும் பக்தியுமே யாவற்றையும் மீறி முந்துற்றது.

நெஞ்சில் பக்தி சூழ்ந்த அந்த அளவிலேயே, ஆசை அவன் மனதை விட்டு அகன்றது. தெளிவான, உறுதியான முடிவொன்றை எட்டினான். உள்ளே சென்று பேழையிலிருந்த கனியை எடுத்து வந்தான்.

"ஓளவையே! நான் காட்டுக்குப் போனபோது, இந்தக் கருநெல்லிக் கனியைப் பார்த்தேன். அதன் வடிவம் என்னை ஈர்க்கவே, பறித்து எடுத்து வந்தேன். இதோ, இதை உண்."

அவன் உள்ளங் கையில் பளபளத்தது அந்த பருத்த கருத்த நெல்லிக்கனி.

ஓளவையும் அதை வாங்கி மெல்லக் கடித்துச் சுவைத்துத் தின்றாள். உண்டு முடித்தாள்; உள்ளிருந்த சிறு விதையை எறிந்தாள்.

“எப்படி இருந்தது?” ஆவலோடு கேட்டான் அதிகன்.

“உம்... சற்றுப் புளிப்பு. துவர்ப்பை இனிப்பு அடக்கியதா? அன்றி, இனிப்பைத் துவர்ப்பு அடக்கியதா? எதுவென்று உணரமுடியாத சமமான சுவை. இயற்கையின் உவர்ப்பு அதில் அவசியம் இருக்கும். ஆயினும், கசப்பும் கார்ப்பும் அதில் இல்லை.”

ஓளவையின் பதிலிலும் இலக்கிய வாடை.

அவளுடைய பதிலை அவன் மனம் பதிவு செய்து கொள்ளும் முன்பே, அன்பு மீதுர அவள் கரங்களைப் பற்றி, தன் எதிரில் அமர்த்தி, “ஓளவை! இப்போது நீ உண்ட இந்த நெல்லிக் கனி எளிதாக எங்கும் கிடைக்கக் கூடியதன்று. இது பன்னிரண்டாண்டுக்கு ஒரு முறை, ஒரேயொரு கனி மட்டுமே கொடுக்கும் அபூர்வ வகையாகும். இதை உண்பவர்....”

அறுகை சொல்லிக்கொண்டே போனான். ஓளவை விக்கித்து உணர்ச்சியின் உச்சத்துக்கே போய் அவன் நெஞ்சில் முகம் புதைத்து விம்மினாள். நாத் தழுதழுக்கக் கேட்டாள்,

“இதுதான் நீங்கள் எமக்கு அளிக்கும் காதல் பரிசா? எத்துணை உயர்ந்தது? ஆயினும் நீங்கள் கூறுவதை வைத்துப் பார்த்தால், உம்மினும் நீண்ட காலம் யாம் உயிர் வாழ வேண்டும் போல் இருக்கிறதே, இது சரியா? உம்மைப் பிரிந்து யாம் மட்டும் நெடுங்காலம் வாழ வேண்டுமா? இஃது எமக்குப் பரிசா? இன்றேல் தண்டனையா?”

“ஓளவையே! நீ சரியாகச் சொன்னாய். இது காதல் பரிசுதான். ஆனால் உன்னை விடவும் உன் தமிழ் மீது நான் கொண்ட காதலுக்குத்தான் இந்தப் பரிசு. அரசர்கள், வீரர்கள், மனிதர்கள் வாழலாம்; சிறப்பெய்தலாம்; அவர்களுக்கு நடுகல்

வைக்கப்பெற்றுப் போற்றப்படலாம்; ஆனால், நாளடைவில் அவர்களின் சிறப்பு மறைந்து, வணங்குதல் என்ற வழக்கம் மட்டும்தான் எஞ்சி நிற்கும்.

ஆனால், உன் பாடல்கள் இலக்கியமாகக் காலங் காலமாய் நிலைத்து நின்று உன் புகழையும் சிறப்பையும் கூறாநிற்கும். மேலும் மேலும் நீ இலக்கியப் பாக்கள் இயற்றி, உன்னால் தமிழும் தமிழால் நீயும் உய்ய வேண்டும்; உயர வேண்டும். இதை நீ தண்டனை என்று சொன்னால், அது, தமிழ் வாழத் தேவையான, கிடைத்தற்கரிய, இனிமையான தண்டனைதான். அதை நான் உனக்கு மனமுவந்து கொடுத்திருக்கிறேன்.”

“இதை நீங்கள் ஏன் முதலிலேயே கூறவில்லை?”

நெஞ்சில் சாய்ந்த ஒளவையின் தலையை வருடிக் கொடுத்தவாறு, அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி அவளுக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான்.

தமிழ் உள்ள அளவும், ஒளவையும், அதிகனும், இந்த நெல்லிக் கனியும் காவியமாக வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பார்கள். ஆனால்... அறுகை?

புகார்ச்செல்வன்

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் உள்ளத்தில், அவன் நாட்டின் அருகிலிருந்த வேள்பாரியின் பறம்பு மலையும் வல்வில் ஓரியின் கொல்லி மலையும் வெகு நாட்களாகவே மண்ணாசையை வளர்த்து வந்தன.

தம் முன்னோர்கள் வசம் இருந்த இந்த இரு நாடுகளையும் சேர நாட்டோடு மீண்டும் இணைத்திட பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வேண்டிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டான். தம் முன்னோர்கள் வடிவமைத்து நிறுவிய கொல்லிப் பாவை ஓரியின் வசம் இருப்பதை அவனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. (இரவலர் மெலியாது ஏறும் பொறையன்— உரைசால் உயர்வரைக் கொல்லிக் குடவயின்— நற்-185)

தானே நேரடியாகப் போர் மேற்செல்லாமல், தழ்ச்சியில் வல்லவனான பெருஞ்சேரல், ஓர் அரசியல் காரணத்தை உருவாக்கத் தனக்குத் துணையாக, சோழன் கிள்ளிவளவனையும் பாண்டியன் பழையன் மாறனையும் துணைக்குச் சேர்த்துக் கொண்டான்.

மூவரும் கூடிப் பேசி, பாரி மகளிரைப் பாண்டியனும் சோழனும் மணப்பதென்றும் பறம்பு நாட்டைச் சேரன் ஏற்றுக் கொள்வதென்றும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். அதன்படி, கிள்ளிவளவன் பாரியிடம் பெண் கேட்டுத் தூது அனுப்பப் பாரி அவர்கள் தழ்ச்சியை முன்னதாகவே அறிந்து பெண் தர மறுத்துவிட்டான்.

வேளிர் குலப் பெண்களைப் பெரு வேந்தர்கள் மணப்பது மரபு என்றாலும், அவர்கள் தூழ்ச்சிக்குப் பாரி இரையாக விரும்பவில்லை. சேரார்க்கு உதவிய தன் முன்னோர்க்கு அச்சேரர் வழங்கிய பகுதி பறம்பு மலை; அதை மீண்டும் பெறப் பெருஞ்சேரலின் தூழ்ச்சி இஃது எனபதைப் பாரி நன்கு அறிந்திருந்தான்.

பெண் தர மறுத்தையே காரணமாகக் கொண்டு, போர் அறிவிப்புச் செய்தான் கிள்ளிவளவன். மூவேந்தர்களும் படையுடன் வந்து பறம்புமலைக் கோட்டையை முற்றுகை இட்டனர்.

நாட்கள் நகர்ந்தன; திங்கள்கள் ஓடின; ஆண்டும் முடிந்தது. ஆனால் பாரி, கவலையின்றி உள்ளேயே இருந்தான்.

வெளியிலிருந்து உள்ளே யாரும் வரவில்லை; உள்ளிருந்து யாரும் வெளியே போகவில்லை. ஆய்ந்து தேடி இருந்த இரண்டு சுரங்கப் பாதைகளையும் அடைத்தாகிவிட்டது. அப்படி இருக்க மக்கள் எப்படி உயிர் வாழ்கிறார்கள்? மக்கள் எந்தக் குழப்பமும் இல்லாமல் இருப்பது எப்படி? திகைப்பில் ஆழ்ந்தனர் மூவேந்தர்; சோர்ந்து போயினர் முற்றுகையிட்ட படை வீரர்கள்.

மலைக் கோட்டையின் உள்ளே இருக்கும் மக்களுக்கு அங்கே கிடைக்கும் உணவுப் பொருட்கள் நிச்சயமாகப் போதாது. பட்டினியாக எத்தனை நாட்களுக்குத்தாம் தாக்குப் பிடிப்பார்கள்? வெளியே வருவார்கள்; போரிட்டு வென்றிடலாம் என்று எண்ணியவர்களுக்கு, ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. ஆண்டு முழுவதும் முற்றுகை இட்டிருப்பது, தாக்கும் படைக்கே அலுப்பாகிவிட்டது.

ஆனால் இஃது எப்படி நிகழ்ந்தது?

ஆயிரம் ஆயிரம் கிள்ளைகளை வளர்த்த கபிலரின் தூழ்ச்சியே அது. அக்கிள்ளைகள் ஓவ்வொரு நாளும் இருட்டிய பிறகு, வெளியே பறந்து போவதும், பிறகு திரும்பி வருவதுமாக

இருந்தன. பெருங்கூட்டமாக இன்றி, சிறு சிறு கூட்டமாக நாற்புறமும் பறந்து போவதால், அவை யாருடைய கவனத்தையும் கவரவில்லை. அப்படி யாராவது கூர்ந்து கவனித்திருந்தால் திரும்புகின்ற கிளிகளின் அலகுகளில் நெற்கதிர்களும் மூங்கில் அரிசிக் கதிர்களும் இருந்ததைக் கண்டிருப்பார்கள்.

அவை நாஸ்தோறும் நெற்கதிர்களையும் கூலங்களையும் கொண்டுவந்து, களஞ்சியத்தில் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தன. கபிலர் அக்கிள்ளைகளோடு கொஞ்சிப் பேசிக் கொண்டும் விளையாடிக் கொண்டும் அவற்றுக்குத் தீனி அளித்துக் கொண்டும் மகிழ்ந்திருந்தார்.

கோட்டையின் வெளியே இருந்த மக்கள், அக்கிளிகள் உணவு தானியங்களை எளிதாக எடுத்துச் செல்ல ஏதுவாக, அவற்றை முன்னரே பறித்து வைத்திருந்து, கிளிகள் வந்ததும் அவற்றுக்குக் கொடுத்து, அவை கதிர்களைப் பற்றிச் செல்லும் பாங்கினைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

முற்றுகையிட்ட படை துவண்டது. கபிலர் கோட்டை மதில் மேல் தோன்றி வேந்தர்களை விளித்து, அறிவுரை கூறினார். அவர்கள் நொந்துபோய் நாடு திரும்பினர்.

சில காலம் சென்றபின், மூவரும் மீண்டும் கூடிப் பேசி நேரடிப் போரில் இறங்கினர். கோட்டைக் கதவுகளை தகர்த்தும், மதில் மேல் ஏறியும் படை உள்ளே நுழைந்தது. பாரியும் போர்க் கோலம் பூண்டான். ஆனால் நிகழ்த்து என்ன? போரில் பாரி வீர மரணம் அடைந்தான். பறம்புமலை சேரன் வசமானது.

ஆனால், கபிலரும் பாரி மகளிரும் காணாமற் போயினர். முன்னர்ப் பகைவர்களால் அடைத்து வைக்கப்பட்ட சுரங்கப் பாதையைச் செப்பனிட்டு வைத்திருந்த கபிலர், அதன் வழியே, தப்பி வெளியேறினார். அப்படிப் போகும்போது, தன்னுடன் பாரி மகளிர் அங்கவை, சங்கவை இருவரையும் அழைத்துச் சென்று தனக்கு மிக நட்பான அந்தணர் வீட்டில் கரந்து வாழச் செய்தார்.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை சிறு வயதில் பெரும்பாலும் தன் பாட்டி ஆதிமந்தி தேவியாரோடு பூம்புகாரிலேயே வளர்ந்து வந்திருந்தான். இந்தக் காரணத்தால் அவனுக்குப் 'புகார்ச் செல்வன்' என்றொரு செல்லப் பெயர் வழக்கத்தில் இருந்தது.

ஆதிமந்தி பாட்டி, அவர் தம் தந்தையான கரிகால் சோழனுடைய இளவயது வீர தீரச் செயல்களைப் பற்றியும், அவருடைய முன்னோர் இழந்த நாட்டை எப்படி மீட்டு, தமிழகத்திற்கே பெரு வேந்தரானதையும், வடபுல நாடுகளை வென்று, இமயத்தில் புலிக் கொடி நாட்டியதையும், மேலைக்கடல் நாடுகளையும் கீழைக்கடல் நாடுகளையும் வென்று பாராண்டு, வேந்தர்க்கு எல்லாம் வேந்தராகத் திகழ்ந்ததையும், இன்னும் பல அரிய அரசியல் திறன்களையும் பெருஞ்சேரலுக்குக் கூறிப் பிற்காலத்தில் அவன் வீரத்திலும் அறிவுத் திறத்திலும் சிறந்தவனாகத் திகழக் காரணமானாள்.

பெருஞ்சேரல், வளர்ந்து பெரியவனாகி நாடு திரும்பியதும், நாடு பல சிறுசிறு பகுதிகளாகப் பல்வேறு குறுநில மன்னர்களின் ஆதிக்கத்திலும், வேளினர்கள் ஆளுமையின் கீழும் இருக்கக் கண்டு, அவற்றை மீண்டும் இணைத்து ஒரே நாடாக ஆக்கிட முடிவு செய்தான். அதன் விளைவே முதன்முதலாகப் பாரியின் பறம்பு நாட்டைக் கைப்பற்றியது.

பாரியின் மறைவால் பெரிதும் வேதனையுற்ற கபிலர், நேரே பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தந்தையான செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைச் சந்தித்தார். பாரியின் பறம்பு நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதோடு, பாரியையும் கொன்ற கொடுமையையும் வருத்தத்தோடு எடுத்துக் கூறினார்.

ஆனால், செல்வக் கடுங்கோவோ, "போரிட்டு நாடு பிடித்தல் மன்னர்களின் கடமைகளில் ஒன்று. போரில் வீர மரணம் எய்துதல் வீரர்க்குப் புகழையே தரும். எனவே, யாம் இதில் தலையிட மாட்டோம். ஆயினும், பாரியின் மக்களுக்கு

எந்த இடையூறும் செய்ய வேண்டாம் என்று எம் மகன் என்ற முறையில் அவனுக்கு அறிவுரை கூறுவோம்.” என்றான்.

கபிலர் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் காட்டிய மனித நேயத்தைப் பாராட்டி, அவர் மீது பத்துப் பாடல்கள் பாடி, அவன் அளித்த பரிசுப் பொருட்களைக் கொண்டு அங்கவை, சங்கவை இருவருக்கும் மணம் முடித்து வைக்க உறுதி பூண்டார்.

தான் கொடுத்த வாக்குறுதிக்கு இணங்கச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், தன் நண்பரும் அவைப் புலவருமான மோசிக்கீரனாரிடம் தன் மைந்தனைக் கண்டு, பாரி மகளிர் பால் அவன் நடுநிலையோடு நடந்து கொள்ளுமாறு அறிவுரை நல்கி வருமாறு அனுப்பி வைத்தான்.

முரசுக் கட்டிலில் தழீழ்

மோசிக் கீரனார், முதலில் தலைநகரான கருவூருக்குச் சென்றார். அங்குப் பெருஞ்சேரல் இல்லாததால், அவன் பாசறை இருந்த கொல்லிக் கூற்றத்திற்குச் (கொல்லி மலையினும் இது வேறானது) சென்றார்.

போர்க் கருவிகளுக்கும் போர் முரசிற்கும் செய்ய வேண்டிய சில சடங்குகளைச் செய்ய வேண்டி, முரசைக் கொற்றவைக் கோவிலுக்கு எடுத்துப் போயிருந்தனர். முரசைத் தூய்மைப்படுத்தி, கொற்றவைக்குப் படையலிடும் சடங்கை முடித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கிடையே, பாசறையில் இருந்த முரசுக் கட்டிலைத் தூய்மைப்படுத்தி, சீர் படுத்தி, அதில் நல்ல பட்டு விரிப்புக்கள் போட்டு வைத்திருந்தார்கள்.

அச்சமயம் மோசிக் கீரனார் பாசறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். புலவரைப் பார்த்ததும் காவல் தலைவன் மிகுந்த பணிவு காட்டி, மன்னர் வரச் சற்று நேரம் ஆகும் என்று கூறி, அவரை உள்ளே சென்று அமர வேண்டினான்.

வெளியிலிருந்து கடும் வெய்யிலில் வந்ததால், உள்ளே நுழைந்ததும் இருட்டாகத் தோன்றியது. உள்ளிருக்கும் சொற்ப வெளிச்சத்திற்குப் பழக்கம் ஏற்படக் கண்கள் சில நேரம் எடுத்துக் கொள்வது இயல்புதானே! அங்கிருந்த கட்டிலில்

அமர்ந்தார். களைப்பு மேலிடச் சற்றுச் சாய்ந்தார். உறக்கம் தன்னை ஆட்கொள்வதை அறியாமலேயே ஆழ்ந்த உறக்கத்திற்கு அடிமையானார்.

தாரை தப்பட்டைகள் அதிர, கொம்பு வாத்தியங்கள் முழங்க, முரசை ஓர் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிவிகையில் வைத்துச் சுமந்து வந்தார்கள். பாசறைக்குள் மன்னன் முன்னே போகச் சிவிகையைப் பின்னே தூக்கிச் சென்றார்கள்.

உள்ளே, அந்த முரசுக் கட்டிலில் பெருஞ்சேரல் கண்ட காட்சி! சற்றே வெளிச்சம் புகாத நிலையிலும், முரசு கட்டிலில் யாரோ படுத்திருப்பது தெரிந்தது. எவரும் உட்காரவும் அஞ்சும் முரசுக் கட்டிலில் யாரோ ஒருவன் படுத்து உறங்குவதா? சினம் தலைக்கேற, பார்வையைக் கோபம் மறைக்க, தன் உடைவாளை உருவினான் பெருஞ்சேரல்.

காவல் தலைவன் அப்போதுதான் நிலைமையை உணர்ந்தான். புலவர் மோசிக் கீரனார் உள்ளே வந்து இந்தக் கட்டிலிலா படுத்துவிட்டார்? எத்தகையதொரு இழுக்கு இது? ஆனாலும், அதைக் கவனியாதது தனது குற்றம் என்பதனையும் உணர்ந்தான். விபரீதம் ஏதும் நிகழ்ந்திடுமுன்,

“மன்னவா! அவர் புலவர் மோசிக் கீரனார்; தங்கள் தந்தையின் நண்பர்.” என்று உரக்கக் கூறினான்.

இரும்பொறை தன் உணர்வு பெற்றான்.

“யார்? புலவர் மோசிக் கீரனாரா? என் சிறந்த ஆசிரியர்களுள் ஒருவராயிற்றே! என் தந்தையின் நண்பர் அன்றோ? இவரையா வெட்டத் துணிந்தேன்? அது தமிழையே அழிப்பது போன்றதன்றோ?”

உடைவாளை உறையில் இட்டான். தன்னருகே தனக்குச் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்த பணியாளிடமிருந்து,

மயிற்பீலிகளால் ஆன சாமரத்தை வாங்கினான். யாரும் மேலும் ஓசை செய்ய வேண்டாம் என்று குறிப்பால் உணர்த்தினான். புலவர் அருகே சென்று, அவருக்குச் சாமரம் வீசத் தொடங்கினான்.

சுற்றிலுமிருந்த வீரர்கள் வியந்து விக்கித்து நின்றனர்.

சாதாரண காற்றுக்கும் நறுமணம் வீசும் காற்றுக்கும் வேறுபாடு அறிந்த நாசி, மோசிக் கீரனாரை உறக்கத்தினின்றும் எழுப்பியது. மற்ற பேரோலிகளால் கலைக்க முடியாத உறக்கத்தை அந்த இனிய மணம் கலைத்து விட்டது.

மோசிக் கீரனார் கண் விழித்தார்; அங்கே அவர் கண்ட காட்சி....!

“ஐயோ! மன்னா! இஃதென்ன கொடுமை? நீங்களா எனக்கு விசிறுவது?”

துணுக்குற்று நாத்தமுதழுக்கக் கூறினார்.

“புலவர் பெரும, தாங்கள் எனக்கு ஆசிரியர்; எனக்குத் தந்தையைப் போன்றவர். தமிழை மதிக்கும் நான், தமிழ்ப் புலவராகிய தங்களை மதிக்க வேண்டாமா? இப்பணியை எனக்குக் கிடைத்த நற்பேறாகக் கருதுகிறேன்.”

அருகிலிருந்த காவலன், “புலவர் பெருமானே! தவறு என்னுடையதுதான். தாங்கள் முரசுக்கட்டிலில் படுத்ததை நான் பார்க்கவில்லை. வேந்தே! இந்த விபரீதம் என் கவனக் குறைவால்தான் நிகழ்ந்தது. என்னை மன்னியுங்கள்.” என்று இரந்து கூறினான்.

“ஆடலானாரே, நீங்கள் தவறு செய்தது என்னவோ உண்மைதான். அஃதே எனக்கு என் ஆசிரியருக்குப் பணிவிடை செய்யவும் தமிழ் பால் எனக்கிருக்கும் பற்றை வெளிப்படுத்தவும் நல்ல வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததால் அதை ‘நல்ல’ தவறு என்று ஏற்று மகிழ்கிறேன்.”

மோசிக் கீரனார் அதிர்ந்து போனார்,

“என்ன, என்ன? நான் முரசுக் கட்டிலிலா உறங்கினேன்? அது கொலைக் குற்றத்தினும் பெரிய குற்றமாயிற்றே! மரணம் ஒன்றுதானே அதற்குத் தண்டனை? மாறாக என்னை ஏற்றிப் புகழ்கிறீர்களே!

தண்டனைக்கு உள்ளாக வேண்டிய எனக்கு, நறுமண மயிற்பீலிச் சாமரத்தால் விசிறுகிறீர்களே. என்னே என் இன்பத் தமிழின் பெருமை! சேரா! நீ மிக மிக உயர்ந்துவிட்டாய். நீயும் உன் தமிழ்ப் பற்றும் ஞாலம் உள்ளளவும் நிலைத்து நிற்கும்; உன் புகழ் உலகத்தாரால் என்றும் பாராட்டப்பாடும்.”

உள்ளார மோசிக் கீரனார் வாழ்த்திப் பாராட்ட, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து மகிழ்ந்தான் பெருஞ்சேரல்.

பின்னர், கீரனார் தான் வந்த நோக்கம் பற்றிச் சொல்ல, “தந்தையின் சொல்லை ஆணையாக ஏற்கிறேன். பாரியின் மக்களை நான் எந்த இடையூறுக்கும் உட்படுத்த மாட்டேன். நடுநிலையாகவே இருந்து விடுவேன்.” என்று உறுதி அளித்தான்.

அந்த வாக்குறுதியின் அடிப்படையில்தான் பிற்காலத்தில், அவனது நண்பன் காரி, பாரி மகளிர் இருவரையும் தன் மகன்களுக்கு மணமுடித்து வைத்துக் கபிலரின் கடமையை நிறைவேற்றக் காரணமானான்.

தமிழுக்கு இத்தனை உயர்வளித்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை, அரிசில் கிழார் பத்துப் பாடல்கள் பாடிச் சிறப்பித்து அவரும் சிறப்பெய்தினார்.

பெருஞ்சேரல், தமிழையும் புலவர்களையும் போற்றி ஆதரித்தான் என்றால், அவனது இளவல் பெருங்கடுங்கோ சங்கப் புலவர்களுள் சிறப்பானவனாகக் கருதப்பட்டவன். பாலைத் திணையைப் பாடுவதில் வல்லவனான அவனைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்றே புகழ்ந்து போற்றினார். அவனுடைய புலமை வாழ்க்கையை நாம் அவசியம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இருபெரும் புலவர்கள்

பொதுவாகப் புரவலன்-புலவர் இணைந்து புகழ் பெறுவது சங்க காலத்தில் காணப்படும் நிலைமையாக இருந்து வந்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் ஆசிரியன் மாணவி என்ற கோட்பாட்டில், இரு பெரும் புலவர்கள் புகழ் எய்தியதும் இச்சங்க காலத்தில்தான்.

சேர நாட்டின் கடலோரத்தில் பாயல் மலைப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர் வீர மறவர் குலத்தில் பிறந்த புல்லன் கீரனார். துணைத் தளபதியாய்ப் பணியாற்றிவிட்டு இளைஞர்களுக்கு வழிவிட்டு ஓய்வில் இருந்தார். அவருடைய மகள் நச்செள்ளை. சிறுவயதிலேயே நன்கு தமிழ்ப் பயின்று பாடல் புனையும் திறமையும் பெற்றிருந்தாள். அவளது தமிழறிவை மேலும் வளர்க்க நல்லாசிரியர் ஒருவரிடம் அவளை ஒப்படைக்கத் தந்தை ஆவல் கொண்டார்.

பல போர்களில் ஈடுபட்டுப் பெரும்புகழ் பெற்ற புல்லன் கீரன், சேரமான்களில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த விறல்வஞ்சி மன்னன் பெருங்கடுங்கோவை நன்கு அறிந்தவன் ஆகையால், அவனிடம் தன் மகள் நச்செள்ளை ஆழ்ந்த தமிழறிவு பெற்றிடவும் மற்ற சீரிய கல்வியைக் கற்றிடவும் அவளை நாடி தன் மகளை அழைத்துச் சென்றான். தன்னைப் பற்றிய விபரங்களை அரண்மனைக் காவலனிடம் கூறி, மன்னனைக் காண அனுமதி பெற்று வரச் சொல்லிவிட்டுக் காத்திருந்தார்கள்.

வாயிலருகே அமர்ந்து காத்திருந்த அவர்கள் செவிகளில் இனிய யாழிசை ஒலி கேட்டது. திறமை மிகுந்த யாழிசை விற்பன்னர்களால் மட்டுமே மீட்டப்படும் பண் அது.

செவி மடுத்த இருவரும் மெய் மறந்து அவ்விசை வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் போயினர். இசை ஒலி நின்ற பிறகுங்கூட சிலை போல அமர்ந்திருந்தனர். வாயிற் காவலன் வந்து அழைத்தபோதுதான் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பினர்.

“பெரியீர், மன்னர் உங்களை வரச் சொன்னார்.”

பணிவுடன் கூறியவன், அவர்கள் உள்ளே செல்ல வழி காட்டியபடி முன்னால் சென்றான். எதிரே பெருங்கடுங்கோ புல்லன் கீரனாரைக் கண்டு வணங்கி,

“என் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் புல்லன் கீரனார் அவர்களே, வருக, வருக. என் மாளிகையின் உள்ளே வர, நீங்கள் அனுமதி பெறத் தேவையே இல்லை. நேரே உள்ளே வரலாம்; வந்திருக்க வேண்டும். உங்களைக் காக்க வைத்த பிழையைச் செய்ய நேர்ந்து விட்டதே. மன்னிக்கவும்.” என்று வரவேற்றான்.

சுற்றுமுற்றும் யாரையோ, எதையோ தேடும் முகக் குறிப்பை நச்செள்ளையின் முகத்தில் கண்ட மன்னன், “குழந்தாய், என்ன தேடுகிறாய்” என்று கேட்டான்.

“மன்னிக்க வேண்டும் மன்னவா. இவள் என் ஒரே மகள்; பெயர் நச்செள்ளை” என்று கூற, நச்செள்ளை மன்னனை வணங்கினாள்.

“பணிவான வணக்கங்கள், பாராளும் வேந்தே. உயிரையும் உள்ளத்தையும் கட்டிப்போட்ட இனிய யாழிசை இங்கிருந்துதான் வந்தது; அதைத்தான் தேடுகிறேன். அந்த மயக்கத்தில் மன்னரை...”

“குழந்தாய், யாழ் மீட்டியது யாமே. அவ்வளவு சிறப்பாக இருந்ததா? பாராட்டுக்கு மிக்க நன்றி. என் இசையை நுகர்ந்து போற்றும் நீ வாழ்க. புல்லன் கீரனாரே, நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு எம்மைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறீர்கள். நோக்கம் ஏதும் உண்டா? கூறலாமா?”

“என் மகள் நச்செள்ளையைத் தாங்கள் மாணவியாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவளுக்கு முறையான இலக்கிய இலக்கணங்கள் கற்பிக்க வேண்டும்.”

“ஓ! இசை மட்டுமின்றி, இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவரா உங்கள் மகள்? நன்று, நன்று. செள்ளை, எங்கே எம் மனம் மகிழ்ப் புறப்பாடல் ஒன்று பாடு கேட்போம்.”

வீரமும் புலமையும் ஒருங்கே பெற்றிருந்த மன்னர்கள் அந்தக் கால கட்டத்தில் சிலர் இருந்தனர். பெருங்கடுங்கோ பாலைத் திணைப் பாட்டுகளைப் பாடுவதில் தனித் திறமை பெற்றிருந்தான். அவன் பாடிய பாடல்கள் அனைத்தும் இயல்பாகவே பாலைத் திணையில் அமைந்து விட்டன.

நச்செள்ளை பாடிய புறப் பாடலைக் (புறம்-278) கேட்டு, மகிழ்ந்து, “வீரத்தாய்க்கு இலக்கணம் ஈதென்று பாடிய இள நங்கையே, தமிழ் நாடு உள்ளளவும் தமிழ் இலக்கியம் உள்ளளவும் உனக்கெனத் தனி இடம் ஒன்று உண்டு. இஃது உறுதி. யாம் உன்னை எம் மாணவியாக ஏற்றுக் கொண்டோம். புல்லன் கீரனாரே, எமக்கு ஒரு சிறந்த மாணவியைப் பெற்றுத் தந்தமைக்கு, உங்களுக்குத்தான் நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்,” எனப் பாராட்டி மகிழ்ந்தான் சேரன்.

-0-

அவளது ஆழ்ந்த தமிழ் அறிவைக் கண்டு வியந்து, அவளுக்குத் தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல்களையும் அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த சிறந்த புலவர்கள் பாடி வைத்திருந்த பாடல்களையும் நன்கு கற்பித்தான்.

இதன் ஊடே, அவள் காக்கையை வைத்து, மக்கள் நம்பிக்கையைப் பாடிய பாடலைப் படித்துவிட்டு, அவளை மிகவும் பாராட்டினான்.

“வீட்டின் உள்ளூறையும் புறா, சேவல், பல்லி போன்றவற்றைப் பற்றியும், வெளியில் உறையும் நாரை அன்னம்

போன்றவற்றையும் பாடி இருக்கும் பலரினும் மாறுபட்டு, நீ காக்கையைப் பற்றிப் பாடியிருப்பது சிறப்பாக அமைந்திருப்பதால், யாம் உன்னைக் 'காக்கைப் பாடினி' என்றே அழைக்கப் போகிறோம்." என்று புகழ்ந்தான்.

"பெரியீர், சேர வேந்தர்களின் இரு பிரிவுகளில் வந்த வேந்தர்களைப் போற்றிப் பெரும் புலவர்கள் பலர் பத்துப் பத்துப் பாடல்கள் பாடிச் சிறப்பித்துள்ளனர். தாங்கள் எம்மை அப்புலவர்கள் வரிசையில் வைத்துப் புகழ்கிறீர்கள். அதற்கு ஏற்ப யாம் விளங்க வேண்டுமானால், தங்கள் மீது யாம் பத்துப் பாடல்கள் பாடி அனுமதி தந்து எம்மைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டுகிறேன்," என்றாள் நச்செள்ளை.

"காக்கைப் பாடினி, நீ உன் ஆசிரியன்பால் காட்டும் அன்பையும் பாசத்தையும் யாம் அறிவோம். ஆனால், எம்மீது நீ புகழ்ந்து பாடத் தேவையில்லை. யாமே பாலைத் திணையில் பல பாடல்கள் எழுதியுள்ளோம். அதன் மூலம் எம் பெயர் நின்று நிலைக்கும். எம்மை எல்லோரும் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்று அழைப்பதையும் நீ அறிவாய்.

எம் தந்தை செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதரைப் பெரும் புலவர் கபிலர் பெருமானும், எம் தமையன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை அரிசில் கிழாரும் பாடிவிட்டனர். இதே போன்று உதியர் வழிச்சேரர்களையும் பாடிவிட்டனர்.

இமயவரம்பர் நெடுஞ்சேரலாதரைக் குமட்டுர் கண்ணனாரும், பல்யானை செல்கெழு குட்டுவரைப் பாலைக் கௌதமனாரும், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலைக் காப்பியாற்றுக்காப்பியரும், தமையன் செங்குட்டுவனைப் பெரும் புலவர் பரணரும் பாடி வைத்திருக்கிறார்கள்.

தம்பி இளங்கோவோ துறவு பூண்டுவிட்டான்; பற்றற்றவன், புகழை விரும்ப மாட்டான். (பிற்காலத்தில், இளங்கோ வேறொரு தூழ்நிலையில் சிலப்பதிகாரம் என்ற பெருங்காப்பியம் ஒன்றைப் பாடி அழியாப் புகழ் அடைந்தான்.) இப்போது எஞ்சி இருப்பது இளைய தம்பி ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரல் ஒருவன்தான்.

அவனைப் பற்றிப் பாடுவதே பொருத்தமானதாகவும் சிறப்பாகவும் இருக்கும். நீ அவனிடம் செல். நீ என் மாணவி என்றறிந்தால் மிகவும் மகிழ்வான். அவன் மீது பத்துப் பாடல்கள் பாடி, அவனையும் என்னையும் மகிழ்விப்பாயாக.”

“நன்று ஆசிரியப் பெருமானே, அவ்வாறே செய்கின்றேன்.”

“இன்னொன்றையும் உன்னிடம் மிகவும் எதிர் பார்க்கிறேன் செள்ளை.”

“அஃதென்ன, பெரியீர்? கூறுங்கள்”

“யாம் உனக்கு இலக்கணம் கற்பிக்குங்கால், தொல்காப்பியமும் அவ்வப்போது செவி வழி அறிந்த அகத்தியமும் சொல்லி வந்தோம். அப்போது, உனக்கு எழும் ஐயங்களைக் கேட்பதோடு, அந்த வினாக்களுக்குச் சரியான விடையும் கூறி, இப்படியும் இருக்கலாகாதா என்று உன் கருத்துக்களைக் கூறியபோது, யாம் வியந்தோம். கால மாற்றங்களுக்கு ஏற்பவும் நீ கொண்ட ஐயங்களை நீக்கும் முறையாகவும், நீயே ஏன் ஒரு யாப்பிலக்கணம் படைக்கக் கூடாது? செய்வாயா?”

“புலவர் வேந்தே! எம் சிற்றறிவைப் புகழ்ந்த தங்கள் பெருந்தன்மைக்கு நான் மிகவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். ஆயினும், பெரியோய்! தொல்காப்பிய இலக்கண நூலுக்குப் பின் ஓர் இலக்கண நூலா? அதையும் நான் இயற்றவா?”

“ஆம், செள்ளை. உன் ஆழ்ந்த அறிவுத்திறன், புலமை இவைபற்றி யாம் நன்கு அறிவோம். நீதான் ஆக்க வேண்டும்; ஆக்குவாய். இஃது உறுதியானது. அதுவும் தொல்காப்பியத்தோடு இணைந்து நிற்கும். அந்த யாப்பிலக்கண நூலுக்கு யாம் இப்போதே பெயர் சூட்டி விடுகிறோம்... ‘காக்கைப் பாடினியம்’

மெய் சிலிர்த்துப் போனாள் நச்செள்ளை.

“கொடுத்திருக்கும் சுமை எம்மைச் சிலிர்க்க வைத்து விட்டது. என்பால் தாங்கள் கொண்ட நம்பிக்கைக்கு ஏற்பத் தங்கள் ஆணையை ஏற்றுத் தங்களின் பேராதரவோடும் வாழ்த்துக்களோடும் எம் அறிவிற்கேற்ப ஓர் இலக்கண நூலை இயற்றித் தங்களின் பொன்னடிகளில் சமர்ப்பிப்பேன்.

எமது முல்லைத்திணைப் பாட்டு, எமது சிறு வயது கற்பணை. அதில் காக்கையை வைத்துப் பாடியதால் (நற்— 210) எம்மைக் ‘காக்கைப் பாடினி’ என்று புனைந்துரைத்தீர்கள். இனி இயற்றப் போகும் யாப்பிலக்கண நூலுக்கும் ‘காக்கைப் பாடினியம்’ என்றும் பெயர் சூட்டிவிட்டீர்கள். தங்களின்பால் எனக்கும் ஒரு வேண்டுகோள் உண்டு, ஆசிரியத் தலைவ.”

“சொல் செள்ளை”

“ஆசிரியச் செம்மலே! தாங்கள் யாண்டும் பர்லைத் திணையிலேயே பாடி வந்திருக்கிறீர்கள், எமக்காக வேறு திணையில் பாட்டொன்று பாடி, எம்மை மகிழ்விக்க வேண்டும். அதுவே எம் நீண்ட நாள் ஆசை.”

“காக்கைப் பாடினியே, என் அருமை மாணவியே! உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற எனக்கு எந்தத் தடையும் இல்லை. ஏதோ தொடர்ந்து இயல்பாகவே பாலைத் திணையில் பாடி இருக்கிறேன் அவ்வளவே. கபிலர் பெருமான் கூட, பெரும்பாலும் குறிஞ்சித்திணையில் பாடியிருந்தாலும், மற்ற திணைகளிலும் பல பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார். நன்று. இதோ மருதத் திணையில் ஒரு பாட்டு;

ஓர்ஊர் வாழினும் சேரி வாரார்
சேரி வரினும் ஆர முயங்கார்
ஏதிலார் கடலைப் போலக்
காணாக் கழிய மன்னே நாண் அட்டு
நல் அறிவு இழந்த காமம்
வில் உமிழ் கணையின் சென்று சேண்படவே—(குறு—231)

என் பாடல்களில் வேற்றுத்திணைப் பாடல் இஃதொன்று மட்டுமே இருக்கும். இஃது ஒன்றே என்றாலும் அதைப் பாடச்

செய்த — என்னைப் பாட வைத்த— பெருமை உன்னையே சாரும். இதற்காகவே தமிழ் இலக்கியம் உன்னைப் போற்றும் ; வாழ்த்தும். நீ, நீடு வாழ்க.”

காக்கைப் பாடினியின் இரண்டு முயற்சிகளும் நிறைவேறினாலும், அவரால் இயற்றப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல் சிதைந்து, ஒரு சில பகுதிகளே தற்போது கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

கோவலூர் எறிதல்

நீண்ட நாள் பகை ஒரு நாள் வெடித்தே விட்டது. ஆம், அதிகமான் பெரும்படையுடன் கோவலூர் நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டான். தென்பெண்ணையாற்றின் வட கரை ஓரமாகவே வன்னிக் குன்றம் வந்தடைந்தான்.

காரியும் போருக்கு அணியமானான். அதிகனின் படைகளைச் சந்திக்கத் தன் படையை இரண்டாகப் பிரித்து, ஒரு பாதியைப் பெண்ணையாற்றின் வடக்குக் கரையில் அணி வகுத்து நிறுத்தியிருந்தான். ஆற்றைக் கடந்தால்தானே தென் கரையிலுள்ள கோட்டையை அடைய முடியும்? மீதிப் படையைத் தென்கரையில் நிறுத்திக் காத்திருந்தான்.

ஆனால், அதிகன் திடீரென்று தன் படைகள் செல்லும் பாதையை மாற்றிக்கொண்டான். துணைத் தளபதி ஒருவன் கூறினான், “மன்னவா, இங்கிருந்து நான்கு கல் தொலைவில் பெண்ணையாறு குறுகலாக இருக்கும். அங்கு நெருங்கி அடர்ந்து வளர்ந்த மூங்கிற்காடு இருக்கிறது. அங்கே ஆற்றின் குறுக்கே, மக்கள் ஆற்றைக் கடக்கக் குறுகிய மூங்கிற் பாலம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் ஒரே சமயத்தில் இருவர் மட்டுந்தான் போக முடியும். அந்தப் பாலத்தை நாம் சற்று விரிவு படுத்திவிடலாம். அப்படிச் செய்துவிட்டால், நம் படைகள் ஒரே நாளில் ஆற்றைக் கடந்துவிடலாம். மூங்கிற்றுறை என்பது அந்த ஊரின் பெயர்.

கோவலூர் அருகில் ஆறு அகன்றிருக்கும்; அதனால் நம் படைகளின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கணித்துக் கோட்டையை நெருங்கவிடாமல் எதிரிப் படைகள் நம்மை அழித்துவிடும். இந்த

வியுக்கத்தை அமைத்து எதிரிகள் நம்மை எதிர் பார்த்திருக்கவும் கூடும். நாம் தென் கரை ஓரமாகச் சென்றால் நேரே கோட்டைக்கே சென்றுவிடலாம். நாம் எளிதில் காரியை மடக்கிவிடலாம். நம் உதவிக்கு வரும் கிள்ளி வளவர், கிழக்கிலிருந்து தாக்கினால் காரி எவ்வளவு வலிமையும் திறமையும் உடையவனாக இருந்தாலும் தோல்வியைத்தான் தழுவுவான்.”

“நன்று, நன்று! சிறந்த திட்டம்; அப்படியே செய்வோம். படைகள் முங்கிற்றுறை பக்கம் திரும்பட்டும்.”

அதிகள் ஆணையிட்டான்.

கிள்ளிவளவனும் தன் தளபதிகளுக்குத் தெளிவாகத் திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்திருந்தான்.

“முன்பொரு சமயம் காரி நமக்கு எதிராக நெடுங்கிள்ளிக்கு உதவி நம்மைத் தோற்கடித்தான். இந்த முறை அவன் தோற்க வேண்டும்; அவனைச் சிறை பிடித்து வந்து என் முன் நிறுத்த வேண்டும். இன்றேல், அவன் போரில் மடிய வேண்டும்.”

ஆற்றை முன்னதாகவே கடந்துவிட்டதால், அதிகள் மேற்கிலிருந்தும், கிள்ளி கிழக்கிலிருந்தும் தாக்கினர். காரி சற்றும் எதிர் பாராதவிதமாகத் தாக்குதல் அமைந்து விட்டதால், மலையமானின் படைகள் நொடிப்பொழுதில் நொறுங்கிப் போயின. மறு கரையிலிருந்த படைப் பிரிவு பயனற்றுப் போனது. தோல்வி உறுதி என்று உணர்ந்த காரி, போர்க் களத்தைவிட்டு மாயமாய் மறைந்து விட்டான்.

கொடுமையைத் தவிர்த்த கோவூர்க்கிழார்

கோட்டையைக் கைப்பற்றிய தகடூர் வீரர்களும், சோழ வீரர்களும் காரியைத் தேடினர். அவன் எங்கும் தென்படவில்லை. சோழ வீரர்கள் காரியின் மனைவியரையும் பத்தும் பன்னிரண்டும் அகவையான அவனது மகன்களையும் பிடித்துக் காழி மாநகரில் சிறை வைத்தனர்.

காரி தப்பிவிட்டான் என்றறிந்ததும் கிள்ளி சினத்தின் உச்சிக்கே போய்விட்டான். காரியைத் தன் மறைவிடத்தை விட்டு வெளியில் வரவழைக்கக் கிள்ளியின் மனதில் திட்டமொன்று உருவானது. அதன்படி, 'இன்றிலிருந்து மூன்றாம் நாள், அச்சிறுவர்களின் தலைகள் யானைக் காலால் இடறப்பட்டுக் கொல்லப்படுவார்கள்' என்று நாடு முழுவதும் பறை சாற்றி அறிவிக்கச் செய்தான்.

மக்களின் உயிர் காக்கக் காரி சரண் அடைவான் என்ற கிள்ளியின் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. எனவே, தான் ஆணையிட்டவாறு அச்சிறார்களைக் கொல்ல, ஏற்பாடுகள் செய்யச் சொல்லிவிட்டான்.

மூன்றாம் நாள், அச்சிறுவர்கள் அழுது துடிதுடிக்க, குழி தோண்டிக் கழுத்துவரை மண்ணில் புதைக்கப்பட்டனர். இந்தக் கொடுமையைத் தடுக்க, பல சான்றோர்கள் கூறிய அறிவுரைகளுக்குக் கிள்ளி செவி சாய்க்கவில்லை.

யானையும் களத்திற்கு வந்துவிட்டது. யானையைக் கண்ட சிறுவர்கள் அழுகையை நிறுத்திவிட்டுக் 'கலகல' வெனச் சிரித்தனர். வேழங்கள் அவர்களுக்கு விளையாட்டுப் பொம்மைகள்தாமே.

அந்நேரம் அங்கு ஓடோடி வந்தவரை மக்கள் மதிப்போடும் மரியாதையோடும் பார்த்தனர். அவர்...கோவூர் கிழார். சான்றோர் வரிசையில் பெரும்புலவர். காரியின் பிள்ளைகளையும், சேய்மையில் வந்து கொண்டிருந்த களிற்றையும் கண்டார். இரக்கமும், பதட்டமும், அதிர்ச்சியும் முகத்தில் தோன்ற அங்குக் கூடிய பொது மக்களையும் கண்டார். கழிவிரக்கம் கொண்டார். சான்றாண்மை மிக்க பெரும் புலவர் அல்லவா? சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கிள்ளிவளவன் அங்குத் தேரில் தேரில் வந்து நின்றான்.

சிறார்களின் நிலை கண்டு நெஞ்சில் ஈரம் சுரக்க, மன்னனின் செயலைக் கண்டிக்க மனதில் வீரம் பொங்க, அவனை இடித்துரைக்கும் நேரம் ஈதெனத் தேர்ந்தார். நேரே கிள்ளியிடம் சென்றார். கிள்ளியும் தேரைவிட்டு இறங்கி வந்து பணிவுடன் அவரை வரவேற்றான்.

“புலவர் பெரும், தாங்களா? இவ்விடத்திலா? நேரே எம் அரண்மனைக்கு வந்திருக்கலாமே! அதை விடுத்து இங்கு வந்தமைக்கு ஏதும் காரணம் உண்டோ?”

“சோழ வேந்தனே! உலகாண்ட கரிகாலனின் பெயரனே! ஒரு புறாவுக்காக மட்டுமன்றிப் பல்லுயிரையும் ஓம்பி, ஓங்கிய புகழ் எய்திய சிபியின் வழி வந்தவனே! நீ கொல்லத் துடிக்கும் அந்தச் சிறார்களைப் பார். முன் பின் பார்த்திராத கூட்டத்தைக் கண்டு அழுதுகொண்டு இருந்தவர்கள், தம்மைக் கொல்வதற்காக வரும் வேழம் என்றறியாமல் அதைப் பார்த்து முகம் மலர்ந்து சிரிக்கும் குழந்தை உள்ளங்களைப் பார்.”

“பெருந்தகையீர்! அவர்கள் என் பகைவன் காரியின் மக்கள். காரி தப்பிவிட்டான். அவனுடைய மக்களை அழித்துப் பழி தீர்க்கப் போகிறேன்.”

“நன்று, நன்று. இவர்களைக் கொன்று நீ பழி தீர்த்துக் கொள்ளலாம்; ஆனால், புகழ் சேர்த்துக் கொள்ள முடியுமா? கரிகாற் சோழன் போரில் பெருஞ்சேரலாதனைக் கொன்றாலும், இந்தச் சிறார்களின் அகவையே இருந்த சேரனின் மக்களை, அழிக்கவில்லையே; மாறாக அவர்களைப் பாதுகாத்து வளர்த்து அவர்களிடமே ஆட்சியை ஒப்படைத்த அந்த அறங்காத்த கரிகாலனின் பெயரன் நீ; நேர்மாறாக நடந்து சோழ குலத்திற்கே இழுக்கு நேரக் காரணமாகலாமா? தூழ்நிலையால் பகைவர் ஆனீர்கள். ஆனால், இச்சிறார்கள் யாருக்குப் பகைவர்? காரியோ, தன் செல்வங்களையெல்லாம் புலவர்க்கும் பாணர்களுக்கும் வறியவர்க்கும் இரவலர்க்கும் வாரி வழங்கும் வள்ளல் அல்லவா? சோழ குலப் பெருமையை நிலைநாட்டிட, நான் கூறும் அறிவுரை கேட்டு, இவர்களை விடுவித்தீடு.”(புறம்-46)

“பெருந்தவப் புலவீர்! உம் அறிவுரையை ஏற்று, அவர்களை இப்போதே விடுவிக்க ஆணையிடுகிறேன். தக்க நேரத்தில் நல்லறத்தை எடுத்தியம்பி எனக்கு வழிகாட்டிய தங்களுக்கு என் நன்றி. எனது வேண்டுகோள் ஒன்றும் உண்டு. தாங்கள் எனது இல்லத்திறகு வந்து தங்கி, என்னைப் பெருமைப் படுத்த வேண்டும்.”

மக்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் விண்ணை முட்டியது.

“வாழ்க சோழ மாமன்னர்!”

“வாழ்க புலவர் கோவூர் கிழார்!”

அரசியல் நட்பு

'குடை நிழலிருந்து குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர், நடை மெலிந்தோருர் நண்ணினும் நண்ணுவர்,' என்ற வாக்கிற்கு இணங்க, வாரி வழங்கிய வள்ளல் திருமுடிக்காரி, கரந்து உறையும் நிலைக்கு ஆளானான். யாருக்கும் ஐயம் வராத வண்ணம் எளிய தொழிலாளி உருவில், பரபரப்புக் காட்டாமல் வெகு இயல்பாகப் பழகி வந்தான்.

இறுதியாகக் கருவூரை அடைந்து பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையிடம் தஞ்சம் புகுந்தான். காரி எத்துணைச் சிறந்த வீரன் என்பதையும் அவனது கொடைத்தன்மை பற்றியும் முன்பே நன்கு அறிந்திருந்த பெருஞ்சேரல், அவனுக்கு அடைக்கலம் தந்ததோடு அவனைத் தன் நண்பனாகவே ஏற்றுக்கொண்டான்.

காரி அங்குத் தங்கியிருந்த காலத்தில், சேரர் படைக்கு மனமுவந்து போர்ப் பயிற்சி அளித்து வந்தான். அவன் போர் முறைகளைக் கண்டு, பெருஞ்சேரல் பெரிதும் வியந்து அவனைப் பாராட்டினான். இத்துணைத் திறமை வாய்க்கப் பெற்ற காரியே தோல்வியைத் தழுவினான் என்றால், அஃது அவனது ஊழ் வினையே என்று உறுதியாக நம்பினான்.

நீண்ட நாட்களாகவே ஆழ்மனத்தில் உறங்கிக் கிடந்த தன் உள்ளக் கிடக்கையை, மெள்ள மெள்ளக் காரியிடம் வெளிப்படுத்தினான்.

“நண்பா காரி, எங்கள் மூதாதையரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து கொல்லி மலையும், அவர்கள் வடிவமைத்து நிறுவிய கொல்லிப் பாவையும் எமக்கு மிக அருகில் இருந்தும், அதை எம்மால் நெருங்க முடியவில்லை. அது காவல் தெய்வமாய் இருந்து, யாரையும் நெருங்கவிடுவதும் இல்லை; மீறி நெருங்க முயன்றோரை மயக்கிக் காம நோய்க்கு ஆளாக்கிக் கொண்டும் விடுகிறதாம்.

இதனால், படைத் தலைவர்களும் வீரர்களும் தெய்வமே காவலுக்கு இருப்பதால், அந்நாட்டின் மேல் போர் மேற்செல்ல அஞ்சுகிறார்கள். எம் நாட்டினர் மட்டும் அன்று; மற்ற நாட்டினரும் அஞ்சவே செய்கின்றனர் என்றால் நிலைமையை நீங்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்.”

எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக் கேட்ட காரியின் சிந்தனை, பின் நோக்கிச் சென்றது. அன்று அறுகை சொன்னது இயல்பாகவே அவன் நினைவிற்கு வந்தது.

“சேரன் கேளாமலேயே கொல்லி மலையை வென்று அவனுக்குத் தருவோம். அவனும் நாம் கேளாமலேயே கோவலூரை மீட்க உதவுவான். அவன் எண்ணம் எதிர்கால நடப்புக்களை எண்ணி ஆய்ந்தது.

“நண்பா, என்ன ஆழ்ந்த சிந்தனை?”

“சேர வேந்தே! நீங்கள் விரும்பிய கொல்லி மலையைக் கைப்பற்றி, நம் நட்புக்குப் பரிசாக உங்களுக்குத் தருவேன்.”

“அவசரப் படாதே நண்பா; அதில் ஆபத்து மிக அதிகம்.”

“நட்புக்காக இதை நான் செய்யாவிடில், நாம் நண்பர்களாய் இருப்பதில் பொருளேதும் இல்லை. நான் போர்ப் பயிற்சி அளித்த படையில் ஒரு சிறு பகுதியை என் பொறுப்பில் தந்தால் போதும்; கொல்லிமலை உங்கள் காலடியில்; இஃது உறுதி. முழுமையாக நம்பி அந்தப் பொறுப்பை என்னிடம் விடுங்கள்.”

மலைமேல் இருந்த அந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க, அறுபதாயிரம் விரர்கள் மட்டும் போதும் என்று காரி கூறியபோது, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வியப்போடு அவனைப் பார்த்தான். ஆனாலும், அவனை மீண்டும் எச்சரித்து, அவன் கேட்டபடி அவன் விரும்பிய படைப் பகுதியை அவன் பொறுப்பில் விடுமாறு ஆணையிட்டான்.

காரி அந்தப் படையையும் மூன்றாகப் பிரித்தான். வல்வில் ஓரியின் படையில் தேர்ந்த வில் வீரர்கள் இருப்பது உறுதி. சிறந்த மூவாயிரம் வில்லாளிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, எதிரிகளின் சீறி வரும் கணைகளை எஃகுக் கேடயங்களால் எதிர்கொண்டு தடுத்திடும் அரணாக நின்றிட அவர்களுக்குக் கடுமையான பயிற்சி அளித்தான்.

எதிரியின் அம்புகள் யாருக்கும் ஊறு ஏற்படுத்தாத வண்ணம், அவர்கள் முன்னேறுவர். பாய்ந்து தாக்கிய கணைகள் அந்த எஃகுக் கேடயத்தைத் துளைக்க முடியாமல் தரையில் விழும். பின்னால், ஈராயிரத்து ஐந்நூறு விரர்கள், தரையில் கிடக்கும் எதிரியின் அம்புகளையே எடுத்துத் தங்கள் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி எதிரிகளைத் தாக்குவர். ஐந்நூறு பேர்கள் மட்டுமே கொண்ட சிறு படை மட்டும் காரியின் நேரடிப் பொறுப்பில் அவனைப் பின் தொடரும். இஃதே அவனுடைய போர்த் திட்டம்.

மலையமான் திருமுடிக்காரி, தன்னோடு வரும் அந்தச் சிறு படைக்கு, போர் மேற்செல்லும் முன் ஒரு விளக்கப் பேருரையே ஆற்றினான்.

“வீரர்களே! நானும் என்னுடன் வரும் ஐந்நூறு பேர்களுந்தாம் படையின் முன்னால் செல்வோம். ஆம், நாம்தாம் கொல்லிப் பாவையை முதன்முதலில் பார்ப்போம்.”

“ஆ! ஆ! அது சக்தி வாய்ந்த காவல் தெய்வமாயிற்றே! இதயத்தைச் சுண்டியிழுக்கும் அதன் சிரிப்பொலி கேட்டு, காமப்

பித்தம் தலைக்கேறி, அச்சிலையின் காலடியிலேயே மாண்டவர் பலர். அந்தத் தெய்வத்தையா நாம் நேருக்கு நேர் சந்திக்கப் போகிறோம்? அப்படிக்கண்ட பின்பு, உயிரோடு மீள்வோமா, மன்னரே?”

ஒரு தளபதி கேட்டான்.

“இந்தக் கேள்விக்கு விளக்கம் தரத்தான் இப்போது இங்கே உங்களைக் கூட்டியிருக்கிறேன். சொல்கிறேன்; கவனமாகக் கேளுங்கள். நீங்கள் சொன்னது போல, கொல்லிப் பாவை சிரித்தால், கேட்பவர் அச்சிலையை நாடிச் செல்வர். பாவையின் அழகையும் பார்த்துவிட்டால், அதன் காலடியிலேயே பித்தாகி வீழ்வார். அதை விட்டு அகலார். நீங்கள் அந்தச் சிரிப்பொலியால் ஈர்க்கப் படக் கூடாது. பாவையின் அழகில் மயங்கிடவும் கூடாது. அதற்கானப் பயிற்சியை நீங்கள் பெற வேண்டும்.”

“அதென்ன பயிற்சி, மன்னவா?”

“முதலில் நான் மட்டும் தனியாகப் பாவை இருக்கும் இடம் நோக்கிச் செல்வேன்.”

“ஆ! நீங்கள் மட்டும் தனியாகவா? கூடாது, கூடாது; எங்களுள் சிலர் உங்களுடன் வருவோம். உங்களுக்கு ஏதும் நேர்ந்துவிட்டால், சேர மன்னருக்கு நாங்கள் பதில் சொல்ல முடியாது.”

“நண்பர்களே! உங்கள் உணர்வுகளை நான் புரிந்து கொண்டேன். ஆனால், நான் தரும் பயிற்சிக்குப் பின், ஒருவர் அன்று, நீங்கள் அத்தனை பேரும் அஞ்சாமல் வருவீர்கள். கொல்லிப் பாவை சிரிப்பதைக் கேட்டால்தானே நீங்கள் அஞ்சுவீர்கள்; பலமிழப்பீர்கள்? நான் முன்னே செல்லவேன். நீங்கள் அனைவரும் மறைவிடத்திலிருந்து, என்னையே கவனித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். என் செயல்களைப் பார்த்து ஐயம் நீங்க, அச்சமும் அகன்றுவிடும்.

என் கை சைகையைக் கண்டு ஐந்நூறு பேரும் ஓடி வந்திட வேண்டும். எப்படி? உங்கள் வாட்களைக் கொண்டு கேடயங்களைத் தட்டிப் பெருத்த ஓசை எழுப்ப வேண்டும். அதே சமயம் எல்லோரும் 'ஆஃகாஃகா' என்று விண்ணை முட்டும் இடியோசைபோல் உரத்த குரல் எழுப்பி இந்தப் பகுதியே பேரிரைச்சலில் மூழ்க வேண்டும். இந்தக் கூட்டமும் கூச்சலும் அனைவரது அச்சத்தையும் போக்கிவிடும். இப்போது தெரிகிறதா வெற்றிப் பாதை?"

வீரர்களுக்குப் புரிந்தது போலத்தான் இருந்தது.

"ஓரியின் எஃகுச் சரங்கள் தமிழகமெங்கும் புகழ் பெற்றவை. ஆனால் அதன் தொழில் நுட்பம் மட்டும் யாரும் அறியாதது. இருபது, இருபத்தைந்து அம்புகளை ஆங்காங்கேயிருந்து சேகரித்தேன். அவற்றை நன்கு ஆய்ந்த பின், அம்மாதிரியான அம்புகளைச் செய்ய நம்மால் இயலாது என்று உணர்ந்தேன். அதுமட்டுமின்றி, அவற்றை நாணில் ஏற்றி, எய்வதற்கும் தனிப் பயிற்சி தேவை என்றும் உணர்ந்தேன்.

மற்ற அம்புகளைக் கையாளுவதுபோல் இதைச் செலுத்தினால், பின்புறம் இறகுக்குப் பதிலாக அமைக்கப் பட்டிருக்கும் எஃகுத் தகடுகள், விரல்களைக் கிழித்துவிடும். ஆதலால், விரல் நுனிகள் கூட துண்டிக்கப் பட்டுவிடக் கூடிய அபாயமும் உண்டு. அந்த அம்புகளைக் கையாளத்தான் இரண்டாவது பிரிவு வீரர்களுக்குக் கடுமையான பயிற்சி கொடுத்திருக்கிறேன்.

முதல் பிரிவினர், எஃகுக் கேடயங்களைத் தாங்கியபடி, இடைவெளியின்றி நெருக்கமாக நீண்ட வரிசையில் முன்னோக்கி நகர்வார்கள். எதிரிகள் எய்யும் அம்புகள் நம் வீரர்களின் கேடயங்களில் பட்டுக் கீழே விழும். பின்னால் வரும் இரண்டாவது பிரிவினர் தேவையானவற்றைச் சேகரித்து, அவற்றைப் பயன்படுத்தி எதிரிகளைத் தாக்குவர். தம் அம்புகளாலேயே தாங்கள் தாக்கப் படுவதை எதிர் பார்க்காத பகைவர்கள் அதிர்ந்து, எதிர் கொள்ளும் முறையும் அறியாமல், தோல்வியைத் தழுவுவர். இஃதே எனது போர்த் திட்டம்."

“அருமையான திட்டம். அற்புதமான திட்டம் வாழ்க மன்னர் காரி”

காரி,பறம்புமலைப் பகுதியில் மிக மிக மறையுளாக, பயிற்சி கொடுத்து வந்தான். படையினருக்கு வன்மையும் மனத்திண்மையும் எதிர் பார்த்த அளவு அமையப் பெற்றுவிட்டார்கள் என்று உறுதி செய்துகொண்ட பிறகே போர் மேற்செல்ல முடிவெடுத்திருந்தான் காரி. ஆண்டுகள் சில ஓடின.

--0--

பாவையை நோக்கி நடந்தான் காரி. சிலை சிரித்தது. சற்றே மயங்கத்தான் செய்தான்.

பல காலம் மேற்கொண்ட பயிற்சியால் விரைவில் மீண்டான். வில்லும் அம்பும் எடுத்து, பாவையை நோக்கி அம்பினை எய்தான். அது சிலையின் காலடியின் அருகே மண்ணில் ‘சரக்’கென தைத்தது. பாவை சிரித்தது. அடுத்தடுத்து ஐந்து அம்புகள் எய்தான்.

இந்தச் சைகையைப் புரிந்து கொண்டு ஐந்நூறு வீரர்களும் ஆயுதங்களைத் தட்டி ஓசை செய்தும், பெருங்குரல் எழுப்பி அந்தப் பகுதியே அதிரும்படி, அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தபடியும் ஓடி வந்தனர். பாவையை வணங்கிவிட்டு அதைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டே இருந்தனர். பாவையின் சிரிப்பை யாரும் கேட்க முடியவில்லை. அது தன் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு ஓய்ந்தது. தன்னைத் தாண்டிப் படைகள் சென்ற பிறகு கொல்லிப் பாவை— காவல் தெய்வம்— வெறும் சிலையாக நின்றுவிட்டது.

காரி கணித்தபடியே எல்லாம் நிகழ்ந்து நிறைவேறின. சிறிய படையாய் இருந்தாலும் ஓரியின் அம்பைப்போல் சீறிப் பாய்ந்து பகைவர்களை அழித்தனர். விற்போரின் விந்தையொன்று அங்கு நிறைவேறியது. ஆம், ஓரியினால் ஆக்கப் பட்ட அம்புகளினால்தான் காரி அவனை வீழ்த்தினான்.

வல்வில் ஓரி வீர மரணம் எய்தினான்.

இதில் வேதனையான செய்தியொன்று உண்டு. போரிட்டவர் இருவரும் மாவீரர்கள். இருவரும் புகழ் பெற்ற வள்ளல்கள். இருவருக்குமிடையே நேரடிப் பகையொன்றும் கிடையாது. இருப்பினும் இருவரும் பொருதனர். அதில் ஒரு வள்ளல்— ஓரி— மாண்டான். எத்துணைக் கொடுமையான நிகழ்ச்சி!

பெருஞ்சேரல் காரியை நெஞ்சாரத் தழுவிக்கொண்டான். ஆனாலும் அவனுடைய பாராட்டுரைகள் காரியின் செவிகளில் ஏறவே இல்லை. காரியின் நெஞ்சம் முழுவதும் அறுகையின் உருவமே பெரிதாக வளர்ந்து நிறைந்து நிலைத்திருந்தது.

“நண்பா! செயற்கரிய செய்த உனக்குக் கைமாறாக உன் கோவலூரை அதிகனிமருந்து மீட்டுத் தருவேன். இப்போது உன் பகைவனான அதிகன் எனக்கும் பகைவனே.”

இதில் பெருஞ்சேரலுக்கு உள் நோக்கம் ஒன்று உண்டு. ஆம்; தகடூர் அவன் வசம் வந்துவிடும் அல்லவா?

இதுதான் அரசியல் நட்போ?!

தகடீர் எறிதல்

பாரியின் பறம்பு மலையையும், ஓரியின் கொல்லி மலையையும் வென்ற பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் அடுத்த இலக்கு, அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் தகடீரும் குதிரை மலையும் கஞ்சமலையுந்தாம். காரி துணையிருக்க அதிகனை எளிதாக வென்றிடலாம் என்று உறுதியாக நம்பியவன், அதற்கேற்பத் தன் திட்டங்களை வகுக்கத் தொடங்கினான்.

ஓரிரு ஆண்டுகள் ஓடின. அந்த இடைப்பட்ட காலங்களில் காரியின் மேற்பார்வையில் ஆயுதங்கள் சீர்படுத்தப் பட்டன; புதிய ஆயுதங்கள் உருவாக்கப்பட்டன; தேர்கள் பழுது பார்க்கப் பட்டன; புரவிகளும் களிறுகளும் கடுமையான பயிற்சிக்கு உட்படுத்தப் பட்டன; வீர மறவர்களும் பல புதுவிதப் போர் முறைகளைக் கற்றார்கள்.

-0-

அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி இதைச் சற்றும் எதிர் பார்க்கவில்லை. பெருஞ்சேரலின் உதவி பெற்றுக் காரிதான் போருக்கு வருவான் என்று ஒற்றர் மூலம் கேள்விப் பட்டிருந்தான். ஆனால், பெருஞ்சேரலே நேரடியாகப் போர் முனைக்கு வருவான் என்று அறிந்ததும் அவன் சற்று திடுக்கிடத்தான் செய்தான்.

அவன் மனம் தளரச் செய்த இன்னொரு செய்தி— கொல்லிப் பாவை காவல் இருப்பதால் யாராலும் நெருங்க முடியாதென்று இதுகாறும் நம்பியிருந்த கொல்லி மலையை, காரி, போருக்குப் போய் வென்றதன்றி ஓரியைக் கொன்றும் வந்திருக்கிறான் என்ற செய்திதான் அது.

இந்தச் செய்திதான், எப்போதுமே போருக்கு அஞ்சாத அஞ்சியின் நெஞ்சுரத்தைச் சற்றே அசைத்து, அவன் மன வல்லிமையைத் தாக்கிவிட்டது. எனினும், போர் மூளப்போவது உறுதி என்ற நிலைமையை முன்பே அறிந்திருந்ததால் படைவலி பெருக்கி, பயிற்சிகள் கொடுத்து, அதிகனும் போருக்கு அணியமாகவே இருந்தான்.

இந்தப் போரைத் தவிர்த்திட எண்ணி ஓளவை, அஞ்சியின் சார்பில் முன்பு தொண்டைமானிடம் தூது சென்றதுபோல் இம்முறை சேரனிடமும் தூது போக அனுமதி கோரினாள்.

அதிகமான் சிரித்தான்.

“மன்னா! ஏன் சிரிகிறீர்கள்?”

“அப்போது, தொண்டைமான் தானாகவே காரிக்கு உதவ முன் வந்தான். நீ சொன்ன நியாயத்தையும் இருவரது படை பலத்தின் ஏற்ற இறக்கங்களையும் புரிந்து கொண்டு போரைக் கைவிட்டான். ஆனால் இன்று? நிலைமையே வேறு. நான் கோவலூரை வென்றபோது, பெருமளவில் வெற்றி விழா கொண்டாடி விட்டீர்கள். அஃதன்றியும், அந்த வெற்றியைப் பரணரால்தான் பாட முடியும் என்றும் ஏற்றிப் புகழ்ந்து விட்டீர்கள். இப்போது காரி, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் நண்பனாகிவிட்டான். யாராலும் நெருங்க முடியாத கொல்லி மலையைத் தானே தனிப் படை நடத்தி வென்று, சேரனிடம் ஒப்படைத்து இருக்கிறான். தன் நாட்டை மீட்டுக் கொடுக்க அவனிடம் உதவி கோரியுள்ளான்.

பெருஞ்சேரல் மட்டுமாக இருந்திருந்தால் கூட, குல ஒற்றுமையைக் கருதி, உன்னுடைய தூதை ஏற்றுப் போரைக் கைவிட முன்வரலாம்; ஆனால், காரி விட்டுவிடுவானா? (உண்மை என்னவெனில், சேரர்களின் சின்னமான பனம்பூ மாலை போன்ற சின்னங்களை அணிந்து அதிகன் தன்னைச் சேர குலத்தவன் என்று காட்டிக் கொள்வதைப் பெருஞ்சேரல் வெறுக்கவே செய்தான். அவன் மீது பகைமை கொள்ள இதுவும் ஒரு காரணம் என்பதை அஞ்சி அறியமாட்டான்.)

கோவலூரை மீட்டுத் தந்தே ஆகவேண்டிய கட்டாயச் சூழ்நிலையில்தான் சேரலன் இருக்கிறான். அது மட்டுமன்று; இரும்பொறைக்குத் தன் நாட்டை விரிவு படுத்த வேண்டும் என்ற பேராசை எப்போதும் உண்டு. ஆகவே, கோவலூரை மீட்டுக் காரிக்குக் கொடுக்கும் அதே நேரம், எம் தகடுரை அவன் கைப்பற்றிக் கொள்ள, இதையே ஏற்புடைய நேரமாகவும் காரணமாகவும் கருதுவான். ஆகவே, தூது போகும் எண்ணத்தை மறந்துவிடு.”

போர் மூண்டுவிட்டது.

நீண்ட கடும் போர் நடந்தது. இருவருமே சளைத்தார் இல்லை. பறவையின் சிறகுகளை வெட்டுவதுபோல் காரியின் படை அதிகனின் துணைப் படைகளை வெட்டிச் சாய்த்தது. இறுதியில் அஞ்சி தோல்வியுறும் நிலையில், போர்க் களத்தில் குற்றுயிர் ஆனான்.

அந்நிலையில் அங்கு இதற்கு முன் யாரும் கண்டிராத காட்சி!! அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி, வாரி வாரி வழங்கிய வள்ளல், பெருஞ்சேரல் முன் மண்டியிட்டுத் தன் இரு கரங்களையும் குவித்து யாசிப்பது போல் இறைஞ்சும் சாயலில் தோன்றினான்.

“பெருஞ்சேரலே! உன்னிடம் முக்கியச் செய்தி ஒன்று சொல்ல வேண்டும்; என் அருகில் வா. உன் காதுகளில் மட்டும் அந்தச் சீரிய செய்தியைச் சொல்கிறேன். என் நாடு இனி உன் வசம் ஆகப் போகிறது. ஆகவே அந்தச் செய்தியை அறிந்து கொள்ளும் உரிமையும் உனக்கிருக்கிறது. சற்றே அருகில் வா”

“நண்பா, அஞ்சி ஏதோ சூழ்ச்சி செய்கிறான். அவன் நடவடிக்கைகளை நான் சந்தேகிக்கிறேன். அவன் அருகில் போகாதே,” என்று காரி தடுத்துவிட்டான்.

“இரும்பொறையே, நான் மண்டியிட்டிருக்கும் இந்நிலையில், என் கை கால்களைச் சங்கிலியால் பிணைத்துக் கட்டிவிட்டு, அருகில் வந்து கேள். நான் இறைஞ்சிக் கேட்கிறேன்.

இது நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டிய மிகமிக முக்கியமான செய்தி.”

“அஞ்சியே! நான் போரில் பகைவனுக்கு அருள்வது மரணத்தை மட்டுந்தான். உன் நாடகத்தை நிறுத்திக் கொள். எழுந்திரு; வீச வாளை.”

“அதுதான் உன் விருப்பமானால் அஞ்சி அஞ்சாமல் போரிடுவான். போருக்கும் மரணத்திற்கும் அஞ்சி என்றும் அஞ்சியவனில்லை.” என்று சொல்லியபடி வீறு கொண்டு எழுந்தவன் வாட்போரில் ஈடுபட்டான்.

அணையப் போகும் விளக்குப்போல், அதிகன் முகத்தில் பேரொளி வீசியது. அந்தோ! பெருஞ்சேரலின் வாள் அவன் இதயத்தை ஊடுறுவியது. அவன் மல்லாந்து சாய்ந்தான். அவன் உதடுகள் முணுமுணுத்தன, “கஞ்சமலைக் கனி...கஞ்சமலைக் கனி...” அவன் ஆவி பிரிந்தது.

ஆவேசத்தின் உச்சத்தில் இருந்தாலும், அஞ்சி உதிர்ந்த அந்தச் சொற்கள், பெருஞ்சேரலின் செவிகளில் தெளிவாக விழுந்தன. ஆனால், அதன் பொருளை உணரும் நிலையில் அவன் இல்லை; அதனால் அதைப் பொருட் படுத்தச் செய்தான் இல்லை. தகடூர் வெற்றியைக் கொண்டாடினான்; தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் ஆனான்.

ஆற்றொணாத் துயரத்தில் நெஞ்சே வெடித்து விடுவது போல் அரற்றினான் ஓளவை! கேட்போர் கல் நெஞ்சமும் கரைந்துருகும் வண்ணம் ஓளவையின் நெஞ்சக் குமுறல் ஒரு இரங்கற்பாவாக வெளிப்பட்டது. காதல் வாழ்விற்கோர் எடுத்துக் காட்டாய்ச் சங்க காலத்தில் யாரையும் குறிப்பிட வேண்டுமானால், அஃது அதிகன்— ஓளவை காதலாகத்தான் இருக்க முடியும். காதல் கனிந்து கூடி வாழ்ந்தும் அது நிலைக்காமல் போனது இவர்களது காதல் வாழ்க்கைதான். அகப்பொருள் இலக்கணப்படி, அகப்பாடலில் தலைவன் தலைவியர் பெயர்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதால் புறப்பொருள் இலக்கணத்தின் வரம்பிற்குட்பட்டு,

அவர்களுடைய அன்புநிறை காதலை புறப்பாடலிலேயே வெளிப்படுத்திவிட்டார்.

“நரந்தம் நாறும் தன் கையால்

புலவு நாறும் எந்தலை தைவருமன்னே”—(புறம்)

இந்த எல்லையில் ஆழ்ந்த அன்பு, நட்பு இவற்றைப் புறப் பாடலில் காட்டினால் போதும் என்று எண்ணி இருப்பார் போலும்.

ஆதிமந்தியார் காதலைச் சான்றாகக் காட்டித் தம் காதல் அத்தகைத்து என்று வெள்ளிவீதியார் பாடி வைத்தது போல, வெள்ளி வீதியாரைச் சான்றாகக் காட்டி ஒளவை தம் காதலை அகத்தில் பாடியிருக்கிறார்.

பெருவள்ளலும் மாவீரனுமான அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி மாண்டுவிட்டான்.

அதிகனின் உடல் சந்தனக் கட்டைகள் அடுக்கப் பட்டு அதன் மேல் வைக்கப்பட்டது. அவனுடைய மனைவியர் அழுது அரற்றியபடி சுற்றி வந்த காட்சி, கல் மனதையும் கரைய வைப்பதாய் இருந்தது. வரையாது வழங்கிய வள்ளலிடம் பயன் பெற்றோர் தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு, 'என்று காண்போம் இனி இந்த வள்ளலை' என்று புரண்டு அழுதனர். பெருஞ்சேரல் அவன் உடலுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டு நின்று கொண்டிருந்தான்

ஒளவையும் அவன் சிதையைச் சுற்றி வந்தார். சோகத்தில் பாட்டு எழுந்தது. பாடிக்கொண்டே சுற்றி வந்தார். பெருஞ்சேரல் இருந்த பக்கம் வந்தபோது, அவருடைய பாட்டின் சில வரிகள் தெளிவாக அவன் காதில் விழுந்தன. அதிலும் ஒரு 'கனி' இருந்தது. அவனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலப்

பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது

ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்

சாதல் நீங்க எமக்கீந் தணையே” (புறம்—91)

அஞ்சி மண்டியிட்டுக் கொஞ்சி யாசித்த காட்சி அவன் கண் முன் வந்தது. அவன் கைகளைக் குவித்தது, வாங்குதற்கன்று; வார்ப்பதற்குத்தான் என்று விளங்கியது. 'வள்ளல் வள்ளலாகவே மாண்டான். ஆனால், கொள்ள வேண்டிய நான்தான் வறியவனானேனோ?"

அதிகமான் நினைத்துச் சொன்ன கனி எது? ஒருவாறாக, கஞ்சமலைக் கனி என்னவென்று கண்டு கொண்டான். ஆம். கஞ்சமலையில் இரும்புக் கனிமங்கள் தாம் நிறைந்திருந்தன. அவற்றை வெட்டி, உருக்கி, ஆயுதங்கள், வாகனங்கள், பாத்திரங்கள் எனப் பலபடியாகப் பயன்படுத்தினார்கள். அதுவும் கூட அதிகமான் அளித்தப் பிச்சை தானே.

-0-

அந்தணர் ஒருவர் வீட்டில் வளர்ந்த அங்கவையும் சங்கவையும் பருவம் எய்திய பின்னர்க் கபிலர் அவர்களுக்கு மணமுடிக்க முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். தம் சொல் கேட்பார்கள் என்ற எண்ணத்தில் வேளிர்கள் இருவரை அணுகினார். ஒருவன் இருங்கோவேள், இன்னொருவன் விச்சிக்கோ. ஆனால், அவர்களோ பெருஞ்சேரல் ஏற்ற நடுநிலையை அறிந்தும், மற்ற பேரரசர்களைப் பகைத்துக் கொள்ள அஞ்சி, கபிலரின் கோரிக்கையைத் தட்டிக் கழித்து விட்டனர். சினமுற்ற கபிலர், அவர்களை வசைபாடி நீங்கினார். மற்றும் பலரையும் நாடினார்; ஆனால், அவரது எண்ணம் ஈடேறவில்லை. மனம் சோர்ந்து வாடினார்.

இறுதியாக, பெருஞ்சேரலின் நண்பனான கோவலூர் மன்னன் காரியைச் சந்தித்துத் தன் கோரிக்கையைச் சொல்ல, அவன் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டான். அவ்விரு மகளிரையும், தன் மகன்களுக்குக் கபிலர் விரும்பிய வண்ணம் சிறப்பாக வதுவை முடித்து வைத்தான்.

தன் நண்பன் பாரியின் கடமையை முடித்து வைத்து மகிழ்ந்த கபிலர், தன் வாழ்க்கையையும் முடித்துக் கொள்ள முடிவெடுத்தார். காரி எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தும் வேண்டியும் கேளாமல், தென்பெண்ணையாற்றின் நடுவே இருந்த ஒரு

பாறையில் அமர்ந்து வடக்கிருக்கத் தொடங்கிவிட்டார். 'பாரி இறந்தவுடன், நானும் உயிர் துறந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், ஆதரவற்ற பாரியின் மக்களுக்கு அவன் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை முடிப்பதற்காக வாழ முடிவு செய்து உயிர்விடும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டேன். இப்போது அப்பணி முடிந்துவிட்டது. என் நண்பன் இல்லாத உலகில் இனியும் என்னால் வாழ முடியாது. மன்னா, என்னைத் தடுக்க வேண்டாம் நான் வருகிறேன்."

ஆற்றின் நடுவே இருந்த குன்றின் மேல் தவநிலையில் அமர்ந்துவிட்டார். அவர் தவத்தினைக் காண பெண்ணை ஆற்றங் கரையின் இரு மருங்கிலும் மக்கள் கூடி, வருந்தியபடி, பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அங்கவை, சங்கவை இருவரும் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக நெஞ்சருகி அழுதபடி நின்றிருந்தனர்.

இவற்றை எல்லாம் காணப் பொறாத பெண்ணை நதி, பொங்கி எழுந்து பெருவெள்ளமாகக் கரை புரண்டு ஓடியது. கணத்துக்குக் கணம் நீர் மட்டம் உயர்ந்து கொண்டே இருந்தது. முதலில் பாறை மறைந்தது. சிறிது நேரத்தில் புலவர் கபிலரைப் பெண்ணை நதி வாரி அணைத்துக்கொண்டது.

"ஓ" என மக்கள் அலறினர்.

நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளம் மெள்ள மெள்ள வடியத் தொடங்கியது. அங்கே...?

கபிலர் அமர்ந்திருந்த பாறை மட்டும் இருந்தது; கபிலரைக் காணவில்லை. (இன்றும் திருக்கோவலூரில் பெண்ணை ஆற்றின் நடுவே ஒரு குன்று உள்ளது. அது 'கபிலர் குன்று' என்று அழைக்கப்படுகிறது).

நெடுங்கிள்ளி

ஆழரில் ஒதுங்கிச் சில காலம் வாழ்ந்த நெடுங்கிள்ளி, ஒரு கிளைச் சோழர்கள் மட்டும் நாடாளவும், புகழ் பெறவும், அவன் மட்டும் தன் பாட்டன் பெருநற் கிள்ளியைப் போல், அநாதையாய் வாழ நேர்ந்ததையும், எண்ணி எண்ணி இதயம் வெந்து போனான். மீண்டும் தான் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுள் தலைதூக்கித் தீவிரமடைந்தது.

‘இந்த முறை சரியான முறையில் திட்டம் தீட்டி, செயலில் இறங்க வேண்டும். நலங்கிள்ளியையும் கிள்ளிவளவனையும் வென்று விரட்டிவிட்டுத் தான் மட்டும் சோழ நாடு முழுவதையும் ஆள் வேண்டும்.’ என முடிவு செய்து, அதற்கான முயற்சியில் தீவிரமாக இறங்கினான்.

இந்த நேரத்தில் தான், காரிபெற்ற வெற்றிகளும், அதிகமானின் வீர மரணமும் நெடுங்கிள்ளியைப் பெரிதும் தாக்கி விட்டது.

‘இந்தக் காரி ஒரு சமயம், எங்களுக்குத் துணையாக வந்தவன்தானே! பிறகு சேரர் பக்கம் சேர்ந்துவிட்டான். தனது நண்பனான அஞ்சியைக் கொல்லக் காரணமான காரியின் உதவியைக் கிள்ளிவளவன் நாட மாட்டான். எனவே, காரி நடுநிலைதான் வகிப்பான். குல எதிரிகளான ஈழ மன்னனும் பாண்டியனும் இந்த உள்நாட்டுப் பூசல்களில் தலையிட மாட்டார்கள்.’

தனது பாட்டன் நாடிழந்து திரிந்ததற்கும், முப்பாட்டன் பாண்டியனால் போரில் கொல்லப்பட்டதற்கும் துணையாக நின்ற சேரர்களை அவன் வெறுத்தான். சேரர் வாரிசுகளை வேரோடு அழித்து வஞ்சம் தீர்க்கத் துடித்தான்.

நெடுஞ்சேரலாதன் இறந்துவிட்டாலும், அவனது மனைவி நற்சோணையும் மகன் செங்குட்டுவனும் சோழர்க்குப் பெருந்துணையாக இருந்து வந்தனர். கிள்ளிவளவன் பூம்புகாரிலிருந்து ஆளவும், நலங்கிள்ளி உறந்தையினின்று ஆட்சி செய்யவும் வகை செய்திருந்தனர்.

தித்தனது வாரிசுகள் தொடர்ந்து சேரர்களோடு மண உறவு கொண்டிருப்பதாலும், அவர்களது உறவினர்கள் சேர அரசில் தளபதி போன்ற பதவிகளில் இருப்பதாலும் அவர்களது ஆதரவு கிடைக்குமென்பதை நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாது. நினைத்து நினைத்துப் புகைந்தான் நெடுங்கிள்ளி.

“சோழ மரபிற்கு இரு பிரிவுகள் தேவை இல்லை. இரண்டு மன்னர்களும் தேவை இல்லை. ஒரே நாடாக ஆக்கி, என் தலைமையில் பூம்புகாரைக் கோநகராகக் கொண்டு ஒரே மன்னனாக இருந்து நான் ஆள வேண்டும். அதன் முதற்படியாக, கிள்ளிவளவனைப் போரில் வென்று, பூம்புகாரைக் கைப்பற்ற வேண்டும். அதையும் விரைந்து செய்ய வேண்டும்.”

சோழநாட்டுச் சிற்றரசர்கள் சிலரும், வேளிர்கள் சிலரும், சேரர்களான நற்சோணை தேவியும் அவளுடைய மகன் செங்குட்டுவனும் சோழ நாட்டின் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை அறவே வெறுத்தார்கள். சேரர்கள் தம் ஆட்சியைச் சேர நாட்டோடு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டுமே அன்றி, உறவின் முறையால், சோழ நாட்டு அரசியலில் தலையிட அவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதென்று குமைந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களும் அவர்கள் கருத்தை ஆதரிக்கும் மற்ற அரசர்களும் வேளிரும் நெடுங்கிள்ளிக்கு ஆதரவு தர முன் வந்தார்கள்.

வெகு மறையுளாகப் படை திரட்டத் தொடங்கினான். பாண்டியன் நேரடியாக உதவாவிட்டாலும், தன் நாட்டின் சிற்றரசர்கள், வேளிர்கள் இவர்களின் படைகள் மட்டும் சோழர் படையோடு ஊடுருவிக் கலந்திடச் செய்தான். இப்படியாக, பதினொரு நாட்டினர் நெடுங்கிள்ளியின் தலைமையை ஏற்று மிகப்பெரும் படையாகத் திரண்டனர். இந்தப் படையைக் கொண்டு, புகாரைத் தாக்கினால், கிள்ளிவளவனை எளிதாக வென்றிடலாம் என்று உறுதியாக நம்பினான் நெடுங்கிள்ளி.

உதவிக்கு வரக்கூடிய மாமன்னன் செங்குட்டுவனோ, வேறு போர்களில் ஈடுபட்டிருந்த நேரம் அது. முன்பு, நெடுஞ்சேரலாதன் இல்லாதபோது மணக்கிள்ளிக்கு நேர்ந்த கதிதான் கிள்ளிவளவனுக்கு நேரப்போகிறது. மனதிற்குள் மகிழ்ந்து கொண்டான். காலமும் அவனுக்கு இசைவாக அமைந்திருந்ததை நன்கு கணித்து, புகார் கோட்டையை முற்றுகை இட்டான்.

இசையையும் கூத்தையும் வளர்த்து அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்தும், அரச சுகங்களில் மூழ்கி, மற்ற அரச பொறுப்புக்களை அமைச்சர்கள் துணையுடன் திறம்பட நிர்வகித்து வந்தாலும் கிள்ளிவளவன் தம்மை எதிர்க்க யாரும் இல்லை என்று எண்ணிப் பாதுகாப்புத் துறையில் சற்றுத் தொய்வு விழ இடங்கொடுத்து விட்டான். இப்படி, நெடுங்கிள்ளி தன் மீது போர்தொடுப்பான் என்று அவன் சிறிதும் சிந்திக்கவேயில்லை.

எதிர் பார்த்ததைவிட வெகு எளிதிலும், விரைவிலும் கிள்ளிவளவனின் பயிற்சியளிக்கப்படாத படைகள் சோர்ந்து தோல்வியைத் தழுவின. கிள்ளிவளவன், புகார்க் கோட்டையைக் கை விட்டுவிட்டு உறையூருக்கு ஓடிவிட்டான்.

நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளியின் அடுத்த இலக்கு உறந்தைதான் என்று உணர்ந்து, கோட்டையைப் பலப்படுத்தும் வேலைகளிலும், படைகளுக்கு போர் முறைகளை நினைவூட்டும் பயிற்சிகளிலும் வீரர்களை ஈடுபடுத்தினான்.

அவனுடைய அந்த வேலைக்குக் கால அவகாசம் தராமல் நெடுங்கிள்ளி, தன் பதினொரு துணைப்படைகளுடன் விரைந்து வந்து உறையூர்க் கோட்டையை முற்றுகையிட்டான்.

உள்ளிருந்தபடி, நலங்கிள்ளியும் கிள்ளிவளவனும் முற்றுகையை எதிர் கொள்ள எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகள் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர். பின்னால் நிகழப்போவதை இருவருமே அப்போது அறிந்திலர்.

அச்சமயம், காவிரிக் குருக்கையில் (சீர் அரங்கத்தில்) ஆடிப்பெருக்கு விழா கொண்டாட்டங்கள் வெகு சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தன. மூன்று நாட்களே நடக்கும் அவ்விழாவில் மக்கள் மத்தியில் குழப்பம் ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்று கருதிய நெடுங்கிள்ளி, 'கோட்டை பாதுகாப்புக்காக வீரர்கள் சுற்றிலும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்று மக்களை நம்ப வைத்தான். அதனால், கோட்டையைத் தாக்கும் திட்டத்தைச் சிறிது நாட்களுக்கு ஒத்தி வைத்தான். தான் ஆளப்போகும் நாட்டில், மக்களை வருந்தச் செய்து, அதனால் அவர்கள் தன்னை வெறுத்திடக் கூடாது என்பதும் ஒரு முக்கிய காரணம்.

நெடுங்கிள்ளி தவறான முடிவு எடுத்துத் தவறான அடியும் வைத்து விட்டான். ஆம், செங்குட்டுவன் போரை முடித்துக் கொண்டு நாடு திரும்பி விட்டான். சோழநாட்டின் நிலைமையைக் கேட்டறிந்தான். தன் மாமன்களுக்கு உதவிடும் கடமையை நினைத்தான். தன் தாய் நற்சோணையோடு தீவிர ஆலோசனையில் இறங்கினான்.

இந்த இடத்தில் செங்குட்டுவனின் போர் முறை மாற்றங்கள் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. முன்பு, வாகைப் பெருந்துறைப் போரில் தன் தமயன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலோடு இணைந்து கொண்டான நன்னனோடு போரில் ஈடுபட்டபோது, அப்போர் முடிய நீண்ட நாட்கள் ஆகிவிட்டன. இதனால் படை வீரர்கள்

சோர்வுற்றுச் சக்தியும் இழந்ததைக் கண்டான். அதனால் தன் போர்முறைகளை முற்றிலுமாய் மாற்றிக் கொண்டு போரை விரைவாய் முடித்திடும் புதிய வியூகங்களைப் புகுத்தினான். இதற்குத் தன் தாய் நற்சோணை மூல முதற் காரணமாய் விளங்கினார் என்று சொல்லித் தெரிய வேண்டுவதில்லை. செங்குட்டுவன் திரும்பிவிட்ட செய்தியறிந்த நெடுங்கிள்ளியும் தன் படைபலத்தைப் பன்மடங்கு விரிவாக்கினான். முற்றுகை கடுமையானது. இதுதான் அவனுக்குச் சாவா வாழ்வா என்று நிர்ணயிக்கும் போர் என்பதை அவன் நன்கு அறிந்திருந்தான்.

நெடுங்கிள்ளியின் பெரும்படைக்கு முன் உறையூர்ப் படை சில நாழிகை நேரங்கூட தாக்குப் பிடிக்காது எனபதை அனைவரும் அறிந்தே இருந்தனர்.

விழா சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. மக்கள் பல பகுதிகளிலிருந்தும் வந்து கொண்டும் திரும்பிப் போய்க் கொண்டும் இருந்தனர். காவிரியில் நீராடியும், ஆங்காங்கு நடக்கும் பல் வேறு நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டும் சிலவற்றில் பங்கேற்றும் மகிழ்ந்தனர்.

நாளாளுக்கு நாள் வருகின்ற கூட்டம் பெருகிக் கொண்டே இருந்தது. ஆனால், வந்த கூட்டம் திரும்பவில்லை என்பதையாரும் உணர்ந்தார்களா என்று தெரியவில்லை. உண்மை என்னவென்றால், வந்த கூட்டம் திரும்பவில்லை என்பதுதான். அப்படியிருந்தும் மக்கள் கூட்டம் குறைந்து போனதும் ஒரு விந்தை.

வந்த கூட்டம் எங்கே, எப்படி மறைந்தது? சீர் அரங்கத்திற்கும் உறையூர்க் கோட்டைக்கும் நிலத்தடி சுரங்கம் ஒன்று இருந்ததைத் தன் பாட்டன் கரிகாலனோடு சென்று, வந்த காலத்தில் நற்சோணை மாதேவி அறிந்து வைத்திருந்தார். செங்குட்டுவன் படைகள் பொது மக்களைப்போல் சாதாரண உடையில் மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து பின்னர், ஆற்றுத் துறையிலிருந்த மண்டபம் ஒன்றின் மறைவான வழி மூலம் உறையூர்க் கோட்டைக்குப் போய் விட்டனர். விழா நடந்த

இரண்டு மூன்று நாட்களில் பல்லாயிரக் கணக்கான வீரர்கள் உறையூர்க் கோட்டைக்குள் குவிந்துவிட்டார்கள்.

விழா இனிதே முடிவடைந்தது. செங்குட்டுவனின் நேரடி மேற்பார்வையில் உறையூர்க் கோட்டைக்குள் முற்றுகையை எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செவ்வனே முடிக்கப்பட்டு விட்டன.

நெடுங்கிள்ளியின் ஆணைப்படி, பெரும்படை நான்காகப் பிரிந்து, கோட்டையின் வெளி மதிலின் நான்கு வாயில்களின் வெளியே நிறுத்தப் பட்டிருந்தன. ஆனால் நலங்கிள்ளி நான்கு வாயில்களையும் மூடிவைத்திருந்தான்.

நெடுங்கிள்ளிக்கு முற்றுகையை நீட்டிக்கும் எண்ணமே இல்லை. கோட்டைக்குள் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்ததை நெடுங்கிள்ளி அறியவில்லை. திரண்டிருக்கும் பெரும்படையின் வலிமையை நம்பி, உடனடித் தாக்குதலை இறங்கிவிட்டான். நேரி வாயில் எனும் கிழக்கு வாயிலின் அகழிப் பாலம், யாது காரணத்தாலோ தூக்கப்படாமல் இருந்தது அவனுக்கு தாக்குதல் வேலையை எளிதாக்கி விட்டது.

எஃகுப் பூண் போடப்பட்ட மாதண்டத்தால் கோட்டைக் கதவைத் தாக்கினர். மதிலின் மேலிருந்து எதிர்த் தாக்குதல் ஏதும் நிகழவில்லை. வாயிற் கதவின் உறுதியின் மீது நம்பிக்கை வைத்து நலங்கிள்ளி எதிர்த் தாக்கதலில் இறங்கவில்லை போலும் என்று எண்ணினான் நெடுங்கிள்ளி.

ஆனால், நெடுங்கிள்ளியின் எதிர் பார்ப்புக்கு மாறாக நேரிவாயிற் கதவின் கணைய மர குறுக்குக் கட்டை, இடித்த இடி தாங்க மாட்டாமல் இற்றுப் போனதால் நெடுங்கதவு பெருத்த ஓசையோடு திறந்து கொண்டது. குதிரைப் படை சீறிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து இரு பிரிவுகளாக இரு பக்கமும் விரைந்தன. புயலென ஓடிவரும் படையைக் கண்ட ஒரு சில காவல் வீரர்களும் பொது மக்களும் செய்வதேதும் அறியாமல் அரண்டு போய்ச் சிதறி ஓடிவிட்டனர். மற்ற மூன்று

வாயில்களையும் விரைந்து திறந்து விட்டனர். காத்திருந்த முற்றுக்கைப் படை மடை திறந்த வெள்ளம்போல் உள்ளே பாய்ந்தது.

அடுத்த கட்டமாக, வீரர்கள் கோட்டையின் உள் மதிலை நெருங்கினர். மாதண்டத்தால் ஒரே இடிதான்! கதவு திறந்துகொண்டது. வெளிக் கோட்டையின் உறுதியை நம்பி உட்கோட்டைக் கதவை மூடாமலேயே விட்டுவிட்டனர் போலும். 'திழுதிழு'வென, படைகள் நுழைந்தன. கோட்டையை நோக்கி விரைந்தன. உள் மதில் வட்டம் சிறியதாகையால் வீரர்கள் கோட்டையைச் சுற்றி நெருக்கமாக நிற்க வேண்டியதாயிற்று. கோட்டை தங்கள் பிடிக்குள் சிக்கிவிட்டதாகவே உறுதியாய் நம்பினார்கள். அவர்கள் முகங்களில் வெற்றிக் களை அப்போதே தெரிந்தது.

ஆனால், அந்த மகிழ்ச்சி அதிக நேரம் நீடிக்க வில்லை. அடுத்த அரை நாழிகைக்குள், திறந்திருந்த ஒரே கதவையும் 'சடசட' வென்ற பேரோசையுடன் வெளிப் புறமாக இழுத்து மூடிவிட்டனர். எதிரிப்படை வீரர்கள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அங்கே... கோட்டையின் வெளிப்புற மதில் மேல் பெரும் படை நின்றிருந்தது. அதே சமயம் உட்கோட்டை மதில் மேல் மறைந்திருந்த விரர்கள் திடீரென்று எழுந்து நின்றனர். அடுத்து, அரண்மனையின் மேல் தளத்தில் மீதும் வீரர்கள் எழுந்து நின்றனர்.

நெடுங்கிள்ளியின் வீரர்கள் இப்போது கிடுக்கிப்பிடியில் சிக்கிக் கொண்டதை உணர்ந்தார்கள். அரண்மனை மாடத்திலிருந்த வீரர்கள் கையிலுள்ள வில்லில் எரி அம்புகள் நாணிலேற்றப்பட்டு எய்வதற்கு அணியமாய் நின்றிருந்தனர். உட்கோட்டை மதில்மேல் இருந்த வீரர்கள் கையில் எரி ஈட்டிகள்; வெளி மதில்மேல் இருந்த வீரர்கள் எரி பந்துகளைப் பெரிய கவண்களில் ஏற்றி எய்வதற்குக் காத்திருந்தனர். ஒரேயொரு ஆணைதான் தேவை; அத்தனையும் ஒரே நேரத்தில் அவர்கள் மீது பாயும். கணப்பொழுதில் நெடுங்கிள்ளியின்

சேனை முழுவதும் தீயில் சிக்கி அழிந்துவிடுவார்கள். படை நடத்தி வந்த மன்னர்கள் எங்கே? தளபதிகள் எங்கே? திகைத்தனர்.

அரண்மனை மேன்மாடத்தின் முன் பகுதியில் சேரன் செங்குட்டுவன் தோன்றினான். உடனிருந்த ஒரு வீரன் பெரிய ஏங்குவயிர் (ஊதுகொம்பு) ஒன்றின் மூலம் பேசினான்:

“தாக்குதலுக்கு வந்த வீரர்களே! இப்போது நீங்கள் பொறியில் வீழ்ந்துபட்ட எலியின் நிலையில் இருக்கிறீர்கள். கடலைப்போல் ஆர்த்து ஒலிக்கும் எலிப்படையைப் போன்றவர் நீங்கள். நாகம் அன்ன எம் படையின் சீற்றத்துக்கே அஞ்சி சிதறிப் போய்விடுவீர்கள். எம் மன்னரின் ஆணை கிடைத்தால் போதும்; அத்தனை எரி பந்துகளும், எரி ஈட்டிகளும், எரி அம்புகளும் உங்கள் மேல் பாயும். நீங்கள் எந்த வழியிலும் தப்ப முடியாத குறுகிய வட்டத்திற்குள் சிக்கியிருக்கிறீர்கள் எனபதை புரிந்து கொள்ளுங்கள்.

உங்களுக்கு வழி காட்டிட, ஆணை பிறப்பித்துப் படை நடத்திட, உங்கள் படைத் தலைவர்களோ, மன்னர்களோ படைக்கு முன்னால் வந்து நிற்கவில்லை. எம் மன்னரின் ஆணையைக் கேட்டு உடனே சரணடைந்து விடுங்கள். நீங்கள் சரணடைவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இன்றேல், ஒருவர்கூட உயிர் பிழைக்க முடியாது. அரை நாழிகை நேரம் ஒதுக்கப்படுகிறது.— மண்டியிட்டு அமருங்கள்; கையிலுள்ள ஆயுதங்களைக் கீழே போடுங்கள்; கைகளை மேலே உயர்த்துங்கள். எம் மன்னர் மிக்க கருணை உள்ளம் கொண்டவர். உங்களை ஒருபோதும் எதிரிகளாக எண்ணவும் மாட்டார்; தண்டனையும் கொடுக்க மாட்டார். உடனே சரண அடைந்துவிடுங்கள்.”

அடுத்த ஒரு நாழிகையில் எல்லா வீரர்களும் சரண அடைந்துவிட்டனர். உட்கோட்டையின் கதவுகள் ஒவ்வொன்றாகத் திறக்கப்பட்டன.

உள்ளே என்ன நடந்ததென்று அறியாமல், தேரிலும், யானையின் மீதும் வந்த மன்னர்களும் தளபதிகளும் விரைந்து உள்ளே நுழைந்தனர். அங்கே, அவர்கள் கண்ட காட்சி! அவர்களைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. அதிலிருந்து மீளுமுன், செங்குட்டுவனின் படைகள் அவர்களைச் சுற்றி வளைத்தன. நெடுங்கிள்ளி உட்பட அனைத்து மன்னர்களும் சிறை பிடிக்கப்பட்டனர்.

இதில் சிறப்பு என்னவென்றால், தாக்குதல் துவங்கியதிலிருந்து, அனைத்து மன்னர்களும் சிறைபிடிக்கப் படும்வரை ஆன நேரம் ஒரு முழு பகல் கூட இல்லை. ஞாயிறு உதிக்குமுன் துவங்கிய போர், அது மறைவதற்கு வெகு நேரத்திற்கு முன்பே முடிவடைந்து விட்டது..

தமிழகம் முழுவதும் தன் கட்டுப்பாட்டில் வந்துவிட்டதால், சேரனுடைய படை மேலும் பெருகியது. எல்லா வீரர்களும்— அவர்கள் தமிழகத்தின் எந்தப் பகுதியிலிருந்து வந்து சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும்— செங்குட்டுவனைத் தங்கள் ஒரே தமிழர்த் தலைவனாக ஏற்று, அக்கணமுதல் ஒரே தமிழ்ப் படையாகத் திகழ்ந்தனர்.

கடல் பிறக்கோட்டியன்

உட்பூசலிலேயே கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டிய நிலையிலிருந்த சோழர்கள்— அதிலும் முக்கியமாகப் புகார்ச் சோழன் கிள்ளிவளவன்— கடற்கொள்ளையரின் அட்டகாசத்தை அடக்க இயலாதவராய் இருக்க நேர்ந்தது. உள் நாட்டுக் குழப்பம் தீர்ந்தவிட்ட நிலையில், செங்குட்டுவன் கடற்கொள்ளையரை அடக்குவதையே தனது அடுத்த பணியாக மேற்கொள்ள முடிவெடுத்தான்.

‘தகடூரில் கலகம்! அதை அடக்கப் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறைக்கு உதவிடப் பெரும் படையுடன் செங்குட்டுவன் தகடூரை நோக்கிப் பயணப்பட்டு விட்டான்.’

இப்படி ஒரு வதந்தியைப் பரப்பிவிட்டுத்தான் தன் படையை நடத்திச் சென்றான் செங்குட்டுவன். ஆனால் படை சென்ற திசை மாறியது. ஏன்?

செங்குட்டுவன் படையோடு வருகிறான் என்று தெரிந்ததும் தகடூர்த் தலைவன் தலைமறைவாகி விட்டான். இல்லாத எதிரியோடு போரெதற்கு? திரும்பிவிட்டான். இதுவும் ஒரு வதந்திதான்.

அறுகையிடமிருந்து சங்கேத மொழியில் வந்த செய்தியின் அடிப்படையில் நடவடிக்கைகளைத் துவக்கினான். அதன் ஒரு பகுதிதான் இந்த வதந்திகள். ஈழ ஒற்றர்களைத் திசை திருப்பவே வதந்திகளைப் பரப்பினான். ஆனால், அவனது படைகள் கிழக்குக் கடற்கரையை நோக்கிச் சென்றன. இன்னொரு புதிர்!

அவன் படையில் பெரும்பாலோர் கடற்போர் வீரர்கள். இதன் காரணம் அவனுடைய தளபதிகளுக்கும் வீரர்களுக்கும் விளங்கவில்லை. தரைப்போருக்குக் கடற்போர் வீரர்களா? அடுத்த நடவடிக்கை குழப்பத்தை அதிகமாக்கியது.

அரிக்கமேடு துறைமுகத்தில், ஐந்து பெரும் நாவாய்கள் இவர்களுக்காகக் காத்திருந்தன. வீரர்கள் அனைவரும் வணிகர்களைப் போல உரு மாறினர். திட்டம் இதுதான்.

வணிகக் கொடி ஏற்றிய ஒரு கப்பல் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தை நோக்கிச் செல்லும். கண்ணுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாத தொலைவிலிருந்து நாற்புறமும் இருக்கும் நான்கு நாவாய்களின் கண்காணிப்பில் அது செல்லும். கொள்ளையர் தாக்க வந்தால் சங்கேதத் தீப்பந்தம் விண்ணில் ஏவப்படும். அவ்வளவே.

நடுக்கடலில் சென்று கொண்டிருந்த வணிகக் கப்பலை, எதிர்பார்த்தபடி கொள்ளையர் தாக்கினர். மிகச் சிலரே அதில் பயணம் செய்ததால், அவர்களை விரைவிலேயே பணிய வைத்துவிட்டனர். வெற்றிக் களிப்பில் கொள்ளையர் வடிவில் வந்த ஈழ வீரர்கள் மகிழ்ந்து கொண்டாடினர். வணிகக் கப்பலிலிருந்த மதுவினைப் பறித்து மாந்தி மயங்கி மகிழ்ந்தனர்.

சில நாழிகைக்கெல்லாம் மற்ற நான்கு நாவாய்களும் விரைந்து வந்து ஈழக் கொள்ளையர் இருந்த கப்பலைச் சூழ்ந்து, தடுத்து நிறுத்தின, சேர வீரர்கள் கடுமையாகப் போரிட்டனர்.

எதிர் பாராத இந்தத் தாக்குதலால் ஈழ வீரர்கள் தடுமாறிப் போயினர். ஓரிரு நாழிகைக்குள் போர் முடிந்து, ஈழ வீரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். செங்குட்டுவன் அந்த வீரர்களுக்கு மதுவை அளவுக்கு மீறி ஊட்டி, அவர்கள் ஈழ வீரர்கள்தாம் என்று அவர்கள் வாயாலேயே சொல்ல வைத்தான்.

ஐந்து சோழர் கப்பலும் ஒரு ஈழக் கப்பலும் ஈழ நாட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தன. அரண்மனையில் இருந்த

கயவாகுவுக்குச் செய்தி எட்டிவிட்டது. தான் சிக்கிவிட்டதை உணர்ந்தான். விரைந்து வந்து செங்குட்டுவனைப் பணிந்தான். தன் அறியாமையை மன்னித்துத் தன்னை நண்பனாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டி நின்றான். அருட் குணம் உடைய செங்குட்டுவன் அவனை நண்பனாக ஏற்றுக் கொண்டான்.

கீழைக் கடற்பகுதியில் அமைதியைக் குலைத்து வந்த கடற் கொள்ளையரை அடக்கி அமைதியை செங்குட்டுவன் நிலை நாட்டினான்.

-0-

எருமையூர், பரந்த நிலப்பரப்பில் அமைந்த ஓர் எழில் நகரம், காண்பதற்கு இனிமை என்றால், அங்கு வாழும் மக்கள் பழகுவதற்கு இனியராய் இருந்தனர்.

நன்னனை வென்ற பிறகு, கொண்கான நாடும் எருமை நாடும் சேரரின் ஆதிக்க ஆட்சியில் அடங்கி இருந்தன. குறிஞ்சி மக்களுக்கே உரிய தெய்வமான தூர்க்கையை அவர்கள் சிறப்பாக வழிபட்டுக் கொண்டாடி வந்தனர்.

அறுகை சென்றிருந்தபோது, விழாக் காலம். தூர்க்கைக்கு ஆடு கோழி போன்றவற்றை வெட்டிப் பலி கொடுத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

தான் தமிழகத்தைவிட்டு வந்தபிறகு அங்கு நடந்த, நடந்து கொண்டிருக்கிற நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி எதுவுமே அறியாமல், அறுகை தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டான். அடுத்து, வாதாபி (பாதாமி) யையும் மும்பா நகரையும் பார்த்தான். அங்குப் பாண்டியப் பேரரசி அங்கயற்கண்ணியின் மூத்த மகன் கரிமுக வழுதியை எவ்வாறு போற்றி வணங்குகிறார்கள் என்பதைக் கண்டு வியந்தான்.

பின்பு, விந்திய மலைத்தொடரில் இருந்த எல்லோரா குகைகளைப் பார்க்கும் பேறு பெற்றான். அக்குகைகளில் சமணத் துறவிகள், இயற்கையையே இல்லமாகக் கருதி,

குகைகளில் வாழ்ந்தும், கற்படுக்கைகளில் படுத்து உறங்கியும், எதிலும் பற்றின்றித் தம் உடலை வருத்திக்கொண்டு, வாழ்ந்து வருவதைக் கண்டான். அவர்களில் சிலர் அவ்வப்போது வெளியே சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டு, சமண மதக் கொள்கைகளை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி வந்தார்கள்.

அறுகை அவர்களிடம் சொன்னான், "இந்தச் சுவர்களில், சமணக் கொள்கைகளைச் செதுக்கி வைத்தால், அவை அழியாத புத்தகமாகத் திகழுமே!" அவர்கள் அதைக் கேட்டார்கள்; ஆனால், அதன்படி செய்யாமல் விட்டுவிட்டார்கள்.

அவர்கள், தாம் தங்கிப் பழகும் நாட்டினரின் மொழிகளைச் செவ்வனே கற்றுப் புலமை பெற்று, இலக்கியங்கள் படைத்துக் கல்வியைப் பரப்பினார்கள். அதே போன்று நோயுற்ற மக்களுக்கு நல்ல மருத்துவத் தொண்டு செய்து, நற்பெயர் பெற்றனர். அதனால், மக்கள் அவர்களது கொள்கைகளை மனமுவந்து ஏற்று, அவர்களுடைய அறவழிகளைப் போற்றிப் பின் பற்றினர்.

சமணத்துறவிகள் ஒருபுறம் அங்கிருந்தபோது, பௌத்த பிக்குகள்(துறவிகள்) சிலரும் அங்குத் தங்கியிருந்தனர். கொள்கைகளில் பெருமளவு வேறுபாடு இல்லாததால், அவர்கள் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் சும்மா இருக்கவில்லை; புத்தமதக் கொள்கைகளை எழுத்திலும் சித்திரத்திலும் வடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்த எண்ணம் எல்லோராவில் இருந்த சமணர்களுக்கு ஏன் தோன்றவில்லை? அவர்களுக்குக் கலைகளில் நாட்டமில்லை. மன்னர்களின் ஆதரவே போதும் என்று எண்ணினார்கள் போலும். கல்வி மருத்துவம் இவற்றைக் காட்டிலும், கலையின் தாக்கம் எவ்வளவு ஆழமானது எனபதை ஏனோ அவர்கள் உணராமற் போனார்கள்.

கரிமுக வழுவியின் தலைமையில் வாதாபியில் (பாதாமி) நிறுவப்பட்ட படையும், மும்பா நகரில் அமைக்கப் பட்ட

படையும், அங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்ட நிலையையும், அதே போன்று எருமை நாட்டில் அன்னையின் சார்பில் நிறுவப்பட்ட படையும் அந்நாட்டிலேயே தங்கிவிட்டதையும் கண்டான். மும்பா நகர மக்கள், தங்கள் தானைத் தலைவன் கணபதிக்கும் (கணம்=படைத் தொகுதி; பதி=தலைவன்) எருமையூரில் பாண்டிமாதேவி அங்கயற் கண்ணியை, சாமுண்டீசுவரி, தூர்க்கா தேவியாகவும், எல்லா மக்களும் கொண்டாடுவதைக்க் கண்டு பெருமிதம் அடைந்தான்.

அடுத்து, கொற்கை(கூர்க்) நாடு சென்றடைந்தான். அங்கும் தென்மதுரை பேரரசியை மாபெரும் சக்தியாய்ப் பல்வேறு உருவங்களில் வணங்கி வழிபடுவதையும் கண்டு உள்ளம் நெகிழ்ந்தான்.

தமிழ் வேந்தர்களின் புகழ் விளங்கும் சோழர்புரம்(சோலாப்பூர்), நாகர்புரம்(நாக்பூர்), சோழன் நதி, சோழன் கணவாய், எனப் பல இடங்களைப் பார்த்துச் சென்றான். ஜுவாலமுகி நகரில் தங்கியிருந்தபோது மேலை நாடுகளைச் சேர்ந்த சிலர் அங்குப் பயணிகளாக வந்திருந்தனர்.

இருணீக்கிய அருட்பேரொளி

எதிரே பார்த்தவர்களில் ஒருவர் மட்டும், கண்டதும் கைகூப்பி வணங்கத் தோன்றும் தோற்றமுடையவராய் இருப்பதை உணர்ந்து, அறுகை அவரை நாடிச் சென்றான். பொறுமையின் சிகரமாக, ஒளி வீசும் முகத்துடனும், அருளும் அன்பும் ஒளிரும் கண்களுடனும், இருந்த அவரைக் கண்டதும் தன்னையும் அறியாமல் கரம் கூப்பித் தலை தாழ்த்தி வணங்கினான்.

“ஐயன்மீர்! தாங்கள் யார்? எந்த நாடு? இங்கு என்ன செய்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டான்.

அவர் அமைதியாகப் பதில் சொன்னார்,

“நாம் வேற்று நாட்டவர்(ஜெருசலேம்). பெத்தலேகம் எமது ஊரின் பெயர். என் பெயர் யேசு கிறித்து. எம் தந்தை துசையப்பர்; தாய் மேரி. எம் நாட்டு மக்கள் வீரம் என்ற பெயரால், மக்களை மாக்களாகக் கருதி அவர்களை அடிமைகளாய் நடத்தி வருகின்றனர். யாம் இங்கு வந்து, இந்த இமயமலைப் பகுதியில் தவம் இயற்றி, நல்லறிவு பெற்றதாக உணர்கிறோம். சில சித்திகளையும் அடைந்திருக்கிறோம்.

எம் நாட்டுக்குத் திரும்பி, எம் மக்களை நல்வழிப் படுத்தவேண்டும். அனைவருக்கும் அன்பு வழி போதிக்கப்பட வேண்டும். அவர்களை மனிதர்களாய் மாற்ற வேண்டும். இதுவே

எமது குறிக்கோள். யாம் பெற்ற நல்ல அறிவு, நல்ல ஞானம் எல்லா மக்களும் பெற்றிட வேண்டி, தேவையானபோது, சில சித்துக்கள் மூலம் சில அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டி, அவர்களை நல்வழிக்குத் திருப்பிட வேண்டும்.”

அமைதியான, ஆழமான குரலில் கூறியதைக் கேட்டு அறுகை மெய் சிலிர்த்துப் போனான்.

அறுகையும் அவருடன் மேற்கு நாடுகளுக்குச் சென்று, அவருடைய செயல்பாடுகளை உடனிருந்து காண ஆவல் மிகக் கொண்டான். அவருடன் சென்றான்.

இரும்பு இதயம் கொண்டவரிடம் குவிந்திருந்த ஆட்சி பலம், அதற்குத் துணையாக மிருக பலம் கொண்ட ஊழியர்கள், இவர்களுடைய செயல்களைத் தட்டிக் கேட்பவர்க்குத் தரப்படும் பரிசு... மரணந்தான். அந்த மரணமும் மக்கள் சூழ்ந்து பார்க்கும்படியான நாற்சந்தி அல்லது முச்சந்தி போன்ற இடங்களில்தான் நிகழும். அந்தவகைக் காட்டுமிராண்டி நாகரிக நாட்டிற்கு, மகாவீரர், புத்தர் போன்றோர் போதித்த முதன்மைக் கொள்கைகளான பொறுமை, கருணை, பகைவனுக்கும் அருளல் போன்றவை மக்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. இயேசுபிரான் இது போன்ற கொள்கைகளை எடுத்துக் கூற வரும்போதெல்லாம், அதைக் கேட்க மக்கள் வெள்ளம்போல் திரண்டனர்; அவர் பேச்சில் கட்டுண்டு மனம் நெகிழ்ந்தனர்.

அதன் பிறகு, இயேசுவுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும், சித்திரவதைகளையும் கண்ட அறுகை அந்நாட்டு மக்களினும் அதிகமாக நெஞ்சம் துடிதுடித்துப் போனான். அவரது இறுதி முடிவையும் கண்ட அறுகை ஆற்றொணாத வேதனையுடனும் கனத்த இதயத்தோடும் இமய மலைக்குத் திரும்பி வந்தான்.

இப்படிப்பட்ட பூமியில்தான் கரிகாலன், அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் அன்பைப் பெற முடிந்தது என்பதே அவன் ஈட்டிய வெற்றிகளுக்கெல்லாம் உறுதியான அடிப்படையாய் அமைந்தது என்றால் அதுவே உண்மையின் உச்சமாகும்.

‘வடபுல நாடுகளில், சிலர் மாற்றத்தை விரும்புகின்றனர்’ என்று அறுகையின் மனதிற்குப் பட்டது. ‘ஆம், சில மன்னர்கள் தமிழர் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட எண்ணுகிறார்கள். அங்கயற்கண்ணி, கரிகாலன், நெடுஞ்சேரலாதன், செங்குட்டுவன் ஆகியோர், இமயத்தின் முகட்டில் கயல், புலி, வில் கொடிகளை நாட்டித் தொடர்ந்து வடபுலத்தைத் தமிழர் ஆதிக்கத்திலேயே நிலைக்க வைத்திருந்த நிலையை மாற்ற நினைப்போரின் நிலையை மாற்ற வேண்டாமா? பெற்ற வெற்றியைப் பேணிக் காத்திட வேண்டாமா?’

தொடர்ந்து பயணித்தவன் பாடலிபுத்திரம் வந்து சேர்ந்தான். மகத மன்னனின் மகளுக்கு அங்கே சுயம்வர ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அந்தச் சுயம்வர நிகழ்ச்சியில், பயணி என்ற முறையில் பார்வையாளனாக அறுகை கலந்து கொண்டான்.

குணவாயில் கோட்டம்

சேரன் செங்குட்டுவன் மலைவளம் காணப் போகும்போதெல்லாம், தன் தம்பி இளங்கோவடிகள் தனித்துத் தவமியற்றும் குணவாயிற் கோட்டத்திற்குச் செல்லத் தவறுவதில்லை.

சேரமாதேவி அம்மஞ்சை வேண்மாள், தலைமைத் தளபதி வில்லவன் கோதை, இன்னும் மெய்க் காப்பாளர்கள் புடை சூழ அன்றும் இளங்கோவடிகளின் குடிலுக்கு அருகிலுள்ள ஓய்வுக் குடிலுக்குச் செங்குட்டுவன் வந்து சேர்ந்தான். அப்போது, மதுரை மாநகரிலிருந்து பெரும் புலவர் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனாரும் மன்னனின் ஓய்வுக் குடிலுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

செங்குட்டுவனும் இளங்கோவடிகளும் எழுந்து அவர் தாள் பணிந்து வரவேற்றனர். ,

“துறவிகள் மற்றவர் தாள் பணிதல் கூடாது, இளங்கோ.” சாத்தனார் புன்னகையோடு சொன்னார்.

“தாங்கள், எம் பெருந்தமயனார் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவிற்கு இணையான ஆசிரியப் புலவர் ஆவீர்கள். ஆசிரியரை வணங்குதல் மாணவற்கு அழகு.”

இப்படித் தொடங்கிய பேச்சுச் சுற்றி வந்து இலக்கியத்தில் நுழைந்தது. ஐவரும் ஆர்வமுடனும் ஆழமுடனும் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தனர்.

செங்குட்டுவன் முகத்தில் மட்டும் ஏதோ நெருடல் இருப்பது தெரிந்தது. அதே போன்ற உணர்வு இளங்கோவின் முகத்திலும் காணப்பட்டபோது, அதைக் கண்ணுற்ற சாத்தனார் கேட்டார்:

“செங்குட்டுவா! இளங்கோ! என்ன விந்தை இது? இனிமையாகவும் மகிழ்வாகவும் இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்ற இவ்வேளையில், உங்கள் இருவர் முகங்களில் மட்டும் ஏதோ குறை இருப்பதைப் போன்ற சிந்தனைக் கீறல் தெரிகிறதே. என் எண்ணம் சரியானதா சொல்லுங்கள்.”

“ஆம், புலவர் பெருமானே; ஆசைக்குத்தான் அளவேது?” செங்குட்டுவன் மறுமொழி கூறினான்.

“சேரா! நீ மாவீரன். பல போர்களில் வெற்றியையும் இரு முறை இமயப் பயணம் முடித்தவன். வட, தென் விந்திய நாடுகளை வென்று, உன் ஒரு குடைக் கீழ் வைத்து ஆளும் உனக்கு வரலாற்றில் ஓர் இடம்— சிறப்பான இடம்— மறையாத, மறைக்க முடியாத இடம்— இருக்க, இன்னும் ஆசையா? அதனால் வாட்டமா?”

“பெரியீர்! தாங்கள் சொன்ன அத்தனை புகழுக்கும் நான் உரியவன்தான் என்பதைப் பெருமையோடு ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், தாங்கள் சொன்ன நாடுகளை ஒரு குடைக் கீழ் ஆண்டது நான் மட்டுந்தானா? எம் தந்தை இமயவரம்பர் என்று பெயர் எடுக்கவில்லையா? எம் தாயின் தந்தையும், பாட்டனார் கரிகால் சோழரும் இம்மாபெரும் நிலப்பரப்பைத் தம் ஒரு குடைக் கீழ்க் கொண்டு வந்து இமயத்தில் புலிக்கொடி ஏற்றி ஆளவில்லையா?”

பாண்டியர் குலதெய்வமாம் பாண்டியர் பேரரசி, மகா சக்தி அங்கயற்கண்ணி தேவி, பரந்து விரிந்த இந்த நிலத்தை இவர்களுக்கெல்லாம் முன்பே, முதன் முதலில் தன் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வரவில்லையா? இந்தப் தேவிதான் இமயப் படையெடுப்பிற்கு முன்னோடியாக இருந்து பாதை வகுத்துக் கொடுத்தவர் என்றால் அதை யாரால் மறுக்க முடியும்? அம்மாதரசியின் முன் நான் எம்மாத்திரம்?

என் ஆழ் மனத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நீண்ட நாளைய ஆசை இதுதான். ஆம்; இவ்வையகம் உள்ளளவும், தமிழ் உள்ளளவும், வரலாற்றில் மறைக்க முடியாத சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு தனி இடம் வேண்டும். பொதுப்படையான புகழில் எனக்கு மன நிறைவு இல்லை, புலவர் பெருமானே. ஆனால், தம்பியோ துறவி. பற்றற்ற அவருக்கு என்ன அடங்காத ஆசை? பாடல்கள் பல எழுதியிருந்தாலும், புகழ் விரும்பாமலோ என்னவோ, தம் பெயரை எந்தப் பாடலிலும் அவர் குறிப்பிடவே இல்லை. தமிழ் மீதுள்ள பற்றைத் தவிர, தம்பி! உமக்கு வேறெதன் மேல் பற்று?"

"அண்ணா! நீங்கள் வீரர்; அதனால் வீரத்தின் வழியில், புகழ் உச்சிக்குப் போக விழைகிறீர்கள். நீங்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் நான் பற்றற்ற தமிழ்ப் பற்றுள்ள துறவி. உதிரிப் பாடல்களால் வரும் புகழை விரும்பவில்லை. அதனால்தான் நான் எழுதிய பாடல்களில் என் பெயரைச் சேர்க்கவில்லை. தமிழ் உள்ளளவும், தமிழ் இலக்கியச் சோலையில் என் பெயர் தனியே மணக்க வேண்டும்.

இலக்கியத்தில் தமயனார் என் பெயரை மறைத்துக் கொண்டதாகச் சொன்னார். ஆனால் இதுகாறும் யாரும் செய்திராத நூலை, இரு வரிகளில் குறட்பாக்களாக இயற்றி, அதில் வாழ்க்கை நெறிகளை நுண்மையாகவும், வன்மையாகவும், மென்மையாகவும், இனிமையாகவும், கனிவாகவும் சொல்லியவர், அந்நூலுக்கு எந்தப் பெயரையும் சூட்டாமலும், தம் பெயரையும் குறிப்பிடாமலும் இருக்க, நூல் மரபின்படி சிறப்புப் பாயிரம் இல்லாமலும் வெளிவந்த நூல் இன்று மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது. அப்படிப்பட்ட நீதிகளைக் கூறும் நூலை- எழுதினால், அது தமயனார் கூறியதுபோல் முதலாவதாக இருக்க முடியாது. ஆனால், அவரைபோல் நான் அவ்வளவு பற்றில்லாதவனாகவும் இருக்க விரும்பவில்லை.

நான் இலக்கியத் துறையில் ஒரு நூல் செய்ய வேண்டும்; அது முதலாவதாக இருக்க வேண்டும். இதுதான் என் தணியாத ஆசை, பெரியீர்."

“அம்மம்ம! தமயனுக்கும் இளவலுக்குந்தான் எத்தனை ஆசை! ஒத்த ஒரே மாதிரியான ஆசை! துறைகள் வேறுபடுகின்றனவே அன்றி, முதலாவதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்தான் எவ்வளவு ஒற்றுமை பார்த்தீர்களா? புலவர் பெருமானே. இருவருமே அவரவர் துறையில் வெற்றி பெற்று முதலாவதாகத் திகழ்வார்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. கனவின் உறுதியும் ஆழமும் அவர்கள் கண்களில் ஒளிர்ந்து பளிச்சிடுவதை நீங்களே பாருங்கள்.” அம்மஞ்சை கூறினாள்.

“ஆ! ஆ! தேவி, அப்படியானால் புத்த துறவியான என் நிலை?” சீத்தலைச் சாத்தனார் குறும்புடன் கேட்டார்.

“இரண்டாவதுதான்,” எனச் சொல்லி கலகலவெனச் சிரித்தாள் அம்மஞ்சை. மற்றவர்களும் அவள் சிரிப்பில் கலந்து கொண்டனர்.

இவர்களின் சிரிப்பை ‘சட்’ டென்று நின்றது.

குடிலுக்குச் சற்றுத் தொலைவில், இளைத்து, கறுத்து, முகத்தில் தாடியுமாய் இருந்த ஒருவனைக் கவுந்தி அடிகள் கைத்தாங்கலாக அழைத்து வந்தார்.

சில கணங்கள் உற்றுப் பார்த்த வேண்மாள், “அண்ணா!!” என்று கிறீச்சிட்டுக் கத்திக்கொண்டே ஓடினாள். அந்த மனிதனை இன்னொரு பக்கம் தாங்கிக் கொண்டாள்.

அந்த மனிதன்...? ஆம்; அறுகைவேள்தான்!!

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வில்லவன் கோதை ஓடிச் சென்று, கவுந்தி அடிகளை விலகச்செய்து, அறுகைவேளை மறுபக்கம் தாங்கிக் கொண்டான். மூவரும் அவனைக் குடிலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

“தங்காய்! இவரை நீ எங்குப் பார்த்தாய்? இந்தக் கோலம் அவருக்கு வர என்ன காரணம்?” வில்லவன் கோதை தன் தங்கை கவுந்தி அடிகளைக் கேட்டான்.

“அவருக்கு உடல்நிலை தேறட்டும். மற்றவற்றை நிதானமாகப் பேசலாம். உடனடியாக அவருக்கு மருத்துவம் செய்ய வேண்டும்.” என்றார் கவுந்தி அடிகள். குடிலுக்குள் படுக்க வைத்தபோது, அவனுக்குக் கடுமையான காய்ச்சல்.

“நாடெல்லாம் சுற்றிப் பார்க்கப் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய், இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து, இன்று இந்தக் கோலத்தில் வந்திருக்கிறீர்களே அண்ணா; என் நெஞ்சம் பதைக்கிறதே; என்ன ஆயிற்று உங்களுக்கு? ஏன் இந்த அலங்கோலம்?” அம்மஞ்சை பதறினாள்.

காய்ச்சல் மிகுதியால் பிதற்றுவது போல இருந்தாலும், அறுகை என்ன பேசினான் என்று புரிந்தது.

“தங்காய்! சேர வேந்தே! எனக்கு ஒன்றுமில்லை. வடபாடலிபுத்திரத்தில் இருந்து இடைவிடாப் பயணம், அன்ன ஆகாரத்தில் அக்கறை இன்மை, ஓய்வெடுக்கவும் மனமின்றி வந்தேன். அவ்வளவுதான்!” என்றவன் மேலும் பேச முயன்ற போது இருமினான்.

“அண்ணா, பிறகு பேசிக்கொள்ளலாம்; முதலில் ஓய்வெடுங்கள்” என்று அம்மஞ்சை அவனைத் தேற்றினாள்.

—0—

சேர மாமன்னர் அங்கு வந்திருப்பதை அறிந்த மலைவாழ் மக்கள், அவர்களது அன்பைக் காட்டும் வகையில் அவரவர்க்குப் பிடித்த பலவகையான பரிசுப் பொருட்களைக் கொண்டு வந்து, செங்குட்டுவன் பாதங்களில் வைத்துப் பணிந்து நின்று, “சேர மாமன்னர் வாழ்க!” என்று ஒரே குரலாய் வாழ்த்தினர்.

“மகிழ்ச்சி, மெத்த மகிழ்ச்சி; பெருமக்களே! உங்கள் அன்பிற்கு நான் என்றும் கட்டுப்பட்டவன். உங்களுக்கு ஏதும் குறையிருந்தால் அச்சமின்றித் தெரிவிக்கலாம்; வேறு தேவைகள் இருந்தாலும் தயக்கமின்றிச் சொல்லலாம். அவற்றை நிறைவேற்றி வைப்பதை என் முதற்கடமையாகக் கருதுவேன்.”

“வேந்தர் வேந்தே! உங்கள் ஆட்சியில் எங்களுக்குக்

குறையா? கனவில் கூட நாங்கள் கண்டதில்லை. ஆனாலும், தேவையென்று ஒன்று எப்போதும் உண்டு.”

“சொல்லுங்கள் பெருமக்களே, மன்னர் அதை உடனே நிறைவேற்றி வைப்பார்.” இது வில்லவன் கோதை.

“மன்னர் பெருமான் எப்போதும்போல் இங்கு வந்து எங்களுக்குக் காட்சி கொடுக்க வேண்டும். இளைய வேந்தர்(இளங்கோவடிகள்) இங்கேயே இருக்கிறார். அவரைக் காண மன்னர் அடிக்கடி வர வேண்டும்; அந்த நேரத்தில் நாங்களும் மன்னரைத் தரிசிக்க வேண்டும். அதுதான் எங்கள் எல்லோருடைய தேவையும் ஆசையும் ஆகும். வாழ்க வேந்தர்.” தலைவன் பேசினான்.

செங்குட்டுவன் நெகிழ்ந்து கூறினான், “இந்தக் கைம்மாறு கருதா நெஞ்சங்களுக்கு நான் செய்து ஆற்றக் கூடியது என்ன இருக்க முடியும்?”

கூட்டத்தில் ஒருவன் தலைவனின் காதில் ஏதோ கிசுகிசுத்தான்; தலைவன், தயங்கினான்.

“தலைவரே, அவர் என்ன கூறுகிறார்? அதைச் சொல்ல ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? மன்னரிடம் எதைச் சொல்லவும் தயக்கம் வேண்டாம்.”

வேண்மாள் தன் அண்ணனுக்கு மருந்து கொடுத்து உறங்க வைத்துவிட்டு வந்தவள் அவர்களை ஊக்கினாள்.

“பெற்றகரும் பேறாய் வந்த தாயே! தயக்கம் இல்லை. ஒரு விந்தை. சொன்னால் நம்புவீர்களோ என்ற ஐயந்தான்— அதனால்தான்...”

“ஐயமும் தயக்கமும் வேண்டாம். செய்தியைக் கூறுங்கள். நாங்கள் உங்களை முழுமையாக நம்புகிறோம்.” வேண்மாள் உறுதியளித்தாள்.

“ஒரு அபலைப் பெண், இந்த மலையில் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி வந்த விமானத்தில், ஒரு தெய்வீக ஆண் மகனுடன் சென்ற காட்சியைக் கண்டோம்.” வியப்புடன் கூறினான்.

சாத்தனார் உடனே, “அந்தப் பெண் கண்ணகியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்றவர், மதுரையில் நடந்த நிகழ்ச்சியையும், நெடுஞ்செழியனும் பாண்டிமாதேவியும் உயிர் விட்டதையும், மதுரை மாநகர் எரிந்ததையும், தாம் அறிந்தவாறு சொல்லி முடித்தார்.

நெடுஞ்செழியனின் முடிவு கேட்டு செங்குட்டுவனின் நெஞ்சம் கனத்தது.

சற்று நேரம் அங்கு ஆழ்ந்த அமைதி நிலவியது. இரக்க உணர்வும் பக்தி உணர்வும் அனைவரையும் மெய்மறக்கச் செய்திருந்தன.

அங்கு நிலவிய மௌனத்தைக் கவுந்தி அடிகளின் விசும்பல் ஒலிதான் கலைத்தது.

“கற்புக் கனல் கண்ணகியையும் குற்றமற்ற கோவலனையும் மதுரைக்குக் கொண்டு சேர்த்து, அவர்களின் அழிவிற்குக் காரணமாகி விட்டேனே நான்! இந்தப் பாவத்தை எவ்வாறு போக்குவேன்?” கவுந்தி அடிகள் கண் கலங்கினார்.

வில்லவன் கோதை கவுந்தியை நெருங்கி, “தங்காய், நீ யாவற்றையும் துறந்தவள்; அழக் கூடாது.” என்று தேற்றினான்.

“துறவிகள் பாசத்தின் வசப்படலாமா? அழலாமா? தோழி, இதையெல்லாம் நீ எப்போதோ கடந்தவளாயிற்றே. அழுகையை மாற்றுக.”

கவுந்தி அடிகளை அணைத்தவாறு தேற்றினாள் வேண்மாள்.

சற்று நேரத்தில் பேச்சின் திசை மாறிற்று. அம்மஞ்சை
செங்குட்டுவனிடம் கூறினாள்,

“தலைவ, இந்நிகழ்ச்சியில் எத்தனை கற்புக்கரசிகள் இடம்
பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று கவனித்தீர்களா?”

“ஆம். நானும் அதையேதான் நினைத்துக்
கொண்டிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட கற்புக்கரசிகளைப் போற்ற
வேண்டும். வீர மரணம் எய்தும் வீரர்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும்
'நடுகல்' அமைத்து வழிவழியாக வணங்குவது நம் பண்பாடு
அல்லவா? அது போன்று கற்புக்கரசிகளும் போற்றப்பட
வேண்டும். நடுகல் வைத்து வழிபட வேண்டும். வேண்மாள்,
என் மனதில் உள்ளதைக் கேட்கிறேன். சிறந்த சீரிய பதிலை
எதிர் பார்க்கிறேன்.”

“கேளுங்கள்; என் அன்புத் தலைவ.”

“கணவன் இறந்தான் என்ற செய்தி தன் காதில்
விழுமுன், உயிர் நீத்து, விண்ணுலகிற்கு முன்னதாகவே போய்த்
தன் கணவனை வரவேற்ற பாண்டிமாதேவியின் கற்புத்திறன்
சொற்களுக்கடங்காத ஒன்று. அடுத்து, கணவன் கள்வன் என்ற
பழியுடன் இறந்துவிட்டானே என்று துடித்து, எழுநிலை மாடத்து
நடுநிலை இருந்தே வாழ்ந்தவள், மண் தரையில் தன் மலரடிகள்
படாமல் வாழ்ந்தவள், கணவன் தனக்குப் பிழை செய்திருந்தான்
ஆயினும், அவன் குற்றமற்றவன் என்று நிலைநாட்டச் சீறி
எழுந்தாளே! ஆடவர்களைத் தலை நிமிர்ந்தும் பாரா
நாணுத்திறத்தாள், அரசவையில் அத்தனை சான்றோர்கள்,
மக்கள் மத்தியில் தலைவிரி கோலமாகக் கொற்றவையோ
இவள்? என்று மற்றவர் அச்சம் கொள்ளுமாறு வந்து
நின்றவளை, மன்னன் கனிவுடன் நோக்கி, “கண்ணீர் பெருக
வந்திருக்கும் நீ யாரம்மா? என்ற இயல்பான, பரிவான
கேள்விக்கே, சீறி எழுந்து “தேரா மன்னா” என்று தீர்ப்பையே
சொல்லிவிட்டுத் தொடங்குகிறாளே! அஃது எத்தகைய கற்பு?

அதன் பிறகு, மன்னன் முன் தன் ஒற்றைச் சிலம்பின் மூலம் அவன் தவறை நிரூபித்துக் காட்டி, மன்னனும் அரசியும் மடிந்த பின்னும், அவள் நெஞ்சில் எழுந்த செந்தணல் தணியாத நிலையில், ஊமையராய் இருந்த சான்றோர் மீதும், மக்கள் மீதும் பாய, மதுரை மாநகரையே எரித்தாளே, கண்ணகி; இவளுடைய கற்பை எவ்வகையில் சேர்ப்பது? பாண்டிமா தேவியின் கற்பை யாம் அறக்கற்பு என்போம். அதே சமயம் கண்ணகியின் கற்பை மறக்கற்பு என்போம். இவர்கள் இருவரில் ஒருவருக்கு நடுகல் எடுக்க வேண்டுமானால் நீ யாரைத் தேர்ந்தெடுப்பாய்?"

"கேள்வியிலேயே பதிலையும் கூறிவிட்டீர்கள், அன்பரே. பாண்டிமா தேவியின் கற்பு போற்றுதற்குரியதே; ஆனால் நீங்கள் சொன்ன இமயப் புகழ் போன்று அரிதான நிகழ்ச்சியானாலும், புதியதன்று. இதற்கு முன்னும் மனைவியர் கணவன் இறந்ததைக் கேட்டவுடன் மாண்டு போய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் கண்ணகியின் கதை தனி. இதுவரை யாரும் செய்திராதது; யாரும் கேட்டிராதது. கணவன் இறந்ததும் கண்ணகியும் இறந்திருந்தால், அஃது அரிதானவற்றில் ஒன்று, அவ்வளவுதான். ஆனாலும் கள்வனின் மனைவி என்ற களங்கத்தோடும் பழியோடுந்தான் இறந்திருப்பாள். கள்வனின் மனைவி என்ற களங்கம் அவளோடு நிலைத்துவிட்டிருக்கும்.

கணவனின் பழி துடைத்ததோடு மட்டுமின்றி, கற்பின் திறம் விளங்க, உச்சகட்டமாக மதுரை மாநகரையே எரித்திருக்கிறாள்! இது யாரும் இதற்கு முன் செய்யாதது. எனவே, தலைவ, நாம் கண்ணகிக்கே நடுகல் அமைத்துச் சிறப்பிப்போம்" என்று முடித்தாள்.

எல்லோரும் ஆழ்ந்த உணர்வோடு அந்த முடிவை ஏற்று வேண்மாளை வாழ்த்தினார்கள். "கற்புக்கரசி எம் சேரமாதேவி வாழ்க!" என்று ஆரவாரித்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் அவர்களின் கவனம் அறுகையின் மீது திரும்பியது. அங்கே சாய்ந்து அமர்ந்தபடி கண்ணகி வடிய விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான் அவன்.

“கவுந்தி அடிகளுக்குப் பிறகு நீங்களா? என்ன அண்ணா இது? சிறு குழந்தையைப்போல் அழுகிறீர்கள்.”

“தங்காய்! நான் சொல்லப் போகும் நிழ்ச்சி, எனக்கும் செங்குட்டுவருக்கும் மட்டுமே தெரியும்.”

“அப்படியா, அஃது என்ன அறுகையாரே? எந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்? கூறுங்கள் கேட்போம்.”

“எமது குன்ற நாட்டை, முத்துவேள், மாணிக்கவேள் இவர்களிடமிருந்து மீட்டுக் கொடுத்தீர்கள்.”

“உம்... என்ன இது? எத்தனையோ காலத்திற்கு முன் நண்பருக்குச் செய்த உதவி, அதைப்போய்ப் பெரிது படுத்தி இப்போது சொல்லிக்கொண்டு...”

“அந்த உதவியை நான் கேளாமலேயே செய்து கொடுத்தீர்கள்.”

“போதும்...ம், போதும்; செய்திக்கு வாருங்கள்.”

“நான் அந்த இருவருக்கும் பெண் வேடமிட்டு, முத்துவேள் காலில் முத்துப் பரல்கள் அடங்கிய சிலம்பையும், மாணிக்கவேள் கால்களில் மாணிக்கப் பரல்கள் அடங்கிய சிலம்பையும் அணிவித்து அவர்களை ஏளனம் செய்து துரத்தினேன்.”

“ஆம், இப்பொழுது நினைவிற்கு வருகிறது.”

“அந்தச் சிலம்புகளும், அவற்றை அணிய நேர்ந்த இரண்டு பெண்ணரசிகளும் தாம், இப்போது நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சிகட்கெல்லாம் மூலக் கருவாக அமைந்துவிட்டனர்.”

“ஆ! அப்படியா?” என்று அனைவரும் வியந்தனர்.

அறுகையின் காய்ச்சல் மெள்ள மெள்ளக் குறைந்து, வந்தது. மற்றவர்களைப் பார்த்து, “நான் சொல்ல வந்த செய்தியைக் கேளுங்கள்.” என்று ஆரம்பித்தான்.

“அண்ணா, இப்போதே சொல்ல வேண்டுமா?”

“இல்லை, தங்கையே; அப்போதே சொல்லியிருக்க வேண்டும். கேளுங்கள்” என்றவனுக்கு மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியது. சினம் மிகுந்து கண்கள் சிவந்தன; உதடுகள் துடித்தன. பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“பாடலிபுத்திர அரசவையிலே, மன்னர்கள் பலர் கலந்துகொண்ட ஒரு சுயம்வர நிகழ்ச்சியில் பார்வையாளர்களில் ஒருவனாக நானும் கலந்து கொண்டேன். வீரச் செயல்களைப் பற்றிப் பேச்சு வந்தபோது, ‘வீரத்தில் சிறந்தவர்கள் எங்கள் தமிழர்களே என்றும், அதற்குச் சான்றாக, தமிழ் வேந்தர்கள் சேர, சோழ, பாண்டியர் இமயத்தின் முகட்டில் வில், புலி, கயல் கொடிகளை நாட்டிச் சென்று இருக்கிறார்கள்’ என்றும் நான் மார் தட்டிக் கூறினேன்”. சற்று மூச்சு வாங்கினான்.

“பிறகு?” வேண்மாள்.

“ஐயா, தமிழரே! நீங்கள் வீரர்களாய் இருக்கலாம்; இமயத்தில் உங்கள் தமிழ் மன்னர்கள் புலி, வில், கயல் கொடிகளையும் நாட்டி இருக்கலாம். ஆனாலும் உங்களுக்கு ஒன்று கூறுவேன்; உங்கள் மன்னர்கள் வடபுலம் வந்தபோது, எதிர்த்துத் தடுத்திட, எம் போன்ற விறல் மன்னர்கள் அப்போது இங்கு இருந்ததில்லை என்பதுதான் உண்மை நிலை; புரிந்து கொள்ளுங்கள்.’ என்றனர், இருவர்.”

“யாஅர் அந்த இருவர்?” செங்குட்டுவன்.

“இமய மன்னன் விஜயனும், வங்க மன்னன் கனகனும். அது மட்டுமன்று...”

“ஓ! இன்னும் இருக்கிறதோ?” செங்குட்டுவன் குரல் கரகரத்து. அது சினத்தின் வெளிப்பாடு.

“எங்கள் வடமொழியில் இரண்டு காப்பியங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, ‘இராமாயணம்’, இராமனைக் கதை நாயகனாகக் கொண்டது. இரண்டாவது, ‘பீமாயணம்’, இந்தக் கதையின் நாயகன், வல்லமை படைத்த பஞ்ச பாண்டவர்களில் இரண்டாமவன், பீமன். இருக்கிறதா இத்தகைய காவியம் உங்கள் தமிழில்? எல்லாம் உதிரிப் பாடல்கள்! காவியம் எங்கே? புலவர்கள் இல்லையா? மொழிவளம் இல்லையா?”

(மகாபாரதக் கதையில் எனது கோணத்தில் ‘கதை’ ஏந்திய வீரன் பீமன்தான் கதை நாயகன். அவன் பெயரால் ‘பீமாயணம்’ என்றே பெயரிடப் பட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது, வர்த்தமானன் வெளியீட்டார் குறிப்பிட்டதைப் போல ‘குருக்ஷேத்திரம்’ என்பதும் பொருந்துகிறது. இவன்தான் பங்காளிகள் நூறு பேரையும் போரில் கொல்கிறான். சிறு வயதிலிருந்தே கௌரவர்கள் இவனைத்தான் எதிரியாக எண்ணிக் கொல்லவும் சதிகள் பல செய்கிறார்கள். மகா வீரர்களான இடும்பன், பகாதூன், ஜராசந்தன், கீசகன் போன்றோரையும் இவன்தானே கொல்கிறான். கதையின் உச்சகட்டம் குருக்ஷேத்திரப் போர்தான். மகா பலசாலியான அவனை ஏனோ சாப்பாட்டுராமனாகவே சித்தரித்துத், திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் தெரியப்படுத்தி இருப்பது வேதனையான செய்திதான்.)

நான் கொதித்து, ‘நிறுத்துங்கள். வாழ்க்கை நெறி கூறும் நூல் ஒன்று இருக்கிறது. ‘குறள்’ என்று அதற்குப் பெயர். ஈடு இணையற்ற இத்தகைய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டும் நூல் இருக்கிறதா உங்களிடம்? அறநெறி அறிந்தோர் இல்லையா? இன்றேல், அறங்கூறும் சொற்கள் இல்லையா?”

இப்படி வாக்குவாதம் நீண்டுபோக, இறுதியில் நான் வெடித்தேன். ‘ஏ! கனகனே, ஏ! விஜயனே, நான் உடனே தமிழகம் திரும்புகிறேன். மிகக்குறைந்த காலத்தில் உங்களுக்குப் பத்தி புகட்ட ஒரு மாவீரன் வருவான். உங்கள் தலைக் கனத்தை இறக்க, அவன் என்ன செய்வானோ அறியேன்.’ என்று கூறி, அவையைவிட்டு வெளியேறினேன்.

அந்த இருவரும் கொக்கரித்துச் சிரித்தது என் காதுகளில் நாராசமாய் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் ஓரக் கண்ணால் என்னை இளக்காரமாய்ப் பார்த்த பார்வை என் கண்களிலேயே இருக்கிறது.”

“போதும் அறுகையாரே, போதும். தமிழர் வீரத்தைப் பழித்தனரா? இழிவாய்ப் பேசிச் சிரித்தனரா? அதுவும் நம் ஆதிக்கத்தில் இருக்கும்போதே! அவர்களுக்குச் சரியான பாடம் புகட்டுவேன். வில்லவா! நீ உடனே புறப்படு. போருக்கு ஏங்கிக் கிடக்கும் நம் வீரர்களுக்கு— தினவெடுத்தத் தோள்களுடன் சிங்கமென உறங்கும் நம் வீரர்களுக்கு— நற்செய்தி சொல்; போ! இன்னும் ஏழே நாட்களில், படைகள் புறப்பட வேண்டும்.” என்று கொக்கரித்தான். அம்மஞ்ஞை வேண்மாள் அவனருகே சென்று அவனை மெல்ல அணைத்தாள்.

“என் இதய வேந்தரே! நீங்கள் தமிழகத்தில் முதன்மையானவராகத் திகழப்போகும் நாள் வந்தேவிட்டது. உங்கள் கனவு நனவாகப் போகும் நாள் நெருங்கிவிட்டது.”

“என்ன சொல்கிறாய்? வேண்மாள். நான் மூன்றாவது முறையாக இமயம் செல்லப் போகிறேன். மூன்று முறை இமயம் சென்ற ஒரே மன்னன் என்ற பெயர் வரப் போகிறது என்கிறாயா? ஊஃகும், எனக்கு அதில் மன நிறைவு கிடைக்காது.”

“சினம் மிகுந்ததால் அன்பே, நீங்கள் தூழ்நிலையை மறந்துவிட்டீர்கள். என் தமயன் செய்தி சொல்வதற்கு முன், நாம் என்ன பேசிக்கொண்டு இருந்தோம்?”

“அண்ணியாரே, எனக்கு விளங்கிவிட்டது. அது மட்டுமன்று; நான் தமிழில் முதல்வனாகும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைக்கப் போகிறது.”

“என்ன பேசிக்கொள்கிறீர்கள் இருவரும்?” இன்னும் செங்குட்டுவன் தன்னிலைக்கு வரவில்லை.

“அன்பரே, நீங்கள் கண்ணகிக்கு ‘நடுகல்’ எடுக்க வேண்டுமல்லவா?”

“ஆம்.” என்றவன் தன்னிலைக்கு வந்தான். வேண்மாள் என்ன சொல்ல வருகிறாள் என்பது புரிய ஆரம்பித்தது.

“அதற்கான கல்லை இமயத்திலிருந்து எடுத்து வர வேண்டும். கங்கையிலும் காவிரியிலும் நீராட்டிய பிறகு, சிலையை நிறுவ வேண்டும். மிகப் பெரிய விழாவாக அதை நீங்கள் கொண்டாட வேண்டும். பன்னாட்டு மன்னர்கள் வந்து குவிய வேண்டும். நீங்கள் சிறு வயதில் கண்ட கனவை நிறைவேற்றி நனவாக்க வேண்டும். இங்கு விளையாட்டுப் போட்டிகள் இருக்காது; வழிபாடுதான். கற்புத் தெய்வம் கண்ணகிக்குக் கோவில் கட்டி வழிபாட்டு விழா கொண்டாடப் போகிறவர், தமிழகத்தின் தலைசிறந்த வேந்தர், வேந்தர் இமயவரம்பர் நெடுஞ்சேரலாதரின் புதல்வர், நற்சோணைப் பெருந்தேவியாரின் ஆற்றல் மிக்க மகன், சேரன் செங்குட்டுவர்தான்.” உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு அவள் கூறினாள்.

“வாழ்க! சேர மாமன்னர் செங்குட்டுவர்.”

அனைவரும் எழுப்பிய உரத்த வாழ்த்தொலி எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

இளங்கோவடிகள் பேசினார், என் தமயனின் வெற்றியைப் பரணியாகப் பாடாமல், கற்பரசி கண்ணகியின் வாழ்க்கையையும், அந்தத் தெய்வத்திற்குச் சிலை எடுக்கப் போகும் சிறப்பையும் காவியமாகப் பாடப் போகிறேன். மரபுப்படி, காவியத்திற்குப் பெயரும் அதை எழுதப் போகும் என் பெயரையும் தவறாமல் குறிப்பிடுவேன். நான் எழுதப் போகும் இந்தக் காவியமே தமிழில் முதல் காவியமாகத் திகழும். அதை ஆக்கிய முதற் புலவனாக என் பெயர் நிலைக்கும்.”

அறுகை-கவுந்தி இறுதி

எல்லோரும் வஞ்சிக்குத் திரும்பிப் போக முடிவெடுத்தனர். இளங்கோ அடிகளும் அவர்களுடன் புறப்பட்டார். கண்ணகிக்குக் கோவில் எடுத்து விழா முடியும்வரை அவர்களோடு இருந்து எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் பாட வேண்டுமல்லவா.

ஆனால், அறுகையும் கவுந்தி அடிகளும் இளங்கோவடிகளின் குணவாயில் கோட்டத்திலேயே தங்கிவிட முடிவெடுத்தனர். கவுந்தி அடிகள் தன் தமயன் வில்லவன் கோதையிடமும், உயிர்த்தோழியும் இன்றைய சேரமாதேவியும் ஆன அம்மஞ்சை வேண்மாளிடமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“அன்புத் தமய! உயிரணைய தோழி! உலகில் நடக்கும் இயல்பான நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து ஒதுங்கி வாழ வேண்டிய சமணமதத் துறவு நிலையை உணர்ச்சி வசத்தால் மறந்து, அந்நிகழ்வுகளில் எங்களை இணத்துக் கொண்டு, சமணக் கோட்பாட்டுக்கு எதிரான கொடிய நிகழ்வுகள் உருவாகக் காரணமாகிவிட்டோம். இனியும், இந்தத் துறவு வாழ்க்கையிலேயே— அதுவும் மக்கள் மத்தியில் தொடர்ந்து வாழ்வதென்பது எவ்வகையிலும் அறமாகாது. நாங்கள் இங்கேயே எங்கள் இறுதி நாட்களை வாழ்ந்து முடிப்போம். நன்று; சென்று வாருங்கள்.”

கை கூப்பி விடை அளித்தார். அறுகையும் அதை ஏற்பதாக மௌனமாகக் குறிப்புக் காட்டி நின்றான்.

இளங்கோ மட்டும் அறுகையை நெருங்கி, “என் அன்பு நண்ப, துறவறத்தை மீறிய செயல்களில் ஈடுபட்டதால் நீங்கள் இம்முடிவுக்கு வர நேர்ந்ததென்றீர்கள். அங்ஙனமாயின் நான் இப்போது மேற்கொண்ட முடிவு எனது துறவற நிலைக்கு மாறானதாகாதா? ஆகவே, நானும் உங்களோடு இங்கேயே தங்கிவிடுகிறேனே,” என்றார்.

அறுகை பதில் சொன்னான், “அடிகளே, தாங்கள் ஏன் துறவறம் ஏற்றீர்கள் எனபதை நாடறிந்தாலும் அதன் உண்மையான காரணம் நம் இருவருக்கு மட்டுமே தெரியும். (தன் தங்கையும் அறிவாள் எனபதை அவன் வாயால் சொல்ல விரும்பவில்லை) இப்போது நீங்கள் காணப் போவது உங்களால் உருவாக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி அன்று. உங்களைப் பொருத்தவரை இயல்பாக நிகழப் போகும் நிகழ்ச்சிகளை இலக்கியத்தில் வடிக்கப் போகிறீர்கள்; அவ்வளவே. மொழிப் பற்று, துறவறத்திற்கு எதிரானதன்று. அக்காலத்தில் திறம்பட ஆட்சி செய்தீர்கள்; ஞாட்புக்கள்(போர்கள்) மேற்கொண்டு வெற்றிகள் பல குவித்திருக்கிறீர்கள். மீண்டும் அவற்றைச் செய்ய முற்பட்டால் அது துறவற நெறிக்கு மாறுபட்டதாக ஆகும். இப்போது நீங்கள் எடுத்த முடிவு, இவை எதையும் சார்ந்ததில்லை. மாறாக இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆகவே, அருள் கூர்ந்து உங்கள் முடிவை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டாம். சென்று வாருங்கள்.”

அன்பினாலும் பாசத்தாலும் கட்டுண்ட மற்ற எல்லோரும் வருத்தம் தோய்ந்த முகத்துடன் அவர்களிடம் விடை பெற்றுச் சென்றார்கள். எந்த உணர்ச்சியையும் வெளிக்காட்டாது கவுந்தி அடிகள் அவர்களப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் கண்ணுக்கு மறைந்த பிறகு, அறுகையைப் பார்த்துக் கேட்டாள், “அறுகையாரே, நான் எடுத்த முடிவு சரிதானே?”

“முற்றிலும் சரியானதே.”

“இன்னொன்றும் சொல்வேன் கேளுங்கள். நம்மால் இல்லறத்தில் இணைய முடியாமல் போயிற்று. அதனால், துறவறத்தைத் துணை கொண்டோம். ஆனால் துறவுக்கு ஊறு நேருமாறு நடந்து கொண்டுவிட்டோம். அதனால், நாட்டில் வாழ வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்தோம். சிந்தியுங்கள், இனியும் இந்த உயிர் உடல் கூட்டில் வாழ வேண்டுமா? வாழ்ந்தால் நம்மையும் அறியாமல் இங்கிருந்து போனவர்கள் என்ன செய்தி கொண்டுவருவார்கள் என்று அறிந்து கொள்ள, நம் உள் மனது ஆசை வலை விரித்து அமைதியைக் குலைக்கும். எனவே, நாம் இன்று முதலே வடக்கிருந்து, உயிர் நீப்போம். உங்கள் கருத்து என்ன?”

“கவுந்தி அடிகளே! அன்று நான் நம் இல்லற வாழ்வைத் துறக்கச் சொன்னபோது, எவ்வளவு அமைதியாக அதை ஏற்றுக் கொண்டீர்களோ, அதே விதமான மனநிலையோடு உங்கள் முடிவை இப்போது நான் ஏற்கிறேன். இவ்வுலக வாழ்வில் நம் கடமை முடிந்ததாகக் கொள்வோம்.”

இவர்கள் பேச்சு இந்த அளவில் முடிவுக்கு வந்தது.

இவர்கள் இருவரையும் இனி இந்தக் கதையில் நாம் காணமாட்டோம்.

வஞ்சியில் வெஞ்சினம்

வஞ்சி நகரமே அல்லோலகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது, வீரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ளும் போதெல்லாம், “தளபதியிடமிருந்து எப்போது அழைப்பு வரும்? நான் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பே ஆயத்தமாகிவிட்டேன்,” என்பான் ஒருவன்; “நானுந்தான்.” என்பான் மற்றவன்.

“முன்பு, நடந்த இமயப் படையெடுப்பின் போது, நான் சிறுவன்; அதனால் போகவில்லை. இப்போது எனக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை. இமயமலை நாட்டில் போர். முன்னர்க் கிடைக்காத வாய்ப்பு இப்போது தேடி வந்திருக்கிறது.” என்று கூறியபடி தன் வாளைச் சுழற்றிச் சுழற்றி மகிழ்ந்தான் ஒரு பதினாறு வயது இளைஞன்.

“செந்தாமரை! என் கணவர் கூண்டில் அடைபட்ட புலியைப் போல நிலைகொள்ளாமல் வீட்டில் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார். நம் வேந்தர் படை நடத்திச் சென்று, கிட்டத்தட்ட ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகிவிட்டதால், வீட்டில் சும்மா இருப்பதில் அவருக்கு அவ்வளவு வெறுப்பு. வீட்டிலே எப்போதும் போர்ப் பயிற்சிதான்.” என்று தன் கணவன் பெருமையைப் பேசினாள் குறிஞ்சி. செந்தாமரை மட்டும் என்ன சளைத்தவளா?

“எங்கள் வீட்டிலும் அதே நிலைதான். இவர் தன் நான்கு வயது ம்கனையும் சேர்த்துக்கொண்டு, ஒரே போர்ப் புலம்பல்தான். குதிரையை இப்போது விழுந்து விழுந்து கவனிக்கிறார். நீண்ட பயணமல்லவா? அது நல்லபடி திடமாக இருக்க வேண்டுமாம். அந்தக் குதிரையைக் கவனிக்கும்

அளவிற்குக்கூட என்னைக் கவனிப்பதில்லை. அப்படியே என்னிடம் பேசினாலும் காதல் மொழிகள் கிடையாது. போரில் எதிரிகளை எப்படி எப்படி வளைத்துத் தாக்க வேண்டும்? யானை, குதிரை வீரர்கள் யார் எதிரில் வந்தாலும், எப்படி வெட்டிச் சாய்க்க வேண்டும்? என்றும், 'வெள்ளிப் பனிமலையைச் சிவப்பாக்கிவிட்டுத்தான் திரும்புவேன்,' என்றும் எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்."

சொன்னவளுக்கு உணர்ச்சி பொங்கிவழிய, "நம் சேர வேந்தரை வம்புக்கு இழுத்தவன் அவர் காலடியில் விழத்தான் போகிறான்" என்றாள்.

வீரர்களிடத்தும் அவர்களுடைய இல்லத்திலும், இத்துணை எழுச்சி என்றால், தளபதிகள், துணைத் தளபதிகள் வரிசையில் எப்படிப்பட்ட எழுச்சி நிலவும் என்று கூறவும் வேண்டுமா? ஏழு நாட்கள் கெடு கொடுத்திருந்தார் மன்னர். ஆனால் அவர்களுக்கு அவ்வளவு நாட்கள் தேவைப்பட வில்லை. ஐந்தே நாட்களுக்குள் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முடித்துவிட்டுத் தீவர மேற்பார்வையில் இறங்கி, மேலும் செம்மைபடுத்தினர்.

அவர்கள் இந்த ஐந்து நாட்களில் தங்களுடைய இல்லத்திற்குச் சென்ற நேரம் மிக மிகக் குறைவு. அவர்களுடைய இல்லத்தரசிகளும் தங்களால் தங்கள் கொழுநர்க்கு, எந்தச் சுணக்கமும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது எனபதில் கவனமாக இருந்து தங்கள் முகத்தில் வீரம் மிளிர், அவர்களுடைய தேவைகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றி வைத்தனர். மனைவி மக்களிடம் கொஞ்சவும் நேரமில்லை அவர்களுக்கு. அதைவிட, 'நானும் போருக்கு வருகிறேன் தந்தையே' என்று கிளம்பும் சின்னஞ்சிறிய சிறார்களுக்கு அவர்களால் பதில் சொல்லி மாளவில்லை. 'தந்தையே, எதிரிகளை நான் அப்படி வெட்டுவேன்; இப்படித் தாக்குவேன்,' என்றெல்லாம் மழலையால் பேசி, மனம் நெகிழ வைத்தனர்.

களவுக் காதலில் ஈடுபட்டிருக்கும் காதலர்களின் நிலைமை என்ன?

ஒப்பிலன்பன் என்ற அந்த வீர இளைஞன் எங்கே இவ்வளவு விரைவாகப் போகிறான்? ஒரு சோலையின் தனியிடத்திற்கு ஓடோடி வந்தான். அவன் கண்களில் ஒருவித கலக்கமும் ஆர்வமும் சேர்ந்திருக்கச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அவனுடைய காதலி நிலவழகி, இரண்டு நாட்கள் வராமற் போனதற்கு என்ன நினைத்துக் கொள்வாளோ? அவளுடைய ஊடலை எப்படித் தீர்ப்பேன்? என்ற சிந்தனையில் இருந்தான். ஆனால், மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டது நிலவழகியின் தோழி, சுடரொளிதான். வந்தவளின் பின்னால் நிலவழகி வருவாளா என்று எட்டிப் பார்த்தான்.

“ஐயா, நிலவழகி வரவில்லை. இரண்டு நாட்களுக்கு முன் வந்தாள். ஆனால் நீங்கள் வரவில்லை. சென்ற இரண்டு நாட்களாக நான் மட்டும் வந்து போனேன். அப்போதும் நீங்கள் வரவில்லை.”

“உனக்குத் தெரியாதா, சுடரொளி? இமயப் போருக்குச் சேர வேந்தர் நாள் குறித்துவிட்டார். நாங்கள் போர் புரியச் செல்ல வேண்டும். காலம் மிகக் குறுகியதாக இருந்தது. கொல்லர்களிடமிருந்தும் மற்றும் மூத்த வீரர்களிடமிருந்தும் பற்பல ஆயுதங்களைச் சேகரித்து வர, இரண்டு நாட்களும் போதவில்லை. வேல், வில், வாள், அம்பு இவற்றைத் திறம் தரம் கண்டு தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். நாளை போருக்குப் புறப்பட வேண்டும். நிலவழகியிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ள ஓடோடி வந்தேன். ஆனால் அவள் கோபித்துக் கொண்டு வராமல் இருந்துவிட்டாளே!”

“தவறாகப் பேச வேண்டாம், ஒப்பிலன்ப. நீர் எப்படிப் போருக்குப் போக உம்மை ஆயத்தம் செய்து கொண்டீரோ, அவ்வாறே நிலவழகியின் தமையன்மார்களும், போருக்குப் புறப்படுகின்றனர். செவிலியுடன் தனியாக இருக்க வேண்டாம் என்று இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் இரண்டு

நாட்களுக்குமுன் அவர்களுடைய மாமன் வீட்டில் விட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டனர். இதுதான் நடந்தது. இதைச் சொல்லத்தான் நானும் மூன்று நாட்களாக வந்து போகிறேன்.

பொருள்வயின் பிரிவு, போர்வயின் பிறிவு ஆடவர் தரப்பு ஆகும். ஆனால், அவள் உன்னைப் பிரிந்தது, தனிமையில் இருக்காமல் சுற்றத்துடன் இருப்பதற்காக. உங்களுக்குப் பரத்தையர் ஒழுக்கம் வேறு உண்டு. அதற்காகவும் தலைவியைப் பிரிவீர்கள். எனவே, நீர் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் பிரிந்து செல்க. இனி, போர் முடிந்து திரும்பியவுடன், எனக்குச் சொல்லி அனுப்பின, நிலவழகியைக் கொண்டு வந்து உம்மிடம் ஒப்படைப்பேன்.”

“சுடரொளி! நீ குறிப்பிட்ட பரத்தையர் பிரிவு என்னை மிகவும் நோக வைத்துவிட்டது. அவள் வராமற் போய்விட்டாளே என்ற என் வார்த்தை உன்னை வருத்தி விட்டது என்று புரிந்து கொண்டேன். உன் முன் இந்த என் வாளின் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், நிலவழகியைத் தவிர வேறு யாரையும் நினைக்க மாட்டேன். அவளைத் தழுவிய என் கரங்கள் வேறு யாரையும் தழுவாது. இது உறுதி. இந்த வாளை உன்னிடம் தருகிறேன்; அவளைக் காணும்போது, இதை அவளிடம் கொடுத்து, இந்த வாளுக்கு மாலையிட்டு என்னை மணந்ததாக எண்ணிக் கொள்ளச் சொல். போர் முடிந்து திரும்பிய பின், முறைப்படி அவளை மணந்து கொள்வேன் என்றும் சொல்.”

“ஒப்பிலன்ப, உம் காதலின் உறுதி எனக்குப் புரிகிறது. மனம் நோக நான் ஏதும் சொல்லியிருந்தால் என்னை மன்னித்திடு.”

“நீ உன் தோழியின்பால் கொண்ட நட்பின் காரணமாகவே என்னை இடித்துரைத்தாய். அதுதானே நல்ல தோழிக்கு அழகு? நன்று, நான் சென்று வருகிறேன்.”

புறப்பாடு

போர்ப் பயணம் தொடங்க இன்னும் இரண்டே நாட்கள்தாம் இருந்தன. செங்குட்டுவன் தன் ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் இவற்றைக் கூட்டி, ஆலோசனையில் இறங்கினான்.

“நாம் போருக்குப் புறப்படுமுன், முறைப்படி, கனகனுக்கும் விஜயனுக்கும் தூதுவர் மூலம் செய்தி அனுப்பிவிடுங்கள்.” செங்குட்டுவன் சொன்னான்.

அமைச்சர் அழும்பில்வேள் எழுந்து, “மாமன்னர் சொன்னதை நான் மறுப்பதாக எண்ணக்கூடாது. நாமாகப் போருக்குச் செல்லவில்லை. நாடுகளைப் பிடிக்கும் வேட்கையும் நமக்கில்லை. அந்நாடுகள் ஏற்கனவே நம் ஆதிக்கத்தில்தாம் உள்ளன. நமது வழக்கப்படி, மன்னரின் குடையை யானயின் மேல் ஏற்றி ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று, போருக்குப் புறப்படும் செய்தியை முரசுகள் முழங்கி மக்களுக்கு அறிவிப்போம். எதிரி நாட்டு ஒற்றர்கள் இங்கு இருக்கத்தாம் செய்வார்கள். இப்போர்ச் செய்தியை அந்த ஒற்றர்கள் கனகனுக்கும் விஜயனுக்கும் தெரிவித்து விடுவார்கள். அவர்களும் நம்மோடு போரிட அணியமாய் இருப்பார்கள். இஃதே என் கருத்து.” என்றான்.

“நன்று, நன்று;” மற்ற குழு உறுப்பினர்களும் ஒப்பினர்.

இன்னொரு அமைச்சர், “ஆம், நாம் திசைப்போர்ப் பயணம் (திக் விஜயம்) மேற்கொள்ள வில்லையே! நமது அமைச்சர்

கூறியதுபோல், அந்நாடுகள் நம் ஆதிக்கத்தில் இருக்க, யாரோடு நாம் போர் தொடுக்கப் போகிறோம்? அது மட்டுமின்றி, கப்பம் கட்ட மறுத்தோ, தனி நாடாக ஆகிவிட்டோம் என்று அறிவிப்போ செய்திருந்தாலாவது முறைப்படி தூது அனுப்பலாம். ஆனால், அவர்களோ தமிழர் வீரத்தையல்லவா பழித்துவிட்டார்கள்? ஆகவே அமைச்சர் சொன்னதை நான் முழுமையாக ஒப்புக் கொள்கிறேன்," என்று கூறிவிட்டு அமர்ந்தார்.

முதியவர் ஒருவர் கேட்டார், "வேந்தே! பிற்காலத்தில் வரலாற்றில் சில ஐயப்பாடுகள் நுழையலாம். அஃதாவது, மூவேந்தர்களாகிய சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற முத்தமிழ் வேந்தர்கள் இருக்க, தமிழுக்கு நேர்ந்த இழுக்கை அகற்ற, சேர மாமன்னர் தாங்கள் மட்டும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதற்குக் காரணம் வேண்டும் அல்லவா?" என்றார்.

"முதியவரே, சரியான நேரத்தில் சிறந்த கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அறியாததல்ல. இப்போதுதான் மதுரை மாநகரம் தீப் பற்றி எரிந்திருக்கிறது. பாண்டியன் ஒரு கற்புக்கரசிக்கு அநீதி இழைத்துவிட்டான் என்று மக்கள் மனதில் சற்று வெறுப்பும் சோகமும் இருந்து கொண்டிருக்கும். பாண்டியன் தன் இன்னுயிர் நீத்து வளைந்த செங்கோலை நிமிர்த்தினானாயினும், செங்கோல் வளைந்து விட்டதே! இதன் மூலம் எம்போன்ற மன்னர்கள் பெறும் பாடம், 'அஞ்சி அஞ்சித்தான் ஆள வேண்டும்.' என்பதே.

மழைவளங் கரப்பின் வான்பே ரச்சம்
பிழையுயி ரெய்தின் பெரும்பே ரச்சம்
குடிபுர வுண்டு கொடுங்கோல் அஞ்சி
மன்பதைக் காக்கும் நன்குடி பிறத்தல்
துன்ப மல்லது தொழுதகவில்.....

(செங்குட்டுவன் சொல்வதாக இளங்கோவடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகாரச் சொற்கள் இவை. எக்காலத்துக்கும் எவ்வகை ஆட்சிக்கும் பொருந்தும் ஆழமான, அற்புத வாசகம்.)

நெடுஞ்செழியனுக்குப் பின்னர் வரும் எந்தப் பாண்டிய மன்னரும், சிறிது காலம் இரங்கல் நிலையில்தான் இருப்பார். மக்களும் முடங்கிய நிலையில்தான் இருப்பார். இதைத் தவறென்றும் சொலிவிட முடியாது. மனித இயல்பு. எனவே, பாண்டிய மன்னன் இப்போரில் ஈடுபட வேண்டும் என்று எதிர்பாரப்பதும் முறையாகாது. மாண்ட பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆரியப் படை கடந்து தன் வீரத்தை நிலைநாட்டியவன்தானே! ஆகவே அங்கு வீரத்திற்குக் குறைவில்லை. அவர்களைக் குறை சொல்ல வேண்டாம்.

சோழர்கள் எம் தாயாதியர். ஏதோ உட்பூசலில் சிக்கிக் கொண்டனர். அதையும் யாமே முன்னின்று முடித்து வைத்தோம். நல்ல வீரர்கள்; ஆனாலும் முறிந்த உறவினர். எம் அன்னை நற்சோணைப் பெருந்தேவியார் கரிகாற் சோழரின் பெயர்த்தி அல்லவா? அவருடைய மகனான நான் சோழர்க்கும் சேர்த்துப் பொறுப்பேற்கிறேன்.”

“நன்கு ஆழ்ந்து சிந்தித்து எடுத்த முடிவு. நாளைய வரலாறு, வீரத்தில் தன்னிகரற்றவராக விளங்கும் தங்களின் சீரிய முடிவை ஏற்கும். வாழ்க, சேர மாமன்னர்” என்று அந்த முதியவர் வாழ்த்த, அதைத் தொடர்ந்து மக்களின் வாழ்த்தொலி, விண்ணில் விரைந்து பரந்து அந்த இமயமலைச் சாரலிலும் எதிரொலித்து இருக்கும்.

—0—

இடங்கள் வேறுபட்டாலும் காட்சி ஒன்றுதான். உருவிய வாளோடு வீரர்கள் நிற்க, வாளின் கூர்மைப் பகுதியில் தம் கட்டை விரலால் கீறி, பீரிட்ட அரத்தத்தால் மனைவி கணவனுக்கும், தாய் மகனுக்கும், அவர்களின் நெற்றியில் திலகமிட்டு, “சென்று, சேரரோடு நின்று, பகைவரை வென்று வெற்றியோடு வாருங்கள்,” என்று வாழ்த்தி வழியனுப்பினர். இக்காட்சிகளைப் பொருத்தவரை, மன்னனும், தளபதிகளும், மாவீரர்களும் ஒரே நிலையில் வைத்துப் போற்றும்படி யாகத்தாம் இருந்தனர்.

எல்லோரும் அவரவர் நிலைக் கேற்ப, அணிதேர், களிற்று, புரவி இவற்றின் மீது ஏறிப் பயணத்தைத் தொடங்கினர். இளங்கோ அடிகளும் ஒரு யானையின் மீதேறிப் பறப்பட்டார்.

போருக்குப் பற்றினைத் துறந்த அடிகளும் செல்கின்றாரே என்று மக்கள் வியந்தனர். அவர்தம் வியப்பினைக் கண்டு, அடிகள் பேசினார்.

“நான் போர் புரியச் செல்லவில்லை. இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகளை நடக்கும் இடத்தில் இருந்தே நேரில் பார்த்து, ஒரு காவியம் எழுதப் போகிறேன். வாழ்த்தி அனுப்புங்கள்.”

மக்களைப் பார்த்துக் கை கூப்ப, அவர்கள், “இளங்கோ அடிகள் வாழ்க.” என்று வாழ்த்தினர்.

யானை மீதிருந்த வெண்கொற்றக் குடைக் கீழ்ச் செங்குட்டுவன் நின்று, வாளை உறுவி அசைத்துத் திசை காட்ட, மக்களும் வீரர்களும், “சேர மாமன்னர் வாழ்க! சேரர் பெருந்தேவியார் வாழ்க! சேரமாதேவி வாழ்க! தமிழ் வாழ்க!” என்று முழக்கமிட்டனர். சேரர் படை நகர்ந்தது.

அந்தப் பெரும் படையில்,

நூறு தேர்களும்,

ஐந்நூறு யானைகளும்,

பத்தாயிரம் குதிரைகளும்,

நூறாயிரம் மறவர்களும்,

ஆயிரம் சட்டையணிந்த அதிகாரிகளும்,

இருபதாயிரம் உணவுப் பண்டங்கள் ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளும், (சமையல் செய்து அனைவருக்கும் இடையூறின்றி அளிக்க.)

இருபதாயிரம் ஆயுதம் ஏற்றிச் செல்லும் வண்டிகளும், (வாள், வேல் வில், அம்பு, ஏணிகள், மிதவைக் கட்டைகள்,

கட்டுமரங்கள், வடகயிறுகள், நூல் ஏணிகள், - இவற்றோடு செல்பவர்களே அவ்வப்போது ஆயுதங்களைச் செப்பனிட்டுத் தருவார்கள்.)

ஐந்நூறு வைத்தியர்களும் (புண் பட்ட வீரர்களுக்கு உடனுக்குடன் மருத்துவம் அளிக்க.) அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

இவர்களேயன்றி, சோர்வுற்ற வீரர்களை மகிழ்விக்க, ஆங்காங்கே கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவர். அதற்காக,

நூற்றிரண்டு நாடக மகளிரும்
 இருநூற்றெட்டு கயிலுவாகர்களும்
 நூறு நகைவேழம்பர்களும் (விதூஷலர்களும்)
 ஐம்பது நடன மாந்தர்களும்

நாற்சக்கரக் காளை மாட்டு வண்டிகளிலும், கூடாரமிட்ட காளை மாட்டு வண்டிகளிலும், குதிரைகளின் மேலும், சிலர் யானைகள் மேலும் மகளிர் பல்லக்கிலும் சென்றனர்.

-0-

ஓற்றர்கள் மூலம் செய்தியறிந்த கனகன் 'இடிஇடி' என்று சிரித்தான்.

“விஜயா! நாம் சரியான பித்தனைத்தான் உசுப்பேற்றி விட்டிருக்கிறோம். இவ்வளவு விரைவில் படை திரட்டி வருவார்கள் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை. விஜயா! நம் பக்கமிருந்து போர் செய்ய முன்வரக் கூடிய மன்னர்களுக்கு உடனே செய்தி அனுப்பிவிடு.”

கனக விஜயர், தம் தலைமையில் ஐம்பத்தாறு மன்னர்கள் அணி திரள்வர் என்று எதிர் பார்த்தனர். விந்தியத்தின் வடபால் இருந்த வளமான நிலங்கள் சிறுசிறு நாடுகளாகப் பிரிந்து இருந்தன. அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையும் இல்லாததோடு, பகைமையே போற்றி வந்ததால் வெளிநாட்டு அரசர்களின் ஆக்கிரமிப்புக்கு வெகு எளிதாக உட்பட நேர்ந்தது. தண்பொழில்

நாட்டிலும் இதே நிலைதான். நாடுகள் அங்கும் துண்டு துண்டாகத்தாம் இருந்தன.

தமிழகத்தில் மூவேந்தர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் நாடும் சிறுசிறு நாடுகளாகவே இருந்தன. ஆனால், மூவேந்தர் என்ற கட்டுக் கோப்பை அவர்கள் கட்டிக் காத்தனர். ஒவ்வொரு சமயம் மூவரும் ஒருவர் தலைமையை மற்றவர் ஏற்கும் நிலையும் இருந்ததுண்டு. 'மூவர் கூட்டணி' என்ற ஓர் அமைப்புச் சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்து அயலாரை நெருங்க விடாமல் தடுத்து வெகு காலம் வெற்றி கண்டதும் உண்டு. அரசார்க்கெல்லாம் அரசனான அசோகன் கூட தமிழகத்தில் நுழைய முடியாமல் போயிற்று. அதற்குக் கலிங்கப் போரின் முடிவை மாத்திரம் காரணமாகச் சொல்லிவிட முடியாது.

தமிழகத்தில், செங்குட்டுவன் மூவர்க்கும் தலைமை ஏற்றான் என்றால், வடபுலத்தில் கனகனும் விஜயனும் தலைமை ஏற்றார்கள். இதனால் இது தென்புலத்திற்கும் வடபுலத்திற்கும் இடையேயான மோதலாக உருவெடுத்து விட்டது. வடபுலத்தை ஆரிய வர்ஷம் என்பார்கள்; தென்புலத்தைத் தக்ஷிண (திராவிட) வர்ஷம் என்பார்கள்.

கனகன் தன் பெரும்படையை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்தான். வடவேந்தர்களான, உத்திரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்திரன் சிவேதன், ஆகியோர் மூன்று படைகளுக்கும் தலைமை ஏற்றுப் போரிட முன் வந்தனர்.

உத்திரன், உருத்திரன், விசித்திரன், சித்திரன் இந்த நால்வரும், பெரும்படையோடு, பாடலிபுத்திரத்தில் கங்கையின் வடகரையில் எதிரிகளை எதிர் நோக்கி இருந்தனர். சிங்கன், சிவேதன், தனுத்திரன், பைரவன் ஆகிய நால்வரும் யமுனை ஆற்றின் வடக்கே பெரும் படையுடன் காத்திருந்தனர்.

எதிரிகள் கங்கையைக் கடக்க விடாமல் இருபடைகள் தடுக்கும். அப்படித் தாண்டினாலும் இமயத்தை நெருங்கவிடாமல் மூன்றாவது படை தடுத்து நிறுத்தும். இதுதான் அவர்ளின் வியூகம். எதிரிப் படைகளின் அசைவுகளுக்கேற்ப

எப்படி எப்படி இவர்கள் திரும்ப வேண்டும்? நகர வேண்டும்? என்ற தெளிவான உத்தரவும் திட்டமும் அவர்களிடம் இருந்தன.

“வரும் சேரனின் பெரும்படையைச் சிறுசிறு படைகளாகப் பிரித்து அவர்களைக் குழப்ப வேண்டும். பல வழிகளில் அவர்கள் நுழையக் கூடும். ஆனால், அவர்கள் எந்த வழியில் ஊடுருவினாலும் அந்த இடத்திலேயே நிர்மூலம் ஆக்குங்கள். ஒருவன் கூட உயிரோடு திரும்பிப் போகக் கூடாது. சேரன் படையின் அமைப்பைப் பார்த்தால், அவர்கள் ஏதோ நடனம் நாடகம் என்று சுற்றுலா வந்து மகிழ நினைக்கும் சிறு கூட்டம்போல் தெரிகிறது. கூத்துக்கள் ஆடி நம்மைப் பணிய வைக்கப் போகிறார்களா? பைத்தியக்காரர்கள்— ஆஃகாஃகா!” கனகன் சிரித்தான்.

கனகன் ஏதோ முன்பே எதிர் பார்த்ததுபோல் வியூகம் வகுத்திருந்தான். அந்த வியூகத்திலிருந்து, எந்த ஒரு சிறு படையும் தப்பாது என்று இறுமாந்திருந்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! செங்குட்டுவன், கனகன் நினைத்தது போலவே, பதினைந்து சிறுசிறு படைகளாகப் பிரித்து, யார் யார் எவ்வெப்போது, எங்கெங்கு, எப்படி எப்படி நகர வேண்டும் என்று தெளிவாகக் கட்டளை இட்டிருந்தான்.

உண்மையைச் சொல்லப் போனால் அவனது தளபதிகளே சற்றுத் திகைத்துத்தான் போயிருந்தார்கள். சதுரங்க பாணியில் வியூகம் அமையாமல், வேறு விதமாக இருப்பதைக் கண்டுதான் திகைத்தார்கள். ஆனால் மன்னன் முகத்தில் விரிந்த தெளிவான ஒளி, அவர்களை அப்படியே பணியச்செய்தது.

—0—

போருக்குப் புறப்படுமுன், தாய் நற்சோணைக்கும், மகன் செங்குட்டுவனுக்கும், பட்டத்தரசி அம்மஞ்சை வேண்மாட்கும், நடந்த உரையாடலை இங்கு நினைவு கூர்ந்தால், மேலே சொன்ன படை வியூகம் பற்றிய தெளிவு கிடைக்கும்.

வேண்மாடத்தில் பெருந்தாய் நற்சோனையும், அம்மஞ்சையும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது, வேகமாக வந்த செங்குட்டுவன் தாயிடம்,

“தாயே, ஒற்றர்கள் மூலம் ஒரு செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. அவர்கள் மூன்று பெரும்படைகளை நிறுவி, நம் படையை எதிர்க்கப் புது வியூகம் ஒன்றை அமைக்கப் போகிறார்களாம். அதை அவர்கள் ஆடு புலி வியூகம் என்கிறார்களாம். நம் படையமைப்பைச் சிறுசிறு பிரிவுகளாக ஆக்கிச் சிதைத்து அழித்து விடுவார்களாம். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் நம் படைகளைச் சிதற விடக்கூடாதென்ற எச்சரிக்கையோடு செய்தி வந்திருக்கிறது.” என்றான்.

நற்சோணை நகைத்தபடி, “மகனே, நீ பதட்டம் அடையும் அளவிற்கு இதில் எதுவுமில்லை. இஃது என் பாட்டனார் வடிவமைத்த வியூகந்தான். இதை அவர் ஆடு-புலி வியூகம் என்றழைத்தார். அவர்கள் மூன்று புலிகளாக அணி வகுப்பர். நம் படையைச் சிதைத்தால் நம் படை ஆடுகளாக மாறிவிடும்; எளிதாக வென்றிடலாம் என்பது அவகளுடைய கணிப்பாய் இருக்கலாம். எதிரிகள் ஆடுகள்தாமே என்று குறைத்து மதிப்பிட்டு அவைகளை எளிதில் அழித்திடலாம் என்பதும் அவர்கள் எண்ணமாய் இருக்கலாம்.

எம் பாட்டனாரிடமே வடவேந்தர்கள் தம்மைப் புலியாக எண்ணி வாலை ஆட்டி, தோல்வி கண்டார்கள். அந்தப் பழைய வியூகத்தை மீண்டும் செயல்படுத்த நினைக்கிறார்கள் போலும். பாவம், தோல்வியடைந்ததை மறந்துவிட்டிருக்கிறார்கள். புலியின் தாக்குதல் இந்த வியூகத்தில் வியத்தகு சக்தியுள்ளதாய் இருக்கும். அதே சமயம் ஆடுகளின் தற்காப்புப் போரை அவர்கள் எதிர்பார்க்க வாய்ப்பே இல்லை.”

அம்மஞ்சை கேட்டாள், “அப்படியானால் பெருந்தேவியாரே, ஆடாக இருந்து போரிடுவதிலும் வலிமை இருக்கிறதென்று தாங்கள் சொல்வதென்றும் தெரிகிறது; சரியா தாயே?”

“மிக்க சரி, மகளே, இந்தத் தற்காப்புப் போர் முறையை என் தாத்தா மட்டுமே அறிந்திருந்தார். அதாவது, புலியின் தாக்கும் சக்தியில் முழு நம்பிக்கை வைத்துத் தற்காப்பு முறையைத் தேவையில்லை என்று கற்றுக் கொள்ளாமலேயே விட்டுவிட்டார்கள். என் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பினாலும் அதைத் தெரிந்து கொள்ள நான் காட்டிய ஆர்வத்தையும் மெச்சி, என் தாத்தா ஆடுகள் புலிகளைச் சிறைப்படுத்தும் நுட்பத்தை எனக்குக் கற்றுத் தந்தார். இவ்வளவு காலம் ஆன பின்னும் அஃது என் மனதில் அழியாமல் பசுமையாக இருக்கிறது. மகனே, உனக்கு இப்போது அதைச் சொல்லித் தருகிறேன்.

இதோ கட்டங்கள். நீ மூன்று புலிகளாய் இருந்து ஆடுகளை வெட்டு. நான் ஆடுகளாய் இருந்து உன் மூன்று புலிகளையும் கட்டிச் செயலிழக்கச் செய்கிறேன்.”

“சரி, தாயே.”

“இனி, என் ஆடுகள் ஒவ்வொன்றாகக் களமிறங்கும், இதோ என் முதல் ஆடு இறங்கிவிட்டது.”

“ஆட்டை நோக்கி ஒரு புலியை நகர்த்தி விட்டேன்.”—
செங்குட்டுவன்.

“இதோ, என் இரண்டாவது ஆட்டை இறக்கி விட்டேன்.”—
நற்சோணை.

புலி நகர நகர, ஆடுகள் ஒவ்வொன்றாய் இறக்கப் படுகின்றன. ஏழு ஆடுகள் இறங்கிவிட்ட நிலையில், ஆடுகளின் நோக்கத்தையே அறிந்து கொள்ள முடியாமல் அம்மஞ்சை திகைத்தாள். தன் ஐயத்தை, பெருந்தேவியிடம் கேட்டாள்.

“தேவி, நீங்கள் ஆட்டை இறக்கும் இடம், புலி இருக்குமிடத்திற்குச் சற்றும் தொடர்பில்லாமல் இருக்கின்றதே.”

“ஆம், மகளே! ஆடு புலியை நேரடியாகத் தாக்க

முடியுமா? ஆட்டின் நோக்கம் புரியாமல் புலி குழம்ப வேண்டும். இதுதான் திட்டம்.”

பதினைந்து ஆடுகளும் இறக்கப் பட்டுவிட்டன. புலிகளும் ஆடுகளும் மாறி மாறி நகர்த்தப் பட்டன. வெகு சில நகர்த்தல்களுக்குப் பின், புலிகள் மூன்றும் நகர இடமின்றி கட்டுண்டன.

“அற்புதமான ஆட்டம்” அம்மஞ்சை தன்னையும் அறியாமல் கைதட்டிப் பாராட்டினாள்.

“புலிகள் ஆடுகளை வெல்லவே முடியாதா தாயே?” செங்குட்டுவன் கேட்டான்.

“தற்காப்பு ஆட்டத்தை அறிந்தவர்களின் ஆடுகளைப் புலிகள் வெல்லவே முடியாது. ஆனால், எண்ணிக்கையை மட்டும் மனதில் கொண்டு அவசரமாகக் களமிறங்கும் ஆடுகள் புலியின் சீற்றத் தாக்குதலுக்கு ஆளாகி வெட்டுண்டுவிடும். மூன்று ஆடுகள் வெட்டுப் பட்டாலே போதும்; அதன் பிறகு எந்த ஆடும் புலிக்கு இரையாவதனின்றும் தப்ப முடியாது.”

“இவ்வளவு சிறந்த வியூகத்தை எனக்கு முதலிலேயே ஏன் தாயே சொல்லித் தரவில்லை?”

“நீ மேற்கொண்ட முந்தைய போர்களில் உன் படை நடத்தும் திறமையும் எதிரிகளின் தன்மைக்கேற்பவும் இடங்களின் தன்மைக்கேற்பவும், நீ தேர்ந்தெடுக்கும் தாக்குதலும் தற்காப்பு முறைகளும் சிறப்பாகவே அமைந்து வெற்றிகளையே குவித்து வந்திருக்கிறாய். ஒவ்வொரு போருக்கு முன்னும் நீ என்னைக் கலந்தாலோசிக்கத் தவறுவதில்லை. அப்போதெல்லாம் இப்போர்த் திட்டம் தேவை இல்லாமல் போனது. ஆனால் இப்போது, யாரோ ஓர் இமய மன்னன் இந்த வியூகத்தைப் படித்திருக்கிறான். புலியின் சீற்றத் தாக்குதலில் முழு நம்பிக்கை வைத்து உன்னை வெல்ல வடபுல மன்னரையெல்லாம் ஒன்று கூட்டியிருக்கிறான். அவர்கள் நமது தற்காப்புப் போர்முறையை

அறிய வாய்ப்பே இல்லை. அதைத் தெரிந்த ஒரே ஒருத்தி நான்தான். அடுத்து என்னிடம் கற்கப் போகும் நீதான்.”

“அப்படியானால் இந்தப் போரும் விரைவிலேயே முடிந்திடுமா தாயே?”

“முடிந்திடும் மகனே, முடிந்திடும். வரலாற்றிலேயே சிறப்பான இடம் பெரும் வகையில் முடித்திடுவாய். எனக்கு உறுதியான நம்பிக்கை இருக்கிறது.”

மகிழ்ச்சியில் அம்மஞ்சை, திக்குமுக்காடிப் போனாள். “அன்புத் தலைவ, பேரரசிகளுக்கெல்லாம் பேரரசி நம் சேரப் பெருந்தேவியார்தான்! ஆஃகா, எவ்வளவு ஆழ்ந்த அரசியல் சீரறிவு? எத்தகு சிறப்பான படை வியூகங்கள்? என் சிற்றறிவிற்கும் கேள்வி ஞானத்திற்கும் எட்டியவரை, பாண்டிய நாட்டின் ஞாலமாதேவி அங்கயற்கண்ணிக்கு இணையானவர் இவர்தான். அன்னாய்! உங்கள் இருவருக்கும் உள்ள ஒரே வேறுபாடு— நீங்கள் அந்தத் தேவியைப்போல் நேரடிப் போரில் ஈடுபடவில்லை என்பதுதான்.”

“அம்மஞ்சை! அதிகம் புகழாதே. அந்த மாதரசிக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் அவருக்கு முன்னும் இருந்ததில்லை; இதுவரை யாரும் தோன்றவும் இல்லை.”

“வேந்தே. பெருந்தேவியார் சொன்னதைக் கேட்டார்களா? தனியரசியாகவிருந்து சாதித்தது சாலச் சிறந்ததே. தங்கள் அன்னையின் நிலை? அவர் நேரடிப் போர் நிகழ்த்தத் தேவை இருக்கவில்லை. ஆனாலும் எந்தப் பேரரசிக்கும் இல்லாத தனிச் சிறப்பு இவருக்கு மட்டுந்தான் உண்டு.”

“தாயே, தாங்கள் அறியாததா? அவளுடைய கணிப்பு எப்போதும் சரியாகவே இருக்கும்; சிறப்பாகவும் இருக்கும். கேட்போம். சொல் தேவி”

“பெருந்தேவியார், அவரது பாட்டனார் கரிகாலரும் தந்தையார் மணக்கிள்ளியும் இமயம் வென்று திரும்புகையில் பிறந்தவர். வடநாட்டுத் தங்க நதியின் பெயர் சூட்டப்பட்டவர். அதாவது, பிறந்தபோதே இமயம் வென்றவர். பொறுங்கள்; இன்னும் நான் சொல்லி முடிக்கவில்லை. எம் தலைவரின் தந்தையை மணந்தீர்கள். அவரையாவது விட்டுவைத்தீர்களா? ‘இமயவரம்பர்’ ஆக்கினீர்கள். இப்போது இதோ உங்கள் அருகில் இருமுறை இமயம் சென்றவர்; தங்களைத் தங்கள் பெயர் கொண்ட நதியில் புனித நீராட்டிய வீரத்திருமகன். மூன்றாம் முறையும் செல்லப் போகிறார்.

அன்னாய்! இப்போது சொல்லுங்கள்; உலக வரலாற்றிலயே இப்படிப் பாட்டன், தந்தை, கொழுநன், பெற்ற மகன் என; நான்கு தலைமுறைக்கு உறவாகி இமயம் முதல் குமரி வரை உலகாண்ட நாயகி தங்களினும் இவ்வையத்தில் வேறு யாரும் யாண்டும் இருந்ததுண்டோ? அன்னாய்; என் கூற்றுச் சரிதானே.”

மகிழ்ச்சியால் கண்கள் பனிக்க, “தங்களின் வாழ்த்துக்களோடு வெற்றியோடு திரும்புவேன் தாயே.” என்று தாயின் தாள் பணிந்து, மாவீரனாக வீறுகொண்டு எழுந்து, நெஞ்சு நிமிர்ந்து நின்றான்.

நூற்றுவர் கன்னர்

நர்மதை ஆற்றங்கரையில் மிகச் சிறிய படையுடன் சென்ற செங்குட்டுவனை, நூற்றுவர் கன்னன்(சதகர்ணி) ஆரத் தழுவி வரவேற்றான்.

“என்ன? நண்பரே, யாம் உங்கள் சார்பாக, இமயத்திலிருந்து கல்லெடுத்துவர, எம் ஆசையைச் சஞ்சயன் என்னும் தூதுவன் மூலம் தெரிவித்தபோது, நன்றி கூறி மறுத்துவிட்டீர்கள்; ஆனால், என்ன இது? மாபெரும் மன்னரிடம் இவ்வளவு சிறு படையா? தங்களுக்கு உதவிட நானும் எம் படையும் உளமார அணியமாய் இருக்கிறோம்.”

“நூற்றுவர்கன்னரே, எமக்கு உதவிட வந்த உங்கள் அனபிற்கும் ஆதரவிற்கும் மிக்க நன்றி. ஆனால், கனகனும் விஜயனும் தமிழர் வீரத்தைத்தான் ஏளனம் செய்தார்கள். இந்நிலையில், நான் யாரிடமும் படை உதவி பெற விரும்பவில்லை. அது சரியானதும் ஆகாது. உங்கள் உதவியை ஏற்க மறுப்பதாக எண்ண வேண்டாம். தூழ்நிலையின் நியதி இது. உம்ம்... முன்பு நான் விட்டுச் சென்ற தமிழர் படைக்கு நன்கு போர்ப் பயிற்சி அளித்திருக்கிறீர்களா? அதைச் சொல்லுங்கள். ஆற்றைக் கடக்க அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வேன்.”

“நன்றாகக் கேட்டீர்கள்! அவர்கள் எங்களிடம் பயிற்சி எடுத்ததென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இப்போது?

நாங்களே வியக்கும் வண்ணம் பற்பல புதிய முறைகளைப் புகுத்தி, எங்களுக்கும் கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்! மிகத் திறமையான வீரர்கள். அது சரி; நீங்கள் கனக விஜயரை எப்போது சந்திக்கப் போகிறீர்கள்?”

“நண்பரே, சரியாகச் சொல்வதென்றால், நான் அவர்களைப் போரில் எதிர் கொள்ளப் போவதில்லை. எம் தளபதி வில்லவன் கோதையும் அமைச்சர் அழும்பில்வேளும், அந்தப் பொறுப்பை ஏற்கனவே ஏற்றுக் கொண்டார்கள். நான் அவர்களோடு போரிட்டால், என்னை ஏதோ அவர்களுக்கு இணையான வீரன் என்று அவர்கள் எண்ணி விடுவார்களாம். ஆகவே, அந்தப் பொறுப்பினை முன் வந்து ஏற்று, என்னைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டார்கள்.” ‘கடகட’வெனச் சிரித்தான் சேரன் செங்குட்டுவன்.

“ஆனால், சேர வேந்தே, உங்கள் படை வியூகம் எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் கேள்விப்பட்டவரையில் அது சதுரங்க வியூகம் அன்று என்றே அறிகிறேன்.”

“ஓ! அந்தச் செய்தி உங்கள் காதுகளுக்கும் எட்டிவிட்டதா? நூற்றுவாக்கன்னர் ஆயிற்றே! அப்படியானால் இது கனக விஜயனுக்கும் தெரிந்திருக்கும். அதுதான் எனக்குத் தேவை. என் படை நிலை அறிந்து அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அவர்களை எப்படி மடக்கிச் செயலிழக்கச் செய்யவேண்டும் என்று என் தளபதிகளுக்கு மிகத் தெளிவாகப் பாதை வகுத்துப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறேன். என் வியூகம் சரியான முறையில் பயன்படுத்தப் படுமானால், என் வலையில் கனக விஜயர் விழுவார்கள். நூற்றுவாக்கன்னரே! அதன் பிறகு போர் வெகு நேரம் நீடிக்காது; விரைவிலேயே முடிந்துவிடும்.”

“என்ன? என்ன? நேரம் என்றா சொன்னீர்கள்? நான் நாட்கணக்கில் போர் நீடித்து நடக்கும் என்று கணித்து வைத்திருக்கிறேன். அதிலும் தங்கள் நேரடிப் பார்வையில் இல்லாமல்! இது சேரன் செங்குட்டுவரால் மட்டுமே முடியும்.

அதில் எனக்கு வியப்பு இருந்தாலும், ஐயம் சிறிதும் இல்லை. முடிப்பீர்கள். நண்பரே, இந்த வியூகத்தின் பெயர் என்ன?”

“சொன்னால் சிரிக்க மாட்டீர்களே? இதன் பெயர் ஆடு-புலி வியூகம். கனக விஜயனின் படைகள் புலிகளாகவும் என்படைகள் ஆடுகளாகவும் இறங்குவார்கள்.

“ஆக, ஆடுகள், புலிகளை மடக்கி அடக்கப் போகின்றன. சரிதானே?” என்று சிரித்தான்.

—0—

சிறுசிறு படைகளாக வரும் தமிழர்படையை வெகு எளிதில் வென்றிடலாம் என்று கனக விஜயர்களின் கணிப்புத் தவறாகப் போய்விட்டது. உண்மையில் செங்குட்டுவன் வலையில் தாங்கள் வீழ்ந்துவிட்டதை வெகு வெகு தாமதமாகவே உணர்ந்தனர். அதற்குள் எல்லாம் நொறுங்கிப் போய்ப் போர் முடிவுக்கே வந்துவிட்டது. புலிப் படைகள்தாம் உண்மையில் எலிகளைப்போல் -பொறிக்குள் சிக்கிய எலிபோல் -ஆயின; அதுவும் ஆடுகளால்!

கங்கை நதியைத் தாண்ட விடாமல் துரத்தி அடிக்கத் திட்டம் போட்டவர்கள், கங்கைக் கரையிலேயே மடங்கிப் பிடிபட்டனர். கனகனும் விஜயனும் இன்னும் பல மன்னர்களும் சிறை பிடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் துறவிகள் போல் வேடம் அணிந்து தப்பியோடினர்.

போர் நடந்து முடிந்து விட்டது.

ஆன நேரம், பதினெட்டு நாழிகைகள்தாம்.

செய்தி கேட்டதும், சதகர்ணன் அசந்தே போனான். செங்குட்டுவனை ஆரத் தழுவிக்கொண்டான். பின்னர், இமயம் செல்ல விடை கொடுத்தனுப்பினான்

மீண்டும் விற்கொடி

கனகனின் இமயமலை நாட்டின் தலை நகரில் அவன் அரண்மனையில் அரசவைக் கூடத்தில் பெருந்திரளாக மக்கள் கூடியிருந்தனர். செங்குட்டுவன் அரியாசனத்தில் வெற்றி வீரனாய் அமர்ந்திருந்தான். அவனோடு மோதிய மன்னர்கள் கைதிகளாய் நின்றிருந்தனர்.

செங்குட்டுவன் பேசினான்:

“கனகனே! விஜயனே! வீரம் பேசுவதில் தவறு இல்லை. போர்மேற் செல்வதும் வீரர்க்கு அழகுதான். ஆனால், வீணை வம்புக்கு இழுப்பது, பண்பற்ற செயல். மன்னர்கள் நாடுபிடிக்கப் போரிடலாம். எங்கள் ஆதிக்கத்தில் இருந்து விலகுவதாகவோ அல்லது கப்பம் கட்ட மறுத்துச் சுதந்திர நாடாகப் பிரிந்து விட்டோம் என்றோ அறிவித்திருந்தால் கூட மன்னித்து விடலாம். ஆனால் இழிசொல் பேசி இருக்கக் கூடாது.

தமிழர் வீரத்தை இழித்துரைத்ததுதான் நீங்கள் செய்த பெருந்தவறு! மன்னிக்க முடியாத தவறு. அதற்கான தண்டனையை நீங்கள் ஏற்றே ஆக வேண்டும். என்ன தண்டனை? கேளுங்கள்.

நாங்கள் இமயத்திலிருந்து கல் எடுத்துப் போய் எங்கள் நாட்டில் கற்புக்கரசி கண்ணகிதேவிக்குச் சிலை செய்யப் போகிறோம். நாவடக்கம் இல்லா நீங்கள் இருவரும் அந்தக்

கல்லை உங்கள் தலையில் சுமந்து செல்ல வேண்டும். அந்தக் கல்லைக் கங்கை நதியும் சோணை நதியும் கலக்கும் பாடலிபுத்திரத்தில் புனித நீராட்டி, மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர வேண்டும்.

இமயத்தில் வில் கொடி ஏற்றும் விழா நடக்கவிருந்தது. யாருக்கு அந்தப் பேற்றை அளித்திடலாம் என்ற ஆலோசனையில் அமைச்சர் அழும்பில் வேளும் தளபதி வில்லவன் கோதையும் ஈடு பட்டனர்.

“போர்க் களத்தில் ஓர் இளம்வயது வீரனின் போர்த்திறத்தைக் கண்டோமே, நினைவிருக்கிறதா? அவன் போரிடும் வேகமும், வாள் சுழற்றும் பாங்கும், அவனால் எதிரிகள் வெட்டிச் சாய்க்கப் படுவதையும், சூழ்நிலைக் கேற்றவாறு குதிரையின் மீதிருந்தும், தரை மீதிருந்தும், வாள், வேல், வில்—அம்பு என மாற்றி மாற்றி, விரைந்து ஆயுதங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் போரிடுவதைப் பார்த்தோமே, அந்த வீரன். நாடு திரும்பியபின் உண்டாட்டு விழாவில் மன்னர் கையால் மது ஊற்றிக் கொடுக்கச் செய்து பெருமைப் படுத்த வேண்டும் என்றும் பேசிக் கொண்டோமே, அவனையே இமயத்தில் கொடியேற்ற வைத்தும் பெருமைப் படுத்தலாம்.

நம் துணைத் தளபதிகூட சொன்னாரே, அவன் முன்னாள் துணைத் தளபதி செங்கண்ணனின் ஐந்தாவது மகன். பெயர் ஒப்பிலன்பன். அவன் தந்தை நன்னனுடன் நடந்த வாகைப் பெருந்துறைப் போரில் துணைத் தளபதியாகவிருந்து போரிட்டு புகழுடம்பு எய்தியவன். அவனுடைய நான்கு தமையன்களும், முன்பு நடந்த போர்களில் ஈடுபட்டுத் தம் தந்தையைக் காண விண்ணுலகம் சென்று விட்டனர். அப்போதெல்லாம் சிறுவனாய் இருந்தது அந்த இளஞ்சிங்கம்! இப்போதைய போரில் நாட்டுக்கும் தனக்கும் ஈடில்லாப் புகழ் சேர்த்திருக்கிறான். இவனை உண்டாட்டு விழாவில் சிறப்பிக்க வேண்டியவர்களின் பட்டியலில் சேர்க்கப் பரிந்துரை செய்து இருக்கிறார்.”

அவ்வாறே, ஒப்பிலன்பன், இமயத்தின் முகட்டில் மாமன்னன் செங்குட்டுவன் முன்னிலையில் விற்கொடியை ஏற்றி வைத்து மட்டில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

(சமீபத்திய மேகாலயா நிலப் படத்தில், காரோ குன்று மாவட்டதின் பெயர் 'சேரன்கிரி' என்று குறிக்கப் பட்டுள்ளது. சேரன் என்ற சொல்லோடு கூடிய பல ஊர்களின் பெயர்கள் இம்மாநிலத்தில் காணப்படுகின்றன. சேரன் குன்று என்ற சொல்லே காரோ குன்றுகள் என்று திரிந்திருக்கக் கூடும். இம்மாநில மொழியும் 'காரோ' என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.— இலமூரியா முதல் அரப்பா வரை, இரா. மதிவாணன்.—பக், 203—ம் 204—ம்)

உண்டாட்டு விழா

வெற்றிக்குப் பின், சேர நாடு திரும்பியது படை. தலைநகரில், இந்த இமாலய வெற்றிக்குக் காரணமான, வீரர்களைக் கௌரவிக்கும் முகத்தான், வெற்றிக்குக் காரணமான வீரர்களைப் பாராட்ட விழா கொண்டாடுவது வழக்கம். அவ்விழாவில், நடந்த போரினில் வெற்றிக்குக் காரணமான, வீரப் போர் புரிந்த மறவர்களைப் பாராட்டு முகத்தான் ஒரு விழா கொண்டாடப்படும்; அதை 'உண்டாட்டு விழா' என்பர்.

மன்னர் முன்னிலையில் ஆடல், பாடல், நாடகம் போன்ற கலை நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும். எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து, விருந்து உண்பர். அப்போது, சிறப்பு விருந்தினரான வீரர்களுக்கு, மன்னர் தன் கையால் மதுவை ஊற்றிக் கொடுப்பார். இஃது ஒரு பெரிய சிறப்பாகக் கருதப்படும். மன்னரோடு அமர்ந்து விருந்து உண்பது என்ன எளிதாக எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்பா?

எல்லோரும் விழா அரங்கில் கூடி, மன்னர் வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர்.

செங்குட்டுவன் தளபதிகள் தூழ அரங்கிற்குள் வந்தான். தன் இருக்கையில் அமருமுன் அனைவரையும் பார்த்து,

“வெள்ளிப் பனி மலையாம் இமயத்தை வெல்ல இன்னனுயிர் ஈந்த வீரர்களுக்கு நாம் முதலில் வீர வணக்கம் செலுத்துவோம். (வாளை உருவி, உயர்த்தி வணக்கம் செலுத்தினர்) இங்குக் குழுமியுள்ள வீரத் திலகங்களை வரவேற்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம்.” எனக் கூறிவிட்டுத் தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

வில்லவன் கோதை எழுந்து அனைவரையும் வணங்கிப் பேசினான்.

“வீரப் பெருமக்களே! முதலில் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும். அதன் ஊடே, மாமன்னர் உங்களைக் கௌரவிக்கும் வகையில் தம் கைகளால் உங்களுக்கு மதுவினை ஊற்றித் தருவார். அருந்தி, விருந்தை ஏற்று, மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாடுங்கள்.”

பாணர்கள் பாட,, இன்னிசை முழங்க, விறலியர் பலர் குழுவாய் நடனம் ஆட விழா பொலிவுற்றது. அடுத்து, மேடையில் விறலி ஒருத்தி தனி நடனம் ஆட வந்தாள். மன்னன் மேல் தான் கொண்ட காமத்தை உற்ற அசைவுகள் காட்டி ஆடினாள். அரசனின் ஆகத்தை அழுந்த முயங்கி, அதையே அமளியாகக் கொண்டு மயங்கிச் சாய்திருக்க வேண்டும் என்று பாடிக்காமத்தால் உருகுவதுபோல் நடத்து ஆடினாள்.

இக்காட்சியைக் கண்ட ஒப்பிலன்பனைத் தன் காதலியின் நினைவு வந்து தாக்கிவிட, இருப்புக் கொள்ளாமல் நெளிந்து கொண்டிருந்தான். ‘உடனே ஊர் திரும்ப வேண்டும். தனக்காக, நிலவழகி காத்துக் கொண்டிருப்பாள். ஆனால், மன்னர் தரும் விருந்தை எப்படிப் புறக்கணிக்க முடியும்?’ தவித்தான்.

மன்னர் கையால் மதுவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் முறை ஒப்பிலன்பனுக்கு வந்தது. மதுவைப் பெற்றுக் கொண்டவன், தயங்கி நின்றான். ‘என்ன வேண்டும்?’ என்பதுபோல் மன்னன் அவனைப் பார்க்க, ஒப்பிலன்பன் மிகுந்த பணிவு காட்டிப் பேசினான்:

“வேந்தர் வேந்தே! தங்களின் நரந்தம் நாறும் கரங்களால் ஈந்த இம்மதுவினை அருந்த நான் கோடி தவம் செய்திருக்க வேண்டும். ஆயினும், மன்னித்தருள்க; எம் ஊரிலிருந்து என்னுடன் வந்த வீரர்கள் அனைவரும் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். சிறப்பு விருந்தினனாக நான் இங்கிருப்பதை என் தாயும்.. ம்.. ம், அறிய மாட்டார். நான் விரைந்து திரும்பாவிட்டால், முந்தைய போர்களில் என் தமயன்களுக்கு நேர்ந்த முடிவே எனக்கும் நேர்ந்திருக்கும் என்ற முடிவிற்கு வந்துவிடக் கூடும்... ஆகவே...”

“புரிகிறது வீரனே, புரிகிறது. நீ உன் தாய்க்காகவும், இன்னொரு உயிர்க்காகவும்— அஃது உன் காதலியாக இருக்கலாம்— துடிக்கிறாய். நீ உடனே ஊர் திரும்ப வேண்டும்; இதைத்தானே நீ கேட்க விரும்புகிறாய்?”

“ஆம்” எனபதற்கு அடையாளமாய் அவன் மன்னன் முன் மண்டியிட்டான். செங்குட்டுவன் அவனை அப்படியே தூக்கி நிறுத்தி, “மன்னனின் விருந்தைவிடவும் உன்னைப் பெற்ற தாயைப் பெரிதாய் மதிக்கும் உன் தாயன்பை மதிக்கிறேன். போய் வா. மகனே, உன் தாயையும் மற்றும் அனைவரையும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்திடுவாய்; செல்.” என்று விடை கொடுத்து அனுப்பினான்.

நீலவழகி

போருக்குச் சென்ற அனைவரும் திரும்பி விட்டனர் என்றறிந்ததும் நிலவழகி ஓடோடி வந்தாள். அவர்கள் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் இடத்தில் காத்திருந்தாள். இம்முறை அவளுடைய தோழி சுடரொளி வரவில்லை. அவள் மணம் செய்து கொண்டு வேற்றூர் சென்றுவிட்டதால், நிலவழகி மட்டுந்தான் வந்திருந்தாள். காத்திருந்தாள், காத்திருந்தாள்; வெகு நேரம் காத்திருந்தாள்.

பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது. உடல் நொந்ததுதான் மிச்சம்; மனம் வெந்ததுதான் பலன்; அவள் வரவேயில்லை. பொழுது சாயும் நேரமும் நெருங்கிவிட்டது.

ஒப்பிலன்பன் வீட்டை எப்போதோ பார்த்திருக்கிறாள். அந்த வீட்டை நோக்கி நடந்தாள் நிலவழகி.

அஃது ஓர் அழகிய குடில். நுழையும் நடையின் இருபுறமும் திண்ணைகள். உள் அறையின் சுவரில், பழைய வில், அம்பு, வாள், வேல்கள் ஆகிய போர்க் கருவிகள் அழகுற ஆணியில் மாட்டப்பட்டிருந்தன.

முதியோள் ஒருத்தி திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் அடிக்கடி எழுந்து சென்று தெரு வழியைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். இவர்தாம் ஒப்பிலன்பனின் தாயாக இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணினாள்.

மெதுவாக நடந்து சென்று அவ்வீட்டை நெருங்கினாள். திண்ணையின் முன் தூணை இரு கைகளாலும் பற்றியபடி, பாதி மறைந்தும் மறையாமலும் நின்றபடி, அம்முதிவளைப் பார்த்து, "அன்னாய்! தங்கள் மகன் வந்துவிட்டாரா? அவர் எங்கிருக்கிறார்?" என்று வினவினாள்.

அந்த முதியவள் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் 'யார் நீ' என்ற கேள்வி தெரிந்தது.

"நான்..நான்.. அவருடைய காதலி,"

முதியவள் அவளை மேலும் கீழும் பார்த்துத் தலையசைத்துப் 'புரிகிறது..புரிகிறது..' என்று கூறாமல் கூறினாள்.

"வழியில் ஒரு வீரரைப் பார்த்துக் கேட்டேன், 'அவர் வந்து விட்டாரா?' என்று; அதற்கு அவர், 'போருக்குப் போகும்போது எங்களுடன் வந்தான், ஆனால் திரும்பும்போது எங்களுடன் வரவில்லை.' என்றார். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவர் வந்துவிட்டாரா? எங்கே இருக்கிறார்?"

"மகளே! நீ என் மகன் எங்கே என்று கேட்டுவிட்டாய்; ஆனால், அவன் எங்கிருக்கிறான் என்று எனக்கும் தெரியாது. அவன் வரவிற்காகத்தான் நானும் காத்திருக்கிறேன். இவனோடு சென்று திரும்பியவர்களோடு அவன் வரவில்லை எனபதை நீ சொல்லித்தான் தெரிந்து கொண்டேன்.

நான் இளவயதில் காவல் பெண்டாக அரண்மனையில் பணிபுரிந்தவள்; என் கணவர், துணைத் தளபதியாக இருந்து தன்னுயிரை நாட்டுக்கு வழங்கியவர். என் நான்கு மூத்த மகன்களும் அதாவது, உன் காதலனின் தமயன்மார்களும் போரில் மாண்டு போனார்கள். இவன் கடைசி மகன். மற்றவர்களைப் போலவே இவனையும் ஈன்றேன். இவனையும் நாட்டிற்கு, நாட்டின் மானம் காக்கும் பொருட்டு இந்நாட்டிற்கே உரிமை ஆக்கிவிட்டேன்.

தந்தை அவர்களைச் சான்றோனாக்கினார். ஆயுதங்கள் செய்து கொடுத்துக் கொல்லர் அவர் கடமையை ஆற்றிவிட்டார். வேந்தனும் தன் படையில் சேர்த்துப் போர்ப் பயிற்சியும் நன்னடத்தையும் கற்பித்து அவர் கடமையை ஆற்றிவிட்டார். ஒளி வீசும் கூர்மையான ஆயுதங்கள் ஏந்தி, புரவிகளையும் களிறுகளையும் பகைவர்களையும் போர்க் களத்தில் வெட்டிச் சாய்த்து, கொன்று குவித்து வெற்றியுடன் திரும்புவதோ, அன்றி வீரமரணம் உறுவதோ, வீரனென்ற முறையில் அவனது கடமையாகும்.

அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்பதை நான் அறியேன். ஆனாலும், மகளே! சீற்றம் மிகுந்த புலியானது இருந்துவிட்டுப் போன கற்குகை போல, அவனை ஈன்ற வயிறு இதுதான். அவனை வீரனாய்க் காண வேண்டுமென்றால் போர்க் களத்தில்தான் தோன்றுவான்.”

‘ஆஃகா, எத்தகைய வீரத்தாய் இவள்?’ எனினும் தோன்றுவான் என்ற கூற்றைக் கேட்டுச் சற்றே அதிர்ந்தாள். ‘ஒளிறு வாள் முறுக்கிக் களிற்றெறிந்து பெயர்தல் காளையான அவனது கடமை என்றால்? பெயர்தல் என்பது திரும்புதலும் ஆகும்; வீழ்ந்து படுதலும் ஆகும். எவ்வாறாயினும் அவன் வீரனாகப் போர்க் களத்தில்தான் தோன்றுவான்; அங்குதான் அவனைப் பார்க்க முடியும் என்றால்? திரும்பும்போது அவன் எங்களோடு வரவில்லை என்ற கூற்றுக்கு என்ன பொருள்?’ அவளுக்குத் தலை சுற்றியது.

“தாயே, உங்கள் மகன் போருக்குச் செல்லுமுன், அவரை நேரில் கண்டு வழியனுப்ப முடியாமல் போயிற்று; ஆயினும், அவர் என் தோழியிடம், ‘நிலவழகியைத் தழுவிய கைகளால் இன்னொரு பெண்ணைத் தழுவ மாட்டேன். போர் முடித்து வெற்றியோடு வந்து முறைப்படி அவளை மணம் பேசி முடிப்பேன். நான் வரும்வரை இந்த வாளுக்கு மாலையிட்டு என்னை மணந்துகொண்டதாகக் கருதிக் கொள்ளச் சொல்’ என்று கூறினாராம்.

நானும் அவ்வாறே இவ்வாளுக்கு மாலையிட்டு அவரைக் கணவராக ஏற்றேன். இங்கு அவர் வருகைக்காகக் காத்திருந்தேன். அவர் வரவில்லை. போரில் வீரர்கள் புகழும்பெய்துவது புதுமை அன்று. நான் வருகிறேன்," என்று சொல்லி நிலவழகி சென்றுவிட்டாள்.

அந்த முதியவள் அவள் சென்ற திசையையே வெற்றுப் பார்வையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனும் அவளும் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் சோலையில் அந்த மகிழ் மரத்தடியில் நின்றாள். மரத்தின் இரு கைகளுக்கிடையே அவனுடைய வாளை, படுக்கையாக உறுதிபட இருக்கும்படி பொருத்தினாள்.

"ஓப்பிலன்ப, 'உன்னைத் தழுவிய கைகளால் வேறு யாரையும் தழுவ மாட்டேன் என்று பொய் சொல்லிவிட்டாய். ஆம், நீ வீர மரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டாயே. இருக்கட்டும் நானும் நீ தழுவிய இவ்வுடலை யாரையும் தழுவ விடமாட்டேன். இதோ, உன் வாளையே நீயாக எண்ணி, ஆரத் தழுவிக் கொள்கிறேன்."

மெல்லச் சொல்லியபடி, இருகிளைகளையும் இரு கைகளாலும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டு, வாள் முனையின் கூர் தன் அடி மார்பில் படும்படி வைத்துக் கொண்டாள். தன் காதலனையே தன்னிரு கரங்களாலும் தழுவுவதாக எண்ணிக்கொண்டு, கண்களை மூடிக்கொண்டு, உடலை வாளின் முனையில் அமுந்த நெருக்கினாள்.

தன் காதலனே தன்னை முயங்குவதாக உணர்ந்தாள். மயக்க நிலையில் மேலும் இறுகத் தழுவினாள்.

"நிலவழகி!"

"அன்ப, நானும் உன்னுடனேயே வந்து விடுகிறேன்."

“நிலவழகி! நீ என்னுடனேதான் இருக்கிறாய். என் அணைப்பில்தான் இருக்கிறாய். கண்ணைத் திற...”

“நாம் இருவரும் விண்ணுலகில் ஒன்று சேர்ந்து விட்டோமா?”

“இது, விண்ணுலகமுமில்லை; நீ சாகவுமில்லை. சாக வேண்டியதுமில்லை.”

மயக்க நிலை மாறி உணர்வு வந்து உண்மையை உணர்ந்தாள் நிலவழகி. அவர்கள் மீண்டும் ஆரத் தழுவிக் கொண்டார்கள்.

“ஆனால்.. ஆனால்.. மற்ற வீரர்களோடு நீ திரும்பி வரவில்லை என்றார்களே?”

“உணமைதான். நடந்தது இதுதான்...” என்று கூறி முடித்தான். “சற்றுத் தாமதித்தாலும் உன்னை இழந்திருப்பேன். வா, வீட்டுக்குப் போகலாம். அன்னைதான் உன்னைப் பற்றிச் சொன்னார். அவர் காண நாம் மணம் முடித்துக் கொள்வோம்.”

செங்குட்டுவன்

வீரத்திலகமாம் சேரர்க் குலமகன் இமய வெற்றியைக் கூடப் பெரிதாக எண்ணாமல், தங்கத் தமிழ் மொழிக்கும் வீரத்திற்கும் பங்கம் நினைத்திட்ட வடபுல மன்னர்களைக் கங்கைக் கரையிலேயே சுருண்டு விழவைத்ததோடு, அதற்குச் சிகரம் வைத்தார்போல், வஞ்சி மாநகரிலே கண்ணகிக்குக் கோட்டம் நிறுவி அமைதிப் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடி உலகில் எங்குமே நடவாத, எவருமே நடத்தாத நிகழ்ச்சியாக்கிய மாவீரன் செங்குட்டுவனின் புகழ் இத்தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் நிற்கும்வரை நிலை பெறுவதாகும்.

அவனுடைய வீரத்தின் விளைவுகளான வெற்றிகளை நினைவு கூர்தலானது சங்க காலச் சீரிய சில நிகழ்ச்சிகளை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்ப்பதாகக் கொள்ளலாம். சிறு வயதில் பெரிய கனவைக் கண்டவன், அதைப் பெரியவனானதும் நினைந்து நிறைவேற்றியவன். அன்னை நற்சோணையின் அருளும், ஆதரவும் பெற்றவன். அவன் வெற்றிகளை நினைக்கையில் அவ்வெற்றிக்குப் பின்னால் இருந்தவர்களும் நினைவுக்கு வருவார்கள்.

இளவரசனாகப் பட்டம் ஏற்றவுடனேயே, தன் நண்பனாகிய அறுகைவேளுக்கு அவன் இழந்த நாட்டை மீட்டுக் கொடுத்து, சேணன் ஆயினும், அவனுடைய தங்கையை மணந்து 'கேள்' என மொழிந்தவன்.

தன் தமயன் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலின் பூழி நாட்டைக் கைப்பற்றிய நன்னனோடு, தமயனுக்கு உதவியாக இருந்து, நீண்ட காலம் போரிட்டு, நன்னனை அழித்துச் சேரர்ப் பகுதிகளை மீட்கக் காரணமாக இருந்தவன்.

அவன் சேர வேந்தன் ஆனதும், கீழைக்கடற் கொள்ளையரை அடக்கி, 'கடற்பிறக்கோட்டியவன்' ஆனவன்; அதோடு ஈழத்தையும் பணிய வைத்தவன்.

தன் தாயாதியர், நலங்கிள்ளிக்கும் கிள்ளி வளவனுக்கும் ஆதரவாக, நெடுங்கிள்ளியையும் அவனுக்குத் துணையாக வந்த பதின்புன்று சிற்றரசர்களையும் வேளிர்களையும் உறையூர்க் கோட்டை நேரிவாயிலில் ஒரே பகற்பொழுதில் வென்று சோழச் சொந்தங்களுக்கு நாட்டை மீட்டுக் கொடுத்தவன்.

இமயம் வென்றவன். பின்னர்த் தன் தாய் நற்சோணையைச் சோணை நதியும் கங்கை நதியும் கலக்கும் இடத்தில்— பாடலிபுத்திரத்தில், புனித நீராட்டி இமயத்தில் தன் தந்தை விற்கொடி நாட்டித் திரும்பிய இடத்தைக் காட்டி மகிழ்ச்சி செய்தவன்.

தமிழர் வீரத்தைப் பழித்த கனக விசயரைப் புறங்கண்டு, மூவேந்தர்கள் சார்பாக இமயத்தில் புலி, வில், சுயல் ஆகிய மூன்று கொடிகளையும் நாட்டியதோடு, கண்ணகிக்குச் சிலை அமைக்க, அங்கிருந்து கல் எடுத்து, அதை கங்கையில் புனித நீராட்டிச் செய்து, அதை அவர்களையே சுமந்து வருமாறு செய்தவன்.

இந்திர விழாவைப்போல் பெருவிழா எடுக்க வேண்டும் என்று கண்ட கனவு, வஞ்சியில் பத்தினிக்குக் கோவில் கட்டிச் சிறப்புக்கெல்லாம் சிறப்பாகச் செய்து முடித்தவன். உலகெங்குமிருந்து மன்னர்களும், ஏன்? அவன் மன்னித்து அனுப்பிய வடவேந்தர்கள் முன்னிலையிலும் நடந்தேறிய அந்தப் பெருவிழா நிகழ்ச்சியைத்தான் இனிவரும் பகுதியில் பார்க்கப் போகிறோம்.

தெய்வ மாபத்தினி

தலைநகராம் வஞ்சி மாநகருக்கு அருகே உள்ள கொடுங்காலூரில்தான் பெருந்திடல் ஒன்றில் கண்ணகிக்குக் கோவில் நிர்மாணிக்க இடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. கண்ணகியின் சிலையும், கோவிலும், அமைக்கும் பணிகள் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. நடுகல் என்ற அளவுகோலை விடுத்துப் பிற்காலத்தில் அது வணக்கத்திற்கு உரிய தெய்வமாக இருக்கும்படியாக வடிவம் இருந்திட வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அலசி ஆராய்ந்து, வெகு கவனமாக வடிவமைக்கப்பட்டது.

உள் நாட்டு, வெளிநாட்டுச் சிற்பிகள், கட்டடக் கலைஞர்கள் பற்பல குழுக்களாக வந்து குவிந்திருந்தனர். அவர்கள் வடிவமைத்த வரைபடத்திற்கேற்ப, பகுதி பகுதியாக வேலைகள் துவக்கப்பட்டு, பொறுப்போடும் சிறப்போடும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

கோவிலையும், சிலையையும் காண்பவர்கள் தங்கள் நாட்டிலும் அது போன்ற வடிவில் கோவிலும் அருள் தரு தெய்வ வடிவில் சிலை நிறுவ வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டுவதாய் இருக்க வேண்டும் என்றும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் பணியாற்றிவந்தனர்.

அவ்வப்போது, செங்குட்டுவன் தன் தாய், நற்சோணை, மனைவி அம்மஞ்சை, மற்றும் அமைச்சர்கள், அதிகாரிகள் புடை தூழ வந்து, வேலைகள் எவ்வாறு நடக்கின்றன என்று பார்வையிடுவதுண்டு. தலைமைச்சிற்பி அவர்களுக்கு அப்போதைய நிலையைப்பற்றியும் இனி ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் பற்றியும் விரிவாக எடுத்துரைப்பார். பணி ஆற்றுவவர்களுக்கு வேலைக்குத் தேவையான பொருட்களோ, அன்றி அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் தேவைப்படும்

பொருட்களோ சற்றும் சுணக்கமின்றிக் கிடைக்கும்படி, பார்த்துக்கொண்டனர். இதனால் வேலைகள் தொய்வு நேராமல் நடந்து கொண்டிருந்தன.

அந்தப் பெருந்திடல் வட்ட வடிவில் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. ஆங்காங்கே பூந்திட்டிகள் பற்பல வடிவங்களில் அமைக்கப்பட்டு அவற்றில் பற்பல வண்ணமலர்கள் வளர்க்கப் பட்டிருந்தன. மையப்பகுதியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கோவிலுக்கு ஐந்து பாதைகள் போடப்பட்டிருந்தன. பாதைகளின் இரு புறமும், முக்கோணம், சதுரம், வட்டம், விண்மீன் வடிவங்கள் அழகுற— அதே சமயம் அமைதியைத் தூண்டும் வகையில் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வதாய் இருந்தன. அதைக் காண்பவர் மனதில் அமைதியே நிலைக்கும் விதமாய் இருந்தன. மஞ்சள், சிவப்பு, நீலம், வெண்மை போன்ற வண்ணங்கள் பொருந்த அமைக்கப்பட்ட வடிவங்களுக்குப் பச்சை விளிம்புகள் அழகுற அமைந்து அமைதியைக் கூட்டின. அறிவிப்பு ஏதும் இல்லாதபோதும், மலர்கள் என்றாலே பறித்து மகிழும் சிறார்களும், இளவயது இருபாலாரும், மலர்களைப் பறிக்க முன்வரவில்லை; முயலவில்லை. ஏன்? அங்கே ஆழ்ந்த அமைதியும் உள்ளுணர்வுயிரை ஈர்க்கும் தூழ்நிலையும் நிலவியதுதாம் காரணம். மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்தாலும், இயல்பாய்ப் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மைய இடத்தில் கோவில் கட்டப்பட்டு, சிலை நிறுவுமிடம், உயரமான இடத்தில் பெருங்கல்லினில் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தது. பத்து முழ உயரத்தில் ஆறு முழ சதுரமான பீடம், அதில் நான்கு உயர்ந்த தூண்கள் நிறுத்தப்பட்டு, தாமரை மொட்டுப் போன்ற மேற்கூரை கலையழகு மிளிர், ஒரு விமானத்தை நேரில் காண்பதைப்போல் இருந்தது.

ஏறத்தாழ ஓராண்டு காலம் ஓடிவிட்டது. இன்னும் ஓரிரு திங்கள் காலத்திற்குள் பணிகள் எல்லாம் முடிந்து, நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் உடைமையாக்கும் கோவில் திறப்பு விழா நடத்திடலாம் என்று முடிவெடுத்தனர்.

கனவு நனவானது

'இந்திர விழா' - காவரிப் பூம்பட்டினத்தில் தன் சிறுவயதில் கண்ட பெருவிழா- அவன் அடி மனத்தில் நிலைத்து விட்டிருந்தது. அப்போதே தன் தாயிடம் அடைப்போன்ற ஒரு விழா சேர நாட்டில் எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை வெளியிட்டிருந்தான். அவளும் "நீ மன்னன் ஆகும்போது இது போன்ற விழா எடுக்கலாம்; நீ எடுப்பாய், மகனே." என்று வாழ்த்தினாள். அவன் கனவும் தாயின் வாழ்த்துக்களும் நிறைவேற இப்போது அவன் கண்ணெதிரே முன்னேற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

இது, கோவில் நிறுவும் விழா- 'பத்தினித் தெய்வம் கண்ணகிக்குக் கோவில்' நிறுவும் விழா. எனவே, இது அமைதியாக நடைபெறப் போகும் விழா. ஆர்ப்பாட்டமும், ஆர்ப்பரிப்பும், கேளிக்கைகளும், களியாட்டங்களும், போட்டிகளும், விளையாட்டுக்களும் இருக்காது. அமைதி மட்டுமே கோலோச்சி நடக்கப் போகும் விழா.

உத்யன் வழி மற்றும் அந்துவன் வழிச் சேர அரசர்கள், அவர்களுடைய நெருங்கிய நேர் உறவினர்கள், நண்பர்கள் கூட்டமும், சோழர்கள், பாண்டியர்கள், அவர்களைச் சார்ந்த சுற்றமும் நட்புக் கூட்டமும், கொங்கு, தொண்டை, ஈழம், எருமை நாட்டு மன்னர்களும், அவர்களுடைய நட்பும் சுற்றமும், அனைத்து நாட்டின் குறுநில மன்னர்கள், வேளிர்கள், அமைச்சர்கள், தளபதிகள், பெருநிலக் கிழார்கள், வணிகப் பெருமக்கள், சான்றோர்கள் புலவர் பெருமக்கள், பாணர்கள், விறலியர்கள் கூட்டமெனவும் கூட்டத்தை நெறிப்படுத்தும், காவலர்கள், குதிரை வீரர்கள் எனவும் எல்லாத் தரப்பு மக்களும் குழுமிவிட்டனர்.

கிரேக்க, உரோம, எகிப்து, அரேபிய, வணிகர்களும், சில மன்னர்களும் விழாவைக் காணும் ஆவலினால் விருந்தினராய் வந்திருந்தனர். கீழ்த்திசை நாடுகளான, சாவகம், கடாரம், சீனம் போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் பெருங்கூட்டமாய் வந்திருந்தனர்.

நண்பர்களான, நூற்றுவர் கன்னரும், சாத வாகனரும்(ஆந்திரர்), அப்போதைய கொண்கான நன்னனும், தவறாமல் வந்து கலந்துகொண்டதோடு, தங்களாலான உதவிகளும் செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தனர்.

தன்னால் சிறை பிடிக்கப்பட்டுப் பின்னால் விடுதலை பெற்ற கனக, விசயனும், பிற வடபுல மன்னர்களும் அவர்களுடைய அரசுப் பரிவாரங்களுடனும், உரிய அரசு சின்னங்களுடனும் விருந்தினர்களாக விழாவில் கலந்து கொள்ள வந்துவிட்டனர். தங்களுக்கு வரவேற்பு எப்படி இருக்குமோ என்று ஐயுற்றவர்கள், தங்களுக்கு நண்பர்களைப் போல் இன்முகத்துடன் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டபோது, அந்நாட்டு மக்கள் கூட, அவர்களிடம் மதிப்புடனும், பணிவுடனும் நடந்துகொண்ட முறையைக் கண்ட போது, தமிழர்களின் விருந்தோம்பல் பண்பைக் கண்டு, மனம் நெகிழ்ந்து, அகம் மகிழ்ந்து, கண்கள் பனித்தனர்.

இளங்கோ அடிகள், சீத்தலைச் சாத்தனார், மாதவி, மணிமேகலை இவர்கள் தனியாக ஒன்றாக அமர்ந்திருந்தனர். ஆனால், கலந்து கொள்ளாதவர்? ஆம் அறுகையும் கவுந்தி அடிகளுந்தாம்.

விமான மண்டபத்தில் கண்ணகியின் சிலை நாற்புறமும் வண்ணத் திரையிட்டு மூடப்பட்டிருந்தது.

சுற்றிலுமுள்ள திடலின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஒளி விளக்குக்கள், தீப்பந்தங்கள் பொருத்தமான இடங்களில் பாங்குற வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றை வண்ண வண்ணக் கண்ணாடிகளால் மறைக்கத் திடலெங்கும் பலவண்ண ஒளியால் நிறைந்து, மிளிர்ந்து, எழில் கூடியிருந்தது.

சேரர்கள் தம் யானகளை, முகப்படாம் மற்றும் முதுகில் மின்னும் வண்ணப் பட்டாடைகளால் கவினுறப் புனைந்து, பொருத்தமான இடங்களில் நிறுத்தி, குன்றுகளோ அவை என்றெண்ணிடுமாறு பொலிவுறச் செய்திருந்தனர்.

சோழர்கள், பூத்துக் குலுங்கும் மலர்களுக்கு மேலும் எழில் கூட்ட, மலர்ச் சரங்களையும் மாலைகளையும் அழகுறக் கழிகளில் கட்டியிருந்தனர். கலை நிகழ்ச்சிகள் இல்லை என்றானதனால் அவர்களுக்கு அந்த வேலை இல்லாமல் போயிற்று.

இஃதன்றி, அனைத்து நாட்டினரும் அவரவர் நாட்டில் சிறப்பாகக் கருதப்படும் அரிய பொருட்களைக் கொண்டு வந்து குவித்தனர்.

திறப்பு விழா நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மாமன்னன் செங்குட்டுவனும் சேரமாதேவி வேண்மாளும், பட்டத்து யானை மீது, மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட பொன் அம்பாரியில் அமர்ந்து மக்களின் அன்பான வணக்கங்களை ஏற்றபடி வந்து சேர்ந்தனர். கூடவே, பாண்டியர்கள் பரிசாகத் தந்த, பொன்னாலும் மணியாலும் இழைக்கப்பட்ட முத்துச் சிவிகையில், ஓதிமத் தூவிகளால் ஆன சாய் திண்டுகளில் அமர்ந்து மக்களை வாழ்த்தியவாறு, சோழர்க்கும் சேரர்க்கும் மாபெருந்தேவியான, நற்சோணைத் தாய் வந்தார்.

விமானத்தின் அருகே சிறப்பு மேடை அமைக்கப் பட்டிருந்தது. அம்மேடையின் மீது வில்லவன் கோதை தோன்றினான். ஏங்குவயிர் (ஓலி பெருக்கும் பெருங்கோடு) ஒன்றின் மூலம் பேசினான்:

“விழாவிற்கு வருகை தந்திருக்கும் அரசு குலத்தோரே! சான்றோர்களே! பெருங்குடி மக்களே! இன்று, மாபெரும் பத்தினி கண்ணகி தேவிக்குக் கோவில் கட்டி, மாதேவி

நற்சோணைத் தாயால் திறந்து வைக்கப் பெற்று நாட்டுக்கு உடைமை ஆக்கப் போகிறோம். இது தெய்வீகத் திருவிழா. முதலில் நம் கோவிலின் காண்டாமணி மட்டும் ஒலிக்கும். அத்துணை பேரும் அமைதியாக இருந்திட வேண்டும்.

அன்னையார் சிலையைத் திறந்தவுடன், மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்குமுன் “மாபெரும் பத்தினித் தெய்வமாம் கண்ணகி தேவியார் வாழ்க!!” என்று வாழ்த்தொலி எழுப்ப வேண்டும். அதன் பிறகே, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கும்.

இங்கு, எந்தக் கேளிக்கையும் நடைபெறலாகாது. இது கோவில். ஆழ்மனத் தூய எண்ணங்களே நிலைக்க வேண்டும்— நிறைக்க வேண்டும்.”

சேர வேந்தன் செங்குட்டுவனும் சேரமாதேவியும் நற்சோணைத் தாயை, இருபுறமும் மெள்ள அணைத்தபடி, படிகளில் ஏறிச் சென்றனர். அங்கிருந்து அவர்கள் எல்லோரையும் வணங்கினர். எங்கும் ஆழ்ந்த அமைதி. செங்குட்டுவன் சிலையைத் திறக்கும்படி தன் தாயிடம் குறிப்பால் கூறினான்.

நற்சோணைத் தாய் வண்ணத் திரையை விலக்கினார்.

சிலை வெளிப்பட்டது.

செங்குட்டுவன் தன் கையை உயர்த்தினான்.

“மாபெரும் பத்தினித் தேவியார் கண்ணகி புகழ் வாழ்க”

மக்கள் குரல் எங்கும் ஓங்கி ஒலித்தது. அஃது அகிலமெங்கும் பரவி எதிரொலித்தது.

இசைக்கருவிகள் ஒலித்தன. சங்கும் தோலிசைக் கருவிகளும் இதயத்தை ஊடுருவும் வண்ணம் இத்துணைத் தாள

நயத்தோடு இசைத்துக் கேட்போர் நெஞ்சைச் சிலிர்த்த வைக்கக் கூடுமா? வளி இசைக் கருவிகளின் மெல்லிய ஒலி, நாடி நரம்புகளைக் கட்டுப்படுத்துமா? இவை அத்தனையும் சேர்ந்து, அங்குக் கூடியிருந்த மக்கள் மனதில் ஒரு தெய்வீக ஈடுபாட்டையே தோற்றுவித்தன.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இது போன்ற திருவிழா— பெருவிழா— உலகையே கூட்டி இத்துணைச் சிறப்பாக, இவ்வளவு அமைதியாக, உலகில் வேறெங்கும் நடந்ததில்லை என்றால் அது மறைக்கவோ, மறக்கவோ முடியாத, திறந்த, சிறந்த உண்மை.